

EDITURA DANUBIU

GAVIN HOLT

BANCA *sin*

HYDE PARK

B A N C A

d i n

HYDE PARK

EDITURA
DANUBIU

8

Nici un roman nu va mai
captiva ca

AVENTURIERUL

de MAX BRAND

care constituie numărul 4 al acestei colecții

Este o capodoperă a celui mai faimos
scriitor *Yankey* din operele cărui
editura noastră a publicat până
în prezent: *Mistral*,
Seniorita Tovarăși la drum
și *Tigrul*.

Banca din Hyde-Park

de Gavin Holt

Biblioteca personală

FAM. GOSIA

Nr. 3397

Vol.

CAPITOLUL I

MISTERUL BANCII DIN HYDE PARK

O ceață ușoară voala linia arborilor din Hyde Park, ascunzând aproape complet serpentina, cufundată în somn. Imobilele din Park Lane — clădiri vechi sau moderne — dispăreau în negura acestei zile posomorâte. Două lumini dela capătul căii Edgware își aruncau, neputincioase, palidele lor raze. Păreau a fi doar niște opaițe pâlpâind. Orașul mai dormea încă. Intensa circulație londoneză nu fusese încă reluată. Din când în când un autobuz străbătea în goană Oxford Street. La mari răstimpuri, vreun automobil întârziat, vestind trecerea lui prin sunete de claxon, dispărea după Bayswater Street.

...Denis Luke avea impresia că este singurul stăpân al Hyde Parkului. Dela Grosvenor Place, nici tipenie de om nu se abătuse în calea lui. Se plimba de mult pe eleganta alee Rotten Row fără să întâlnească în calea lui vreun călăreț galopând. Fautoanele lăptarilor trecuseră de acum spre Mayfair. Peroanele

oaselor erau încă goale. Ceață și liniște desăvârșită peste tot. Nimic mai mult!

La o oră atât de puțin proprice plimbărilor, era foarte straniu de a întâlni un om prin Hyde Park. Indreptându-se spre Marble Arch, el fluera o arie pe care o auzise la Paris și-și rotea bastonul prin aer.

Numai unui om ciudat i s'ar fi putut întâmpla să sosească, pe un timp atât de întunecat, la șase dimineața, în gara Victoria. Dacă ar fi fost mai răbdător, Dennis ar fi putut să ajungă la Londra la o oră mult mai potrivită, călătorind confortabil cu expresul Calais—Dover. Dar, deși avea foarte mult bun simț, Luke era grozav de nerăbdător.

«Sunt, zicea el, — ca pentru a-și cere iertare, — victima eredității».

Era într'adevăr exact că toți cei din familia Luke erau vestiți prin firea lor impulsivă. Trecând, în ajun, prin fața gării Saint Lazaire, Denis se simțise deodată plictisit de «Orășul Lumină». Intrevăzu atunci posibilitatea ca a doua zi să prânzească împreună cu Madge în locuința ei din Portman Square și această dorință irezistibilă îl hotărîse să părăsească Parisul. Noaptea, pe când trenul gonia dealungul văii Senei, Denis își făcu socoteala că va ajunge la orele opt dimineața. Se înșelase însă! Expresul de Newhaven sosise în gara Victoria la șase și șase minute precise.

Ce ar fi putut face atât de devreme? Știa că Madge ținea foarte mult la somnul ei și că

ar fi mâniat-o mult dacă ar fi frezit-o înainte de opt. Nici măcar bucătăreasa nu venea la serviciu înainte de șapte și jumătate.

Așa dar, trebuia să găsească un mijloc de a petrece acest răstimp. Să se ducă la hotel? După atâtea nopți petrecute prin hoteluri, acest gând nu-l încânta deloc. Preferă să-și depună geamantanele la biroul de bagaje și s'o ia pe jos spre Portman Square. Până atunci, fie bucătăreasa sau femeia de serviciu vor sosi la lucru. Mai târziu, gândindu-se la extraordinara aventură în care avea să fie amestecat, își va ferici soarta care-i călăuzise pașii prin Park, la oră atât de matinală.

Cu cât se apropia mai mult de Marble Arch, cu atât se simțea mai singur și mai părăsit. Se mai uită încăodată la ceas — și constată, cu părere de rău, că era prea devreme pentru a se duce la Madge — când zări silueta unei fete ce se ascundea după un pom. În acelaș moment, își mai dădu seama că un om era în fața lui. Era însă atât de uimit de purtarea tinerei fete, încât nu-i dădu nici o atenție. Fata se plecă. De bună seamă, căuta ceva prin iarba din spatele băncii. Mișcările ei sovăitoare, speriate, dar repezi, îl făcură pe Denis să creadă că ea se temea ca nu cumva să atragă atenția acelui necunoscut. El se întrebă chiar dacă nu cumva era vreo somnambulă, care, sub impresia vreunui vis chinuitor îndeplinea un fapt vrednic de dojană.

Luke surâse. Găsise o explicație foarte simplă pentru a motiva prezența fetei. Fără în-

doială că în ajun trecuse pe acolo și pierduse vreun giuvaer sau vreun alt lucru de preț. Iar acum, revenise disdedimineată, nădăruind că va găsi acel obiect. Impulsivul Mister Denis Luke, impresionat de disperarea ei, îndepărtă scaunele înșirate în fața băncii și sări pe iarbă, lângă tânăra fată.

— Ați pierdut ceva?, o întrebă el, scoțând pălăria, v'aș putea ajuta?

Surprinsă, fata se ridică și dădu un țipăt scurt. Rămase apoi nemișcată. Părea înspăimântată. Denis fu turburat de frumusețea și de emoția ei.

Fața ei palidă părea lipsită de orice suflu de viață, sub efectul teroarei. Se dădu un pas înapoi, întinse brațul ca pentru a se apăra, se întoarse și o rupse la fugă.

— Stai puțin!, îi strigă Luke năzuind să liniștească și să-i vină într'ajutor.

Dar ea nu răspunse. Fugi după ea, în direcția porții dinspre Park Lane. Acolo, aștepta un automobil. Fata se așeză la volan și porni imediat. Se îndreptă spre Piccadilly. Luke era dezamăgit și respira greu. Era furios că-i scăpase prilejul unei încântătoare aventuri. Pentru a nu o uita, își scoase din buzunar un mic carnetel în care obicinuia să schițeze, oriunde s'ar fi aflat, figurile oamenilor ce-l interesau, — o distracție ca oricare alta, de a-și petrece plăcut timpul. Incercă să reproducă în grabă minunatele trăsături ale celei care dispăruse atât de ciudat.

Apoi vârî carnetul în buzunar, se uită din nou la ceas și o porni spre Marble Arch. Banca era tot ocupată. Omul care citea un

ziar cu siguranță că nu-și dăduse seama de cele petrecute puțin mai înainte. Luke îl examină cu mai multă atenție. Sprijinit de apăratură bancii, cu picioarele în pantofi de lac date puțin înapoi, părea foarte cufundat în citirea ziarului larg deschis. Era înalt și purta joben și un pardesiu elegant de seară.

«Probabil că și-a petrecut toată noaptea aici», gândi Denis. «Totuși nu aici — și mai ales nu pe un asemenea timp — este locul să citești «Times» ul. Trebuie să fie o fire tare curioasă. Tot e prea devreme ca să mă duc la Madge. Ce-ar fi să mă așez puțin lângă acest tip original?»

Se așeză la celălalt capăt al bancii și deschise un ziar cumpărat în gară, dar străinul rămase nepăsător și continuă lectura, fără să întoarcă capul măcar. Denis era mult mai sociabil. De fiecare dată când citea vreun titlu interesant scotea o exclamație. În cele din urmă, din cauza firii curioase, se plecă deasupra umărului necunoscutului pentru a vedea ce articol îl putea interesa atât de mult. «Times» ul era deschis la pagina economică. Și pentru că tovarășul lui de bancă rămase și de astă dată nemișcat, se apropie și mai mult de el. Atunci își dădu seama că el nici nu citea de fapt. Tintea doar ziarul cu o privire fixă. Denis se cutremură.

«Nu este mai deștept decât mine!», gândi el. Suntem amândoi niște caraghioși așezați pe o bancă în parc, citind sau încercând să citim lucruri lipsite de orice interes, în vreme ce circulația între Edgware Road și Ox-

ford Street devine din ce în ce mai mare. Încurând, automobilele vor mișuna tot atât de numeroase ca frunzele, iar Madge, căscând, își va îmbrăca un capot.

Londra se deștepta, dar nimeni nu trecea pe acea alee. Și totuși Luke nu se mișca. De când zărise ochii speriați ai tinerei fete, fusese cuprins de un fel de sentiment apăsător. Pentru a risipi impresia ce-l apăsă, încercă să admire peisagiul din fața lui. Adesea, Londra făcea impresia unui misterios și sinistru oraș. Park Lane nu avea nici un ascunziș pentru Denis. Cunoștea fiecare colțișor, fiecare lucru: platanii cu ramurile lor întortochiate, monumentala poartă de fier cizelat dela marginea parcului, chiar și prăvăliile sau casele din apropiere. Deci, nimic care să-l înspăimânte. Cu toate acestea, acolo, spre sfârșitul Căii Edgware se ridică pe vremuri spânzurătorea lui Tyburn Tree. La doi pași de această bancă, fuseseră spânzurați Jack Sheppard și Jonathan.

Aducându-și aminte de toate acestea, Denis dădu din umeri și privi din nou spre vecinul său. Zări atunci pe bancă, pe jumătate ascuns de cutele pardesiului un mic tub verde.

-- Iertați-mă domnule, zise el, nu cumva v'ați pierdut țigareta?

Nici un răspuns. Obrazul sever, prelung și osos, cu mustață neagră și nasul drept rămas nemiscat.

«Trebuie să fie surd, gândi Denis. Sau poate chiar și mut.

Ridică, placeta și strigă cu glas tare:

— Îți placea aceasta nu-ți opășire?

De o privire necunoscutului fixau mereu
pagina întredeschisă a ziarului.

Ajunși Denis îi ținu cu o mână pe umăr,
dar cu cealaltă îi ținuse obiectul căsăt. Nici
o mișcare. Lăsa să treacă înmărmurit. Mai
într-o clipă, tot ce era în decizia aceste...
erau fațomă sau nebunie? Totuși nu și ridică
cursele. Lăsa să treacă și o mișcă prin fața pri-
viri necunoscutului. Nu vroia să creadă
într-o realitate. Gândurile vecinului lui dormi-
me. În cine ar fi putut dormi cu ochii des-
chiși? Poate că ge-nunchiului îi era rău sau
avea o crampă de epilepsie? Era mai bine să-l
dormite. Îl zgăria. Tăcerea-l căzu pe ră-
mănt. Genunchii necunoscutului se clătinau.
Timpul lui se pleca înainte.

— Ascultă, strigă Denis din ce în ce mai
speriat, nu poți rămâne astfel aici.. Vrei să
mă duc să caut un taxi?..

Se înclinase. Dinții îi clănțăneau în gură.
Capul aceluia bărbat se sprijinea acum de ge-
nunchii lui, iar în ochii lui cenușii și stinși,
Denis citi răcoala morții. Se dădu brusc
în lături. Timpul căzu de pe bancă pe spate.
Prin pardesiul deschisat. Denis observă o
vestă albă și o cămașă plină de sânge. Măne-
rul pușcicului care produsese moartea se
distingea foarte bine.

Înima lui Denis începu să bată cu putere.
Degetele i se încheștău. Totuși nu se putea
hotărî să părăsească banca aceea. Închise
ochii pentru a nu mai vedea sinistrul specta-

col. Zădarnic însă! Cu neputință să scape de imaginea lui. Un tremur puternic îi făcu să-și recapete stăpânirea de sine. O luă la fugă spre Marble Arch ținând într-o mână pistolul, iar într'alta un obiect de care nu-și mai amintea nimic acum. Lângă gardă zări un elegant căruia îi făcu semn de departe.

Politistul așteptă ca Denis să se apropie de el. Luke nu era însă în stare să scoată un singur cuvânt. Strănuță. Își scoase batista din buzunar. În acel moment obiectul, pe care-l ținea strâns în mână, îi scăpă jos. De atunci într'un târziu, putu să articuleze câteva cuvinte.

— Puțin mai încolo... aici, în parc... se află un om mort!

CAP. II

LA SCOTLAND-YARD

Ziarele de după amiază, vesteau cu titluri mari, că pe o bancă din Hyde-Park, fusese găsit trupul lui Gannet Balt străpuns de un pumnal. Articolele nu povesteau decât foarte puține amănunte despre împrejurările în care fusese făcută această descoperire. Pe o altă pagină se puteau citi câteva însemnări necrologice despre Sir Gannet Balt care-și creiase o situație impunătoare în lumea financiară a Londrei. Afacerea părea foarte greu de rezolvat și înconjurată de prea mult mister pentru a îngădui unele ipoteze. Abia mai târziu, spre seară, ziarele dădură câteva știri senzaționale asupra realei poziții a lui Balt. În urma unor avonuri de fraudă, acțiunile unui grup industrial cunoscut sub numele „grupul Gannet Balt” scăzuseră vertiginos. Comiteul Burselor luase

Închisă în cercetare această chestiune. Se aflase că directorii întreprinderii Balt fugiseră în Europa, ba chiar doi dintre ei plecaseră cu un avion particular a cărui urnă fusese pierdută. O anchetă mai amănunțită descoperi că Balt întocmise mai multe fabrici de obiecte carnice și că pusese la cale o afacere dublă: de corupcion, în care capitalul clienților nu exista decât pe hârtie. Toate întreprinderile lui își închiseră decodată portile. Directorii și contabilii căpătura lăsând doar câțiva funcționari, cari nu-și puteau lua nici o răgaz de la breșă. Aia concluzie era că complotul lui Balt nu arătase decât cel dintâiu prilej pentru a-și desvălui planurile iar acum se aștepta voise ca tocmai moartea șefului să le dea acest prilej.

...Când, a doua zi, Denis Luke fu rugat să se prezinte la Scotland Yard, nu se creșterea încă toate zvonurile carierii financiare a lui Gannet Balt.

Cu multă părere de rău, Luke trebui să dea curs invitației polițienesti. Era atât de obosit și se simtea atât de rău încât urcând scările Yardului se temea ca nu oșmva la anchetă să fie cuprins de un somn adânc. Povestise întâmplarea din aiun de neenumărate ori: sergenților, celor doi comisari cari veniseră la el, lui Madoc care recolta că nu fusese ea aceea care să descopere trupul mortului, lui Wamba care voia să cunoască cele mai mici amănunte și însfârșit numeroșilor reporteri, atât de curiosi, cari asediaseră — neîncut cuvânt — apartamentul din Portman Square.

Si cu cât repeța această povestire, cu atât

era mai turbat. Dintr-o dată, a răsunat un zgomot de argint, înălit și gălăv, precum în mod obișnuit, așa cum ar fi făcut oricare din străzii lui. Dar el nu pomenise nimic despre un fapt de mare însemnătate. Nu spusese nimic despre întâlnirea cu acea față misterioasă, care îl răpise atât de grabit.

La încheiere, nu reperi deloc o casă mare. Cei din familia Luke nu se gândeau niciodată la umări. Mai târziu însă, de câte ori își aducea aminte de faptele petrecute, înainte de descoperirea cadavrului lui Belt, era cuprins de o mare mâhnire.

După mîncarea de prînz, Maloe, răsturnîndu-se în canatul lui de deose, nu se reușea împiedica să nu strige văzînd chipul unei femei:

— Ce încântătoare e! Pare însă atât de turburată! Cine este?

Ridicînd din umeri, el răspunde veniîndu-i:

— De unde vrei să știu? O fiini pe care am întâlnit-o undeva. În orice caz, deservul e foarte necesar și nu scriema deloc cu ea.

Pătrunzînd în birourile poliției metropolitane, Luke se oîndea la tînăra față. De altfel toată ziua gîndurile lui fuseseră îndreptate spre ea. Teamă cu totul neîntelesă de care î-o citise pe obraz, îl lăsa să mai mult de ea. Bineînțeles că ea n'avea de unde să știe că el o proteja. Totuși a o acîra el se făcea instrumentul ei. Întocmai: un instrument! Nu! Cu rezolvîntă Ea nu avea nici o legătură cu crimă. Atît de frumoasă cum era, nu putea fi decît nevinovată.

14 — Cu toată neliniștea și oboseala lui. Debut — atunci cînd pătrunse în biroul inspectorului

Burchell — își dădu toată osteneala să nu pară
Ueloc turburat.

— Mai întâi, privirile delectivului se fixară o-
ricăse asupra lui. Apoi șovăi, crezând că fără
să vrea intrase în alt birou. Fără înțelegere, nu
putea crede că bărbatul care stătea la masa de
lucru putea fi un inspector de poliție. Ar fi
putut fi cel mult un scriitor de cinea, un actor,
un critic de roman, un rentier sau însuși un
tânăr din înalte societate îmbrăcat foarte c'e-
gant. Căruia Denis i-ar fi cerut cu plăcere să se a-
croitorului său.

— Domnule Luke, încercu inspectorul, n'as
vrea să vă plătise prea mult timp. În niciun
caz nici un minut mai mult decât e necesar.
Aș dori să fiu mai simplu lămurit asupra câtorva
lucruri. Azi dimineață era o ceată deasă, nu-i
așa?.. Apoi — și vă întreb aceasta numai din
simțită curiozitate — cum se face că v-ați ase-
zat pe o bancă din Hyde-Park pentru a citi
The Times?

Denis care se crezuse că reușise povestirea
sa, fu foarte surprins văzând că este sunat la
un interogatoriu fără de întârziere.

— I-am văzut pe celălalt citind *The Times* și
venit înăuntru să-l imit.

— Pe celălalt!!!?.. reproșă Burchell, încrede-
tând surâzător. Vrei să spui, fratele celălalt?

— Da! Înlocuiești Burchell! Era fratele domnului
Sosthen cu trenul din Paris și vroiam să mă duc
la soră-mea Lady Treves. Știi cine e, soția
bătrânului Worsby. Era încă oară domnule, iar
Madam... oare nu?

— Da, întrerupse Burchell, îl cunoșc bine pe

Sir Walter Treves. Să trecem acum la altele.
Lăcuiește-mi te rog chestiunea port-țigarelei

— Sunt foarte nedumerit în această privință.
Probabil că mi-a scăpat pe când mă grăbeam
spre sergentul dela Marble Arch. Când m'am scu-
lat de pe bancă o țineam în mână.

— Spune-mi te rog exact unde ai găsit-o?

— Pe bancă... S'ar fi crezut că mortul se a-
șezase pe ea. Era ascunsă sub o cută a perde-
siului. Am crezut că a pic-dut-o. Am ridicat-o
și i-am întins-o. M'ar mira foarte mult să aibă
o însemnătate mai mare decât cea pe care i-am
acordat-o eu.

Burchell se ridică. Părea plictisit

— Iată, zise el, cum mi-a fost descris: un
fud de jad lung de trei centimetri, înconjurat
de un cerc subțire de aur. Soric-mi era chiar
așa?

— Da, afirmă Luke.

— Si nu ai mai găsit-o. Bănuiesc că te-ai
întors înapoi.

— Da, da. Detectivul Tyrel a căutat-o îm-
preună cu mine. Fără niciun rezultat însă. Cineva
o fi ridicat-o. Dacă vrei voua da un anunț la
ziar.

— Nici nu te gândești la un astfel de lucru.
Momentan, vom lăsa la o parte povestea acestei
țigarete. Mi-ai spus că apropiindu-te de bancă,
nu te-ai întâlnit cu nimeni. E adevărat?

Denis nu știu că-i trecu prin minte. Des-
chise ochii mari și se fe-i de privirile inspec-
torului.

Sosise momentul de a se angaja cât mai adânc
în echivoc.

Pentru nimic în lume n'ar fi fost în stare să

frădeze fiica cavaleriească a strămoșilor săi. Nu va pomeni nimic despre tânără fată. Ar fi vrut să răspundă cât mai natural, dar ezită și polițistul observă șovăiala lui.

— Ei bine! domnule Luke, îl întreabă el cu glas nepăsător.

— N'am văzut pe nimeni care ar putea să aibă vreo legătură cu afacerea care ne preocupă.

— Știu. Dar ce vrei să înțelegi prin acesta „pe nimeni care să aibă vreo legătură cu afacerea care ne preocupă?”

— Când am intrat în Hyde Park am văzut una sau două persoane, deși impresia mea înainte de a mă apropia de bancă, era că parcul era gol. Când m-am apropiat de el, m-am convins că nu mă gândeam deloc la o crimă... și nici la ceva asemănător. Atunci când ai vreo bănuială, te uști de obicei în jurul tău pentru a-l găsi pe ucigaș. Dar eu știam că omul acela e mort, credeam că-și citește ziarul. Chiar atunci când m'am așezat lângă el am observat că privirea lui era foarte ciudată, am crezut că doarme sau că era în prada unei crize de catalepsie...

Păstrând mereu aceeași înfățișare hidoasă, Burchell îl privea cu răceală și asprime, în timp ce Denis, atintindu-și ochii spre ușa, nu se gândea decât la tânără fată. Acum era convins că ea se dusesese în parc pentru a-și căuta țigara pierdută, în ajun și că rămăsese înspăimântată descoperind mortul. Totuși continuase să caute, fără a bănuî că obiectul pierdut se afla ascuns între cutele pardesiului. Numai astfel s'ar fi putut explica graba ei, atunci când îl zărise pe Luke.

Fără îndoie că n'avea nici o legătură cu Dăil. Dar sigur că nu-l mai întâlnise nicăieri pînă atunci. Iar el, nu o va sili să înfruntă întrebările poliștilor sau ale judecătorilor. Era fericit că pierduse țipa cea. Datorită acelui obiect, se a ar fi putut fi descoperită și numele Darnmore și a ce ar fi putut inventa un om ca Burchell.

— Ai dreptate, domnule Luke. Mai este un lucru pe care mi l-ai putea explica. Mi-ai făcut un mare serviciu. Ești primul care l-ai văzut pe merit scutit pe bancă. Dar unde l-ai găsit? A fost furat?

— Da. Nici nu mă cărtileam că...

— Nu-ți aduc nici o învinuire pentru asta, domnule Luke. Oricine ar fi procedat la fel. Dar trebuie să pricepi însemnătatea lucrului. Bălt se sorținea de spătarul băncii. Dărea că e este. Mi-ai putea spune cum ținea ziarul?

Denis care obisnuia să deseneze, reținea amănuntele lucrurilor. După un minut de gândire ceru o foaie de hârtie. Burchell îl privea cu atenție pe cel care măsura ecusonul cu atîtă exactitate și dibăcie.

— După cum vă închipuiți, îl desenez așa cum l-am găsit pe bancă. Ținea jurnalul în mîna stîngă.

— Desigur că nu-l ținea prea strîns din moment ce ziarul a căzut pe jos. Dar mîna dreaptă?

— Era ascunsă sub ziar.

— Îți mulțumesc, zise inspectorul. Înainte de a pleca vreau să te mai întreb dacă nu mai ai de adăugat ceva la declarațiile pe care le-ai făcut?

Ochii săi nu mai părea amabili, reflectau dimpotrivă un fel de sfidare sumbră, precisă chiar.

Il scruta cu privirea pe Denis, ca și cum ar fi vrut să-l catalogheze în mintea lui. „Un om înalt, vâștor, un adevărat atlet, își zise el. Pare foarte înrănit. Nu e deloc turburat. Are o privire dreaptă, destul de agresivă. Foarte bogat și foarte elegant îmbrăcat. Probabil un trădător sau un arător care ar fi fost un actor în viață dacă ar fi fost nevoit să-și câștige existența”.

Dar așa că la a doua cercețare, în celoral reveni la întrebarea sa:

— Așa dar, nimic de adăugat?

— Nu, răspunse Denis și făcându-se din nou însă la dispoziția dumneavoastră. Dacă veți avea cândva nevoie de mine, chemați-mă. Locuiesc la cumnatul meu Treves.

CAPITOLUL III

PROFESORUL BASTION

Denis mercea de-a lungul malului Tamisei. Ceata din zori se risolise. Noaptea se anunța luminoasă și înstelată. Sorișit cu coatele pe năvârt, Luke privea linia serpuitoare a firului al cărui curs moțcom se pierdea în dorșet sub boltile podu'ui Westminster. Chiar în orele de malmire, acest spectacol îl îmbăta. Se simțea leuat de acest fluviu, nu numai din cauza poeziei lui, nu numai din cauza serpuiei undelor sale, dar și pentru modestia pe care milenara Tamisa, cu trecu'ul glorios, o dovedea celor slabi și sovăelnici.

Un remorcher, trăgând în urma lui șlepură încărcate trecu prin fata lui. Denis nrivi îndelung

umbrele ce alunecau pe fluxiu. Apoi, trezindu-se din reverie, își continuă drumul spre Westminster. Cadranul luminos dela Big Ben arăta că-i erau șase și douăzeci. În preajma statuiei războinice al Boadicee, foloseau sute de mașini. Denis se îndreptă spre Whitehall. Erusc, avu impresia că este urmărit. Un om e urd, înbrăcat cu un peleron de ploaie și având la gât un șal gros, venea în urma lui. Oare ce însemna aceasta? Dar... ce-i păsa lui? Oare omul acela n'avea și el dreptul să se plimbe? Totuși Denis își încontinui mersele năzuind că necunoscutul îl va deșeși. Se înșelase. Se opri, pretacându-se că admiră vitrina unui negustor de cărți postale ilustrate, dar privind cu coada ochiului în urma lui. Urmăritorul se opri și el, citind lista de mâncare afisată la intrarea unui restaurant. Denis traversă strada și se urcă într'un autobuz. Intorcându-se, văzu că necunoscutul îl urmăse. Fără îndoială că-l supraveghea Luke era furios. Coborî la Trafalgar Square. De acolo luă trenul subteran spre Piccadilly Circus. Se îndreptă din nou spre Str. A. Neliniștea lui evidentă, îl trăda. Își dădu seama de aceasta, dar era prea târziu pentru a schimba tactica. După atitudinea bănuitoare a lui Burchell ar fi trebuit să se aștepte să fie urmărit de politie. Cu toate acestea, toți doctorii, chiar și medicul legist susținuseră că Balt murise înainte de sosirea trenului din Newhaven. Dar poate că bănuiau că el nici nu călătorise în acea noapte. Denis se opri lângă un felinar și-și scoase pașapo-tul din buzunar. Căută cu atenție vizele. Totul era în ordine: stam-pila conicariatului din Dieppe cu data zilei din

ajun. Totuși această dovadă a bunicii sale credințe nu-l liniștea încă ajuns. Stia că se făcuse vinovat de un alt lucru. Nu putea bănuî ce-i rezerva poliția sau Burchell. Se simțea foarte singur, lipsit de orice apărare. Iar acel spion, care nu-l slăbea nici o clipă din ochi...

Dacă s'ar fi oprit să-i ceară socoteală, ar fi fost învinuit de insulte aduse unui funcționar de stat în exercitiul funcțiunii lui. Nu avea destulă deprindere. Avea nevoie de un sfat. Dar nici Madge și nici Wauby — mai prost decât nevestă-sa — nu i-ar fi putut spune ce are de făcut. Necunoscutul se opri în fața unei prăvălii de perle false și privea cu atenție șiragurile din vitrină, ca și când ar fi vrut să cumpere unul. Larma străzii stinghera cursul gândurilor lui Denis. Deodată își aminti că printre prietenii lui exista cineva care se pricepea destul de bine în lucrurile poliției și în știința criminalologiei.

Se suî într'un taxi și dădu șoferului adresă. Dar, pe drum, își aminti că prietenul lui se murdase. Era furios împotriva lui însăși. Era mai zăpăcit decât un liccan îndrăgostit. Din fericire putu citi pe poarta dela intrare:

Roq adresați corespondența în Fordis Place
No. 13. W. I.

Sări într-o altă mașină și se duse la noua adresă. Străbătând piața Pall Mall avu ciudata impresie că necunoscutul care-l urmărise se așezase de roata din spate. Se uită pe geam și văzu un automobil care venea în urma lui. Străbătu Saint James Street, Piccadilly Circus și se opri în

la numărul 13 din Fords Place.

— Luke cobori din masină, plăti și sună la ușa nr. 13. O figură cunoscută veni să-l găsească.

— Vyler, dar pentru ce vă sunați chiar de des? Profesorul este acasă?

— Da, domnule. Și domnul profesor... Dar trebuie să vă spun că în casă e o încredințare înlocuită. Totuși ne propunem să creștem lucrurile.

— Nu face nimic. La la cu whisky e dezechilibrat? Mi-e tare sete.

— Trebuie bine, da-le. Poftiți pe aici.

Vyler deschide ușa biroului. Conștient că a intrat într-o fotelie de piele, profesorul Luther Bastion își lumina liniștit tigara. Întoarse capul spre ușă și-l zări pe Luke.

— Denis, dragul meu, ce mai faci? Nu te-am văzut de mult timp.

— Nu e chiar atât de mult, dar te-am mutat de atunci.

— Da... și aceasta din pricina lui Vyler. Viaductul de la Charing Cross care trecea pe din fața ferestrelor casei mele era contrar gusturilor lui estetice. Năvăluiesc că de data aceasta vom sta mai mult timp aici. În orice caz, cartierul este foarte plăcut.

— Și apoi clubul tinerilor conservatori este atât de aproape... adăugă cu tristețe maiorul Ketterling Bevis care, după ce orânduise niște cărți pe un raft, se apropiase de Luke. Sănuș-mi încred că o mână dăci?, i se adresa el. Am auzit că te-ai făcut vestit cu afacerea cea din Hyde Park.

— Tocmai de aceea am venit să mă sfătuiesc cu profesorul.

Și fără altă introducere, Denis pătrunde de-a dreptul în miezul subiectului. Se arată a fi foarte mânios din cauza bănușilor pe care Scotland Yardul le îndreaptă împotriva lui.

— Dece suni urmărit? În ce scop? Dumnezeu ai lucrat cu ei. Trebuie să știi ce înseamnă toate acestea. Oare e bănușesc că l-am omorât pe Balt? Oare mă socotesc a fi complicele ucigarului? În cetatean liber trebuie să se plece în fața unei funcții politice? Vreau să știu care e părerea dumneata și să-mi spui ce am de făcut. Trebuie oare să-mi angajez un avocat?

— Ai răbdare, Denis, spuse profesorul clipind din ochi.

Furia tânărului său prieten îl făcea să surâdă. Bastion nici n'avea de unde să bănușească că va fi prins în lanțurile unei afaceri, poate cea mai ciudată și mai misterioasă din toată cariera lui criminalistă.

— Te îndoi, îl zice Bastion lui Denis, înserătorul Burchell este un om foarte inteligent. Dacă ar fi pus pe cineva să te urmărească, cu siguranță că nu ți-ai fi dat seama de aceasta. În orice caz, nu are niciun motiv să te urmărească.

— Tot astfel m'am născut și eu. Mă gândind însă că individul acela mă așteaptă în fața porții.

— Calmează-te, îl sfătuiește profesorul ridicându-se și mergând să telefona la Scotland-Yard.

Majorul se apropie prietenește de Denis și-l întreabă de sănătate, de aceea a lui Madge și a cumnatului său.

Bastion era furios din cauza încetirii funcțio-

oarelor dela telefoane. În sfârșit obțină legătura:

— Ia spune-mi, Burchell, se adresează el inspectorului, de ce ai pus să-l urmărească pe Luke?

— Mai repetă-mi odată cele ce-ai spus, răspunse Burchell surprins. Nu te-am înțeles prea bine.

— De când a plecat dela dumneata, un om îmbrăcat într-un pardesiu albastru și având la gât un fular cafeniu se ține scara după el. Dece-l spionezi?

— Spune-i prietenului dumitale. Îi răspunse inspectorului, să mai stea la dumneata vreo douăzeci de minute. Dacă vrea să se ducă la schimbare în astă seară să îneargă numai pe jos. Să nu se urce nici în taxi și nici în autobuz. Să nu aibă nici o teamă de urmăritorul lui. Ne vom îngriji noi de el.

— Bine.

— De cât timp îl cunoști?

— De când s'a născut, scumpule.

— Ți-a povestit întreaga afacere?

— Da.

— Cu toate că sunt tare ocupat, aș vrea foarte mult să stau puțin de vorbă cu dumneata. Poți veni peste o oră la mine sau preferi să trec eu pe la dumneata?

— Bine înțeles că voi veni, dar de ce ești atât de nerăbdător?

— Nu întreba nimic.

Glasul neliniștit al inspectorului îl gândește pe Bastion. După ce-și șterse sticlele ochelarilor, parcursese în grabă articolele ziarelor de seară privitycare la arătarea lui General Balt. Aoi îi puse câteva întrebări lui Dennis care, fiind mult mai liniștit, îi răspunse cu

precizie, renunțând chiar să înlăture discuția asupra celor ce vroia să ascundă.

O jumătate de oră mai târziu, Luke părăsea locuința profesorului, promițând că se va duce acasă pe jos, iar Bastion și Bevis luară un taxi și se îndreptară spre Scotland Yard. În tot timpul drumului, maestrul criminologist nu scoase un cuvânt. Dinco'rivă, Bevis mârâia necontenit. Avea priviri foarte triste. Mâncase în grabă și se plângea că-i mai e foame. Maiorului nu-i plăcea graba. El presupunea că odată intrați în birourile Yardului, vor rămâne acolo mult timp. Dintr-o dată, profesorul se năpusti în interiorul clădirii. Ochi îi străluceau. Toată ființa lui era infuzată de nerăbdare. Maiorul îl urmă liniștit. Burchell îi aștepta.

— Ia citește, i se adresă acesta profesorului, arătându-i câteva foi de hârtie, mărturia lui Luke.

Profesorul nu se lăsa învițat de două ori și se adânci în lectură.

— Cele de aici, se potrivesc cu cele pe care ți le-a spus Denis? întrebă detectivul după câteva minute.

— Înlocuiește!

— Nu ți-a mai spus nimic altceva?

— Nu. Pentru ce?

— Denis Luke pare a fi un tânăr fermecător, dar ne ascunde ceva.

— Ar fi curajos să-l bănuim! Este un băiat foarte sincer și foarte cinstit.

— Sunt și eu de aceeași părere. Totuși e tânăr, impresionabil, impulsiv, încăpățânat și cavaler.

— Îi faci analiza psihologică?, exclamă profesorul.

— Pare a fi o ființă foarte simplă. Vorbește și se poartă cu un om extrem de naiv. Totuși este de o inteligență scilicetă.

— Și ce vrei să spui cu asta?

— Pretinde că n'ar fi văzut pe nimeni în parc care ar fi putut avea, după părerea lui, vre-o legătură cu asasinatul. Dar întrebarea se pune cu totul altfel: a zărit pe cineva pe care noi l-am putea asocia cu crimele? Ti-o repet: Luke ne ascunde ceva. Cu siguranță că a văzut pe cineva în parc. Oare de ce nu mărturisește acest lucru? Dacă s'ar fi întâlnit cu un bărbat n'ar avea niciun motiv să tacă. Est un adevărat cavalier. Să presupunem că s'a întâlnit cu o femeie, cu o femeie tânără.

— Foarte interesant!, exclamă profesorul. Ești într'adevăr un bun cunoscător al sufletului omenesc. Fără îndoială că aceasta este o urmare a vacanțelor pe care ți le-ai petrecut la Viena. Crezi însă că afacerea este atât de complicată? Unul din ziarele de seară pomenește despre posibilitatea unei sinucideri. O bănuială foarte probabilă, mai ales după dezastrul din City. Balt era ruinat. Nu avea decât două posibilități: fuga în străinătate sau moartea. A ales-o pe cea din urmă. S'a dus în Hyde-Park și s'a așezat pe o bancă. A deschis jurnalul la pagina financiară. Apoi, întocmai unui nobil roman, și-a implantat cuțitul în piept. Un sfârșit elegant și romantic.

— Așa da, un personajul antic, murmură detectivul. Mai bine ai spune o mare canonică. Ziaristii acești au câteodată prea multă imaginație. Deci Balt, după ce a petrecut o bună parte din noaptea a venit spre dimineață în parcare și a descoperit zăcut și să omorât. Iată o poveste convulșivă. În orice caz faptele o contrazic. Kester afirmă că moartea sa produsă pe la unele patru dimineața, iar gardianul din post susține că banca era liberă la orele cinci și jumătate. Cu siguranță că trupul victimei a fost transportat în parcare după aceea oră, fără îndoială, cu automobilul.

— Bineînțeles, răspunse profesorul.

— Ciudată afacere! continuă Burchell. Immediat după dezastru, ne când complicii se pregăteau să fugă, șeful este omorât.

— Se întâmplă uneori, interveni și maiorul.

— Iată un obiect care te va interesa, mai zise inspectorul scotând din sertarul biroului său un pumnal cu lama triunghiulară, lung de vreo douăzeci de centimetri. Tot cu o astfel de armă a fost ucis luna trecută Joe Connors, din banda Starr. Ți amintesti că trupul lui Joe a fost găsit într-o barcă ce plutea pe Tamisa?

Bastion cercetă arma și spuse:

— Nu văd care e legătura dintre cele două afaceri.

— Până azi nu am știut cu ce urmă fusese ucis Joe. Azi dimineață însă am găsit o înșiptă în corpul lui Balt.

— Și totuși nu înțeleg.

— Ai încredere în Kester? Admiți că e cel 27.

mai bun expert pe care-l avem? Jură că e aceeași armă care l-a rănit și pe Joe. Banca financiarului este identică cu cea a bandierlei. Așa dar, aflarea neigășului lui Gannet ar fi același lucru cu dibăirea criminalului lui Colonnis.

— Balt era în legătură cu banda Starr?, întreabă maiorul.

— Nu am cercetat încă afacerile bogătesului, dar cred că-l vom găsi amestecat în această bandă care ne preocupă de mai bine de un an de zile. Trebuiau să fie conduși de cineva. Șeful lor nu poate fi bădăranul Starr de Starr care nu poate fi bun decât pentru organizarea unor trupe de bătauși. Colonnis deținea un rol însemnat în conducerea bandei. Se pare că și Gannet Balt se interesa de soarta ei. În orice caz banda nu există decât datorită creierului unui om de teapa lui. Co îndrăzneală pe ei? Când te gândești că îndrăznesc în plină zi să urmărească pe un martor ieșit de aici?

— Tocmai mă gândeam și eu la acesta. Bănuiesc că ai încredințat lămurirea acestei afaceri unui detectiv inteligent. N'aș vrea să i se întâmple ceva lui Denis.

— Fii liniștit! L-am însărcinat pe Stacey. În scurt timp, individul cu pardesiul albastru va cunoaște interiorul acestui palat..

— Oare pentru ce-l urmăresc pe tânărul Luke?

— Denis ar putea să-ți răspundă la această întrebare, mai bine decât eu. Îți spun că nu ascunde ceva. Cu siguranță că înainte de a

descoperi trupul victimei a văzut pe cineva. Voiu afla cu și acest secret.

— Ești sigur că nu i se va întâmpla nimic ?

— Dacă e păzită de Stacey, nu există nici un risc. A avut noroc că a fost la duminică. Fii sigur că în desul acestei alaceri se ascund multe lucruri de necrezut. Prevăd aceasta. De aceea pe la patru după amiază am fost informat de raportul lui Kester.

Bastion fumă o țigare pe care și-o făcuse sigur. Fumul îmbătesise aerul.

— Aș vrea să văd trupul mortului, rise el într-un târziu.

Burchell nu se împotrivi acestei dorinți. Afi trei pleacă spre morgă. Profesorul cercetă cadavrul cu multă atenție. Victima fusese un bărbat frumos. Moartea îi crispase partea inferioară a feței. Denis îl văzuse atunci când avusese o înfățișare normală. Acum, mușchii încordați ai feței, întredeschideau buzele subțiri și dădeau la iveală două șiraguri de dinți mici. Bastion își urmă cercetarea. Părul castaniu închis, tăiat scurt, îngăduia să se observe forma craniului. Temporalul, ieșit puțin în afară și nasul proeminent dădeau feței o înfățișare de pustnic. Doar mustăcioara lui scurtă îndepărtă această impresie.

— Ce vârstă avea?, întreabă profesorul.

— 52 de ani.

«Mort, pare mult mai tânăr», gândi Bastion.

Avea dinți regulați și foarte albi.

— O dantură extraordinară pentru vârsta 29

lui, se minună Bastion.

— Era foarte îngrijit. Tinea mult la lux. Se preocupa mult de înfățișarea lui.

— Da. Dar nu-l te. Purta plete și haine... Are reșături la degetele picioarelor. Acuma se întâlnește desori la cârmaci. O formă de egoism, ca și călca în sine. Iată, aici nu-i cel mai vesel din Londra Burchell, hai să plecăm! Nu mă prea simt în largul meu aici. Să-ți mai pun totuși o singură întrebare: ai cercetat hainele pe care le purta?

— Da.

— Și care-i rezultatul?

— Câteva lire de păr. Fie d'

Profesorul privi încă odată amestecul mării. Privirea lui se înăspră. Burchell și Bevis așteptau la ușă. Apropiindu-se de ei, profesorul fredona o melodie veche. Se opri deodată.

— Unde ai găsit acele lire de păr?

— În interiorul vestei.

— Deaceia te-ai gândir la o femeie zise maestrul pe când ieșeau dela morgă. De obicei, când te duci la plimbare, te gătești mai mult. Ai bănuir că s'a dus la o întâlnire amoroasă, nu?

— N'ar fi fost logic?

— Ba da. Dar îmi pare că tu însuși mi-ai spus că această afacere e foarte ciudată. Care erau obiceiurile lui Balt? Unde locuia?

— Era holtei și ducea o viață foarte liniștită. Locuia în Holland Park, Dane Crescent, împreună cu o fată, tânără al cărei tutore era, și cu o îngrijitoare bătrână.

— Cum o cheamă pe pupila lui?

— Judith Clay, fiica lui John Gillespie Clay.

— Ieri seară a plecat de acasă?

— Da.

— Ai făcut vreo anchetă la locuința lui?

— Ti-am spus că n'am aflat de această afaceri decât pe la orele patru. Prunnet s'a dus azi dimineață în Holland Park, dar nu a observat nimic neobișnuit. Acum, se mai află încă acolo. Tânăra fată era prea turburată pentru a putea spune ceva interesant. Măine dimineață mă voi duce și eu acolo.

— Nu, zise profesorul. Cred că ar fi mai bine să mergem chiar acum.

CAPITOLUL IV CASA UREI

Casa se găsea la capătul alcei Dane Crescent și fusese botezată «Deodars». Un zid înalt înconjura proprietatea. Clădirea, ceva mai retrasă avea o înfățișare sinistă și misterioasă. Fațada care dădea înspre Crescent se continua în linie dreaptă, în lungul unei străzi laterale. La celălalt capăt, era o mare poartă de fier. Există și o intrare de servicii.

John Gillespie Clay cumpărase această proprietate cu cinci ani înainte de a muri. Cam tot în acel timp se întovărsise și cu Gannet Balt cu care se împrietenise după moartea soției sale. Iar Gannet își dăduse toată osteneala pentru a câștiga încrederea binefăcătorului său și pentru a-l înșela. In-

demnitatea lui avu un rezultat fericit. În moartea lui, Clay îi lăsa conducerea afacerilor sale, numindu-l și executorul său testamentar și tutorele fiicei sale, Judith, în vârstă de zece ani. În afară de programul educației tinerei fete, pe care Gannet îl urma întocmai așa după cum planuise Clay — și aceasta pentru că îi convenea de minune — el avea mână liberă în orice privință. Și el abuză de puterile lui.

Impiedecat de tradițiile unei firme de agen-tură și comision, întemeiată pe baze serioase, Balt nu șovăi o clipă să o vândă și să se re-tragă pentru câțiva ani din afaceri, lipsind astfel lumea financiară de inteligența lui scilipitoare. Se instală la Decatur și parca aceasta a existenței sale fu, pentru vecini, ireproșabilă. Judith era internată într-un pension. O servitoare bătrână se ocupa de gospodărie ceea ce nu era deloc greu căci lo-cuința, cu toate împrejurările ei pretențioase nu era deloc mare. Pentru cei cari îl vedeau mai rar, Balt trecea drept un om ferme-cător. Bărbatul acesta frumos, care era și bo-gat pe deasupra, ispitea mult pe tinerele fete din împrejurimi. Dar ele nu izbutiră întru nimic, căci nicideată vreo femeie nu pășise pragul acelei case, tot atât de misterie ca și o mănăstire.

După ce Judith își termină studiile, fu si-lită să se supună severei discipline a tutore-lui său. Deă, din când în când, își rezerva totuși anumite plăceri — o partidă de tennis sau o masă în oraș — făcea acestor fără ști

rea lui. Era vioaic, avea gusturile vârstei sale și era foarte iubită de prietenii sale prietene. Cu toate acestea, ea nu invita pe nimeni la casă. Față de prietenii, se arăta întotdeauna foarte retrasă și nu vorbea niciodată despre lucrurile sale. După cum spuneam, cu foarte multă dreptate, unii dintre ei, părea întotdeauna speriată, chiar tristă. Odată, fiind într-o mâhnită ea de obicei plânse în brațele altei fete.

Judith Clay era proprietara nominală a domeniului «Deodars». Era moștenitoarea care se apropia de majorat.

Când profesorul, maiorul și inspectorul se opriră în fața casei din Dane Crescent, poliția nu aflase că asupra acestei proprietăți apăsau mai multe ipoteeci. Dacă Burchell exagera atunci când îi atribuia lui Balt o înclinare spre crimă, nu era mai puțin adevărat că neîncetiv se pricepuse să fure cu multă îndemânare. Soarta pe care o hărăzise proprietății Deodars, era o bagatelă față de celelalte fărâdelegi ale sale. Averea lui Judith Clay dispăruse.

Înainte de a intra, Bastien cercetă împrejurimile. Soferul care-i conduse până acolo primi ordinul să-i aștepte la capătul ulicei, înainte de a ajunge în dreptul porții, fură ajunși de detectivul Prunnet. Acesta, tocmai telefonase la Scotland Yard pentru a raporta că un tinograf — un anumit Ash — se prezentase la comisariatul din cartier și povest-

acasa si apoi transportat cu masina in pare
de alina Judith Clay. Pretinde chiar ca gu-
vernanta este o mintiță ..

— Nu măs-mă să aibă dreptate, zise ma-
iorul. Nu pot suferi guvernanțele..

— Bine, însă profesorul nu poate suferi
misterele. Inspectorul, să-i schimbăm puțin
părțile și să pătrundem în camera pentru a
proceda la o arestare.

— Bine, dar dacă poartă de aură, zise

— Spune-mi, Prunet, ai controlat afirma-
țiile lui Ash?

— Desigur! Am vorbit și cu vânzătorul de
ziare. Mi-a spus că pe la orele 6 și jumătate
poarta de fier era deschisă. Și căptarul sus-
ține că a văzut-o pe d-ra Clay străbătând
Kensington Road la volanul mașinii. Nu știa
fusa cu precizie. Sa fi fost cei mulți ce-urile
sapte. Marce cu viză mare, ea și cum ca-
neva ar fi urmărit-o. Se îndrepta spre ..

— De la Hyde-Park Corner până aici, în-
trerupse marșul, este un drum aproape
drept.

— Da. Dar dacă venea dinspre Marble
Arch. Bayswater Road era și mai direct.
Burchell, ard de nerăbdare să vadă aceasta
tânără fată. Totul mi se pare prea simplu
pentru a fi adevărat.

— Prunet, porunci inspectorul, vei supra-
veghia casa. Ți voi trimite aiutoare de în-
dată ce mă vei înconura la Scotland Yard. Fii
prudent și destoinic. Se mai pot petrece
multe lucruri ciudate.

Detectivul se îndepărta și dispăru după 35

colț. După un minut, se auzi scârâitul unei plăci de fier, iar cei trei bărbați pătrunseră în scări-
dina domeniului «De dans». O potecă îngustă,
între două pereți de cărămidă, ducea spre casă. Printre rafturile
copacilor, se vedea o ferăstră luminată.

Burchell sună. Fără niciun rezultat. Cei doi
sună la dona omă, se auzi un zgomot de ur-
zilor.

— Ce invenție drăgăstă! zise el, în timp
ce soneria continue să țâcăie.

Poarta se deschise. O femeie înaltă și tân-
ră veni să-i întâmpine.

— Ce doriți? întrebă ea.

După ce-și cumuli mâinile pentru zgomotul
produs fără voie la, inspectorul îi explică
scopul vizitei.

— Așa dar, nu vreți deoc să ne dați pace!?,
strigă femeia cu glas tăios, în care se distin-
gea și o nuanță de teamă. De azi de dimi-
neală toți polițiștii și toți ziaristii au trecut
pe aici. Vreți s'o onorați pe mica Judith?
Dece nu o lăsați în pace? Nu are ce să vă
spună! Biata de ea, nu știe nimic.

— Imi pare rău, dar trebuie neapărat să
vorbim cu ea, zise Burchell trecând pragul.

Bastion și Bevis îl urmară. Pătrunseră în
hallul întunecos.

— Dumneata ești guvernanta Whittle? In-
trebă Burchell.

— Da. Eu sunt Maggie Whittle.

— Nemăritată?

— Spuneți-mi mai bine «fată bătrână».

86 Dar... pentru că sunt silită, urmați-mă. Nu
am crezut niciodată că voi avea de a face cu

peștii. Nu pricep pentru ce ne hârțuiește atât?

— Imi pare rău, miss Whittle, dar n'avem putința să alegem. În niciun caz nu vă vom plătiși mei mult decât trebuie.

Deschise o ușă și-i introduse într-o odaie mare și neprietenoasă. Vru să aprindă lampa de gaz. Ținând chibriturile în mână oibăcui prin întuneric câteva minute până ce maiorul îi sări în ajutor cu bricheta lui.

O lumină verzuie se reflectă pe pereți. Cei trei bărbați, aveau impresia că sunt transportați în trecut... un trecut înspăimântător încă.

Parchetul murdar și pătat era acoperit de un covor ros și prăfuit. Pe hârtia de pe pereți erau desenate neenumărate buchete de flori ofilite, pe care niciun botanist din lume nu le-ar fi putut califica. Colbul anilor mai îndulcise culorile tipătoare ale tapetului, cu toate că hârtia mai păstria urmele acelor desene. Pânze mari de păianjeni străluceau în cele patru colțuri ale încăperii. Mobilele goale erau acoperite de un postav rupt... Bastion dădu din umeri, scârbit de acest aspect lugubru al salonului.

Îngrijitoarea tremurând, lipită de zid, privea cu spaimă pe cei trei vizitatori. Înaltă și oscură, era foarte slabă. Părul alb lins capul său mic, obrazul supt și nasul de vultur, îi dădeau înfățișarea unei vrăjitoare.

Această vizită o înspăimânta. Profesorul crezu că are de a face cu o isterică.

— Vă spun fără frică, zicea cu mereu, că 37

Este un mare păcat față de Atotputernic să
amori un om. Totuși nu regret uciderea lui
Boll. Bănuți care ce plănuia nebunul a-
ceia? Aroia să distrugă sufletul mamei mele
Judith. Năzua să facă din ea o sclavă, o
prizonieră. Nu avea nici o clipă de fericire,
plângem toată ziua și toată noaptea. Suferin-
țele mele nu mai aveau nici o înfrântură pe
lăcrămile ei. Le înduram numai pentru a nu
o lăsa singură. Moartea lui este o pedeapsă a
cerului. Sunt foarte mulțumită de cele ce
s'au petrecut!

— Lăsa-te-te, îi striga Basileu. Nu vreau
să-ți fac niciun rău.

— Să-mi faci rău? Dar nici n-ai fi în stare
de un a fel de lucru. Dacă aș fi avut putere,
l-aș fi ucis chiar eu, l-aș fi strangulat. A făcut
din mine o roabă. L-aș fi omorât cu plăcere și...
nu mi-e frică să vă spun aceasta. Dacă vreți,
mă puteți aresta... Eu nu va spun decât adevărul.

O ură orăbă și tiranică o stăpânea. Basileu
crezu chiar că se va prăbuși pe podea, sfâr-
șita de puteri. Bevis care avu acelaș gând se
apropie de ea și o susținu. Ea tace. Se uită
lung la maior ca la un om pe care-l vede
pentru prima oară și, cu un glas mult mai tîr-
sit, zise:

— Aă credeți domnilor, nu?

— Da, răsună Bevis, te credeau.

— Din păcate, nu vă pot ajuta cu nimic. Nu
știu nimic despre crimă, iar Judith... și un
rău în lăcă. Cred că nu v-e'l s'o aduceți aici pen-
tru a o chinui! Este atât de obosită! Trebuie
să se culce! Mă tem pentru sănătatea ei.

Pare atât de ciudată. Este...

Un scârțâit de ușa îi întrerupse. Cei trei bărbați se întorseră. Pe pragul ușii, o tânără fată, stătea nedăbîndă.

— Maggie, dar ce se întâmplă pe aici? întrebă ea.

Era, fără îndoială, Judith Clay. Spre deosebire de turburarea îngrijitoare, liniștea ei voioasă, feminitatea gesturilor ei și nepăsarea pe care o dedea, surprinseseră pe vizitatori. În cerând însă, își dădura seama că această atitudine nu era decât aparentă. Doar o mare sfîrșire o mai ținea în picioare.

Obrazul acesteia copănea, călit de suferință, înduioșat. Trunchiul acesteia firav, îmbrăcat într-un carot lung negru înspăimântat. Alurit de surprindere, Burchell o privea nedumerit. Ora, puțin obișnuită pentru vizite, atmosfera, umbra crizei, contrastul între apariția eterică a acestei fete de douăzeci de ani și aceea a bătrânei îngrijitoare cu înfățișare de vrăjitoare, mărea și mai mult misterul celor întâmplate.

— Ce căutați, întrebă ea.

Înseratul surse sonorul vizitei lor. Ea părea să-l asculte fără să-l și audă însă.

— Iuți! Ioc, îi înșuță Judith, așezându-se într-un fotoliu.

Dădusem, pînă la urmă, revelațiile ei pînă la urmă a fi ale unui automat. Din când în când, o fletcă de buze și o suspin în colțul ei. Era conștientă de ea tot de tot, de tot, de tot, ba chiar de un sentiment de ură atunci când se conștienta de urmele lui Gannet Bolt. Își înșuță cîndă gîndurile făcînd să vrea. Răspundea fără ocol la

întrebările ce i 'se puneau, totuși nu spusese nimic care ar fi putut lămurii pe cei trei oameni.

Balt se mutase în aceea casă la moartea tatălui ei. Se purtase foarte aspru cu ea. Înainte de a se duce la pension, Judith nu avusese niciun fel de libertate, mai apoi fu silită să-și petreacă toate vacanțele la „Deolers”. Cu un an în urmă, Balt o scosese dela școală. Il implorase atunci să-i îngăduie să plece împreună cu o colegă la Lausanne pentru a termina studiile. Dar Gannet rămase neclintit în împotrivirea lui. Mai mult chiar, o oprise să mai corespundă cu aceea colegă.

Vorbea cu multă precizie și nepăsare despre felul în care Balt se purtase cu ea. Era tratată ca o străină în aceea casă. Gannet se ferea să vorbească cu ea, o chinula, o dezamăgea, totul sub pretextul unei discipline de fer. Vroia cu tot dinadinsul s'o despartă de restul lumii, dar ea se răzvrăti. Tocmai această revoltă, o împiedecese să înnebunească. Ea nu trăise niciodată, fusese doar o prizonieră în această casă pe care o dușmănea din toată ființa ei.

Inspectorul o întrebă despre obiceiurile lui Balt. Ea îi răspunse că acesta trăise întotdeauna sigur că nu primea pe nimeni. Ba chiar că de ori lua masa în oraș. Pleca dimineata și se întorcea seara, între nouă și zece, ba chiar uneori și mai târziu. Câteodată ținea zile și sărbători întregi, dar niciodată mai mult de trei sărbători la rând. Nu primea nici o scrisoare.

Judith nu voi să povestească nimic despre

Viața ei particulară. În schimb, îngrijitoarea dă-
du multe amănunte.

— Banditul acela, zise ea, o socotea cu pe o
servitoare. O silea să se ocupe de gospodăria
casei, să-î facă ghetetele și drumurile. Intr'o zi,
a luat chiar biciul...

— Tacî!, strigă Judith privind-o cu groază.

— Nu, nu, le voi spune totul, se împotrivi
Maggie. Acești domni trebuie să afle întreg
adevărul.

Judith plecă capul și-și acoperi fața cu mîi-
nile.

— Era într'o seară din vara trecută. Jucase
tennis. Un tînr o întovărășise până la poartă.
Păraseră de vorbă puțin timp pe prag. Nimic
rușinos. Balf veni e în seara aceea mai devreme,
și-î zărise dela fereastră. Mă aflam lângă el. Era
ca o brufă, oala să muște. Când Judith intră
în casă, o chemă la el și-mi porunci să plec
de acolo. Am ascultat în salon și l-am auzit
adresându-i o mulțime de vorbe urâte.

— „Dacă te mai văd vreodată, cu un bărbat,
stridă el, te voi ucide”.

„Ea îmi răspunde că se săturase de această viață
și se îndreptă spre salon. Se luă după ea și, cu
biciul în mîna, o urmări până în camera ei.
M'am rechezit spre el, fiind sigură că, dacă nu-l
voiu împiedica, ar fi în stare s-o omore. As fi
preferat să mă omore pe mine mai întîiu. Dar
eram prea slabă.

Doamna Whittle era atât de furburată încît
fu nevoită să se întreună pentru câteva momente.
Revenindu-și, își continuă povestirea:

— Văzându-mă în urma lui, mă prinse de

braț și mă împinse afară din cameră. Apoi se răpusti asupra ei și o bătu înnebunitor.

Judith seapină. Burchell se apucă de ea și-i cuprinsese mâna.

— Pentru ce ai rămas aici? o întrebă el. Pentru ce nu ai făcut o călătorie împreună cu mine?

— La cine măș fi putut adresa? Mi-am atât de frică!.. Și apoi... nu mai aștept decât un an până la majorat. După aceea, ei chiar mi sî arut mîi o putere asupra mea.

Burchell se ridică și se duse spre ușa de ieșire. Când Judith se mai liniști puțin, se auzi zgomot din nou de ea.

— Aș vrea să știu cum ești în camera ta, domnișoare. Ai văzut pe tîmplă care te-a înlovit în aceea seară?

— Nu.

— Ești absolut sigură.

— Desigur.

— Ai-ai spus că nu cunoști pe nimeni la care să te poți duce în vizită. Așa că trebuie să ai aici o prietenă, rici un cunoscut?

— Nu. Nu înteleg eu?

Înainte de a continua, Burchell făcuse o mică asigurare lui pentru a lua un ton blămat și pentru a mîngîia enterea jertirii pe care trebuia să o dea.

— Ai înțeles, puțin după ce ai spus, ai plecat ca o furtună. Unde te-ai dus?

Ea nu aștepta decât să-l privească în ochi. Voi să spună ceva, dar nu fu în stare să vorbească în singur cuvînt. Burchell ar fi vrut să o sînte, dar încredințarea nu-i dădea încredințarea în ea. Se arderie de față și o întrebă. Dar în loc de a se liniști, Judith începuse să tremure.

— Nu mă atingei încă ca împingând-o pe Maggie. Nu pot bine că nu pot suferi aceasta. Și apoi, tu crezi că? Ieșiți cu toții. Lăsați-mă în pace!

În acea vreme o contîntă averseune, masăpiată pentru viața ei. Nu înă și pentru guvernanta care năce se năce.

— Iată! Iată! Iată! Aceasta. Ai rănit ce-a s-a rănit a s-a? Dar tu nu ai plecat cu mașina? Nu de dimineață. Der ceai. Nu ai coborât? Nu de la deodată de la orele zece.

Interogatoriul se năce, în gîl'osca a lăsa:

— Der ceai nu crezi, domnule? Iată! Nu a năce de la deodată de la orele zece.

Fata în creștea de un frezur nervos. Totuși se așază și spușe:

— Ba da, am rănit cu mașina. Și ce însemnătele po te crezi aceasta?

— Nu, nu! Iată! Iată! Maggie. Nu știe ce spușe!

Din dorința de a împreționa, de a o apăra pe Judith și de a dovedi nevinovăția ei, ea înfure brațele. Și le retrase aproape nura de-at însă, lăcărdușe că nu fie respinsă. Isi dădea seama că tînăre, tînă și înădăilearca fată ce care o înbea, nu mai cre stăcănă pe gîndurile și faptele sale.

— Maggie, te rog așază-te! murmură Judith.

Burchell era hotărât să-și cont'inue interoga-
toriu.

— Unde ai fost pe ceața de azi de dimineață? înfure el cu glas încet.

— Nu știu! A fost ca într-un vis. Nu puteam să dorm. Am coborît și am luat mașina.

— Cine era bărbatul care te înfocăra? Tresări din nou. Inchise ochii și cu o voce tremurândă răspunse:

— Nu pot să vă spun.

— Era Gannet Balt?

— Nu pot spune nimic.

— Era tânărul prieten cu care...

— Nu am nimeni...

Nu putu isprăvi cele ce vroia să spună. Alina necă de pe scări și — înainte ca Burchell să-i poată sări într'ajutor — căzu leșinată pe podea. Inspectorul îi sprijini capul și încercă s'o ridice.

— Vezi ce i-ai făcut! strigă mîs Whitley. O vei omorî. O vei înnebuni cu întrebările demitale. Nu mai știe ce vorbește. Nu vă spune decât minciuni. Nu a ieșit deloc cu mașina. Știu foarte bine. Pot jura.

— În loc să țipi, ai face mai bine să-mi auzi s'o ridice. A leșinat. S'o ducem în camera ei ca să-i dai primele îngrijiri.

Bastion și Bevis rămăseră singuri. Inspectorul se întoarce după cinci minute.

— E mai bine spuse el.

— Vrei să-mi spui, întrebă profesorul ce însemnătate au toate acestea? Am înțeles că îndată pleai la drum. Descoperind femeia, ai încercat să afli cine era îndrăgostitul care urmărea să-si scape iubita din ghiarele netrebnicului acela. Nu-i așa?

— Găsești că n'ar fi fost natural să gîndesc astfel?

— Prin inducție, răspunde Bastion, totul pare plauzibil. Povestea tipografului pare a fi și ea veridică. Se bazează pe fapte pe care ne-a fost

dat să se verifice: preluarea cîncească cursă până la exces, chiar până la dorința de a omorî. Sărmana Maggie! Și totuși înțeleg foarte bine antipatia pe care lăuntra iată o nutrește față de ea. Nici mie nu-mi place! E un caz patologic! Dacă înjurările n-ar fi fost atât de încôlcite aș fi crezut poate în vinovăția ei.

— Incôlcite? Dar ce vrei să sîni prin aceasta?

— Ai uitat oare mărturia expertului? Nu ti-a spus că ucigasul lui B. B. este acelaș care l'a curățat și pe Joe Coleman, și că a înfruntat aceeaș armă, în ambele cazurile cu acelaș deosebită îndemnare?

— Nu, nu uit nimic! Dar poate că și întîlnirea a avut o mare importanță în această similitudină.

— Totuși pretindecă că Ke-ter este cel mai priceput expert din lume. Cât despre mine, îl cred și nu mă îndoiesc că se bazează pe probe solide.

— Stîu, murmură Burchell.

— Dar tu, Boris, ce părere ai? Ai stat tot timpul în apropierea lui Maggie.

— Aș fi vrut să-l cunosc pe Balt zeamă cîteva luni. Mi-am dorit înainteauna să comit o crimă perfectă, iar el îmi pare că era tipul ideal pentru un astfel de lucru.

— O crimă ideală!.. Da, dragul meu, ar fi un lucru foarte folositor!.. Nu! Sunt sigur că mai sînt multe lucruri de lămurit în această afacere.

Bastion își luă o țigare și se pregătea s'o aprindă. Tocmai în acel moment apăru și îngrijitorul!

— Doamnă Whittle, o întrebă el, la ce călătorești acum? Doamnă Balt?

— Pe la nouă seara.

— S'a întorsă, născut?

— Da. Chiar eu l-am pregătit lașter.

— Le-ai și dat?

— Da. Era în stare de răcoare, mai ales în privința bănelor de măt.

— Dar vena? Ai putut-o?

— Nu. Totuși fusesse prinsă de la ea în viață.

— Căci pe care o purta, în-oare și te la spălătorie?

— Da.

— Unde se rădea?

— În camera lui.

— Cu siguranță că ai avut o căpătâie în locurile
zi acolo?

— Numai eu l-am deretecat pe acolo. N'am
avut niciun moment de prîste din cauza acestel
liarababuri.

— Doamnă. Mă mulțumesc, doamnă Whittle.
Inspectorul Lard el ar dori să viziteze camera
doamnei Balt. Are el de lucru dimineața.

O curățenie. În casa nimeni cîntat în aceea
cameră. Era în stare de răcoare, desi nu p'rea prea
lăptos. Castrenul de bărbierii se mai afla acolo.
Un coșum de călcare închiși era întins pe raft
și se aflau acolo și trei lămpi de gaz, una deasupra
p'ului, iar două deasupra unei mîștite
de noapte cu trei rufe ferfate. Pe această că-
șoară se afla și singura oglindă din odăie.
Doamna Whittle arîncea una din lămpi.

46 Intru-nă cercetare casa și făcuse un raport
pe el Burchell vrînd să vadă mîștina, ceru

găscie garajului. Maggie se dă se se ce te. I ro-
torul rămâne nemiscat — călădă în gându-
ile sale — în marginea patului.

— Nu vii în garaj? întrebă Burchell.

— Numai dacă! Am gândesc la ceva. Iar at-
mosfera pașnică îmi creează de nămă. Bați de
seacă să nu dai foc garajului.

Inspectorul coborî Profesorul aprinse ceria la
lămpi de deasupra patului. Observă, pe rama
oglinzii, puțin săpun uscat. Ochii îi străluciră
de bucurie. Masa de noapte era acoperită cu o
pânză ală pe care erau înșirate mai multe obiecte
de toaletă.

— Bevis, zise profesorul. Găsești ceva înalt.
Avea aproape aceeași statură ca și tine. Vrei să
te arăți de mine? Pline! Profu-te că te razi!
Acum razi-te. Perfect! Te-ai murdărit. Iată
toarlecile. Mănuiești bine te. În afară de ru-

Profesorul îl răsă cu stăruie pe mijloc

— Dar ce înseamnă toate acele... Bevis.

— Reconstruirea crimei.

După ce-si șterse ochelarii și îl răsă din nou
pe nas, Reston luă o lămpă electrică și cercetă
cu atenție secretul din fata oglinzii, ridicându-
și rând la loc fiecare obiect.

— Deajuns pentru moment! Să mergem să
vedem automobilul!

Reston îl conduse în hall. Îi conduse spre usa
din dos și le arătă drumul care ducea la garaj.
Burchell se aplecă. Tinea în mână o lămpă
mică dar curată. Păruzând acolo, profesorul
înălță o ulei de vechi.

— Ei, strigă inspectorul, ai găsit ceva la ea

barbă-albastră?

— Ironia nu e prea potrivită, raspunde profesorul. Nu, nu am găsit nimic. Mă priet înșelător nu vei da pe de nici o picătură de sînge în acest automobil.

— În acest caz ai câștigat cîmășapet. Într-adevăr m'am de coșerit vînie. Mă bucur că Justiția e nevinovată!

— Uită-te la el, Beris, spuse Bastion. După ce a chinuit-o pe tînăra fată, acum devine mișicos. Iar mâine și în zilele următoare va continua s'o plictisească. Dragul meu Burchell, nu vei obține nimic dela ea. E eternică! Nu va ceda!

— Hai să plecăm, propuse inspectorul. Să ne întorcem în oraș. Aș vrea să vorbesc pușin cu individul care l-a urmărit pe Denis Luke. Dacă socotesc bine, Stacey l-o fi arestat de acum.

Pleacă. Dar inspectorul se înșelase. Detectivul Stacey, furece transportat fără omostință la spital. După parerea doctorului fusese lovit în bosa urechii stîngi de cui sîerțel plin cu pietricele.

CAPITOLUL IV

CAPCANA

Părăsind casa din Fordis Place, Denis nu se mai îngriji deloc de omul care-l urmărea. Ceea-ce îl neliniștise și înfuriase peste măsură era gîndul că Burchell pusese pe cineva să se ia pe urmele lui. Dar dacă nu era vorba decît de cineva care i dorea răul, ei bine, în acest caz nu se va lăsa prea mult timp plictisit. Nu se temea de ni-

meni. Se simțea în stare să se apere. Pe când se afla încă pe băncile școlii, câștigase mai multe matchuri de box. De atunci avusese mereu grijă de mușchii săi, iar omul care-l urmărea nu părea prea puternic. Și apoi, profesorul îl asigurase că urmăritorul va fi supravegheat, că un detectiv 'dela Scotland Yard va veghea în stradă și că va interveni numaidecât la caz de nevoie.

Iesind din clădire, Denis privi în jurul lui, dar nu zări pe nimeni. Fordis Place e strada cea mai puțin umblată din tot Mayfair-ul. Ajungând la capătul acestei străzi, Denis se reîntoarse, mai mult din curiozitate, decât din prevedere. Strada părea pustie. Cufundat în gândurile sale nu observă că puțin mai departe, mai multe băltoace nu-i mai îngăduiau să continue drumul. Nici nu se gândea că urmăritorul lui va avea timp să pună în aplicare planurile lui, în cazul în care fusese hotărât ceva chiar pentru aceea seară.

Fără șovăială, Denis se îndreaptă spre Oxford Street. Un vânt rece îi sufla în față. Era furios împotriva acestui timp schimbăcios: dimineată, îmbrăcase un pardesiu mai gros și, îi fusese cald; după amiază, își pusese unul mai subțire, iar acum se căia. Singurul rezultat palpabil al schimbării sale vestimentare era faptul că se simțea prost. Pentru a se feri de vânt, Denis își ridică gulerul pardesiului. Tocmai se încheia la nasturi când ajunse la capătul străzii. Astfel mâinile fiindu-i ocupate nu se mai putea folosi de cununiile săi — de care era foarte mândru — și aceasta tocmai într'un moment în care ar fi avut mare nevoie de ei.

Deodată, cineva puse mîna pe el și-l aruncă într-o fundătură. O mînă îi acoperi gura. Reuși totuși să scoată un tipăt înăbușit. Ștind că detectivul Scotland Yardului va căuta asupra proprietății sale și că-l va scăpa. Așa, pe cînd se afla în tîmnaț, cu toate că era legat de mîini, văzu că în jurul lui se aflau trei oameni, nicidecum unul singur. Ceva mai departe se zărea o mîșcă. Luke mai încercă odată să strige „ajutor”.

Își trecu mîinile pe deasupra mușchilor adversarului său, dar înainte de a-i putea da seama de puterea acestuia, fu el însuși victimă unei lovituri de jiu-jitsu, dată cu cea mai mare măiestrie.

Luke simți o durere insuportabilă, apoi auzi zgomot de pași. Sieratul unui fluer polițienesc străbîtu văzduhul. Luke fu dus spre mașină. Observă atunci pe detectivul Scotland Yardului care ridica în sus un revolver; dar în acelaș timp, fu lovit pe la spate de un om care apăruse deodată din umbră și se prăbuși la pămînt.

Automobilul porni. Motorul făcea foarte puțin zgomot. Luke, paralizat de durere, Denis fu forțat să conducă mașina. Forțele sale se mai slăbiseră puțin. Voi să se zbată, dar doi bandiți puternici îl țineau nemișcat. Un al treilea îi acoperi fața cu o bucată de stofă neagră, pe care i-o legă de cap. Denis avea impresia că un bărbat tăios sufla dealungul unui tunel. Încercă să-și rețină răsufierea, dar nu putu rezista prea mult. Respiră adînc și simți un puternic miros de gaze. Automobilul copor ne șosea. Își dădea seama de zgomotul motorului și de zgomotul înăbușit care îl împiedica să audă cel mai mic zgomot de afară. Își dădea totuși seama de mersul mașinei, după mișcările

crupului său și al pernelor din fund.

Între câteva cuvinte rețite de unul din bandiți :

— „Măi Măi e mințieră!”

Zgomotul dintr-un loc de puterrie... încât Dennis lesină, și și-a dat seama că zgomotul ar fi luat curs dintr-un loc.

Când își revărsă în minte, pierduse noțiunea de timp; i se părea că trecuse un an sau doi. La război, nu poți avea de seama de nimic. Mintea lui plutea în întuneric. Nu putea decât cu foarte mare greutate să priceapă că întunecimea era reală și că nu se dădea numai stării sale sufletești.

Se întea legănarea de o trăură. Căuta să perceapă duduitul motorului. Azi un fel de clipoc, neobișnuit și care impresia că se află într-o băcă. Apoi înțelese că nimic nu se mișcă în jurul lui. Aceasta era un adevărat triumf, căci îi dădea putința să înțeleacă noua sa situație. Era culcat pe pocea. Tranșeriul era de nepătruns. Iar clipocitul nu era decât zgomotul apei care se lovea de stâlpii de pe mal. Il durea capul și-i era foarte sete.

Treptat, deci foarte încet, orice slăbiciune îi dispăru.

Încercă să se miște. Dar era atât de slăbit, încât i se păru că toate mecanismele sale vitale nu-l mai foloseau la nimic. Numai datorită unei mari efortări de voință, reuși să orânduiască puțin gândurile sale. Când reuși să se ridice, avu impresia că se va prăbuși, dacă nu va găsi un sprijin. I se părea că se mișcă într-o parte și într'alta înocmai unei pendule de ceasornic. Dar se con-

vinse în scurt timp că această impresie se da ora întunecimii și durerii sale de cap. Făcu câțiva pași și se rezemă de perete. Incetul cu încetul își recăpătă puterile. Durerile de cap dispăruseră și ele. Numai setea îl chinuia din ce în ce mai mult.

Făcu pași mici și umbla cu multă atenție, căutând să-și găsească un drum. Ajunse la colțul zidului, apoi la o ușă. Fra, bineînțeles, încuieată. Dădu și peste un buton electric. Nici nu îndrăznea să se gândească că ar putea funcționa. Totuși, spre mirarea lui, când îl întoarse, camera fu inundată de o lumină puternică. Nu erau de fapt decât vazele sticle ale unui singur bec, dar Denis era atât de surprins și de obicinuit cu înăuntricul, încât fu într'adevăr orbit de lumină.

Fără să vrea, închise ochii. Când îi deschise își dădu seama că se afla într'o cameră de aproape unsprezece metri pătrați. Pereții era crăpați și umezi.

Se aplecă să se uie la podele și roșii de vechime. Nu observă nimic neobicinuit în afară de faptul că încăperea n'avea nici o fereastră.

Un cămin, deasupra căruia erau fixate mai multe rafturi, îl împiedica să creadă că acea încăpere era o celulă. Se mai aflau acolo un fotoliu pe care se zăcea pardesiul lui și un scaun pe care fuseseră crânduite lucrurile găsite în buzunarele lui.

Așa dar fusese percheziționat. Nici după ce se convinse că nu-i lipsea nimic, nu se putu liniști. Își puse toate lucrurile în buzunare.

Își aminti că avusese la el zece lire. Le găsi în portofel. Nu i se furase nimic, deși totul fusese cercetat cu atenție. Găsi chiar și un bilet de me-

tro și un tichet de autobuz perforat în stația Raspail, cu două zile mai înainte. Dar carnetul său de desene? O clipă se temu că-i fusese luat. Iși aminti însă că Madge, în admirația ei pentru talentul său de amator îl păstrase.

Se așază în fotoliu. Se uită la ceas și observă că erau orele opt și douăzeci. Neîncrezător, își duse mâna la ureche. Ceasornicul mergea. Trece exact un ceas și cinci minute de când îl părăsise pe profesor. Chiar după ce înțelese greșeala sa în privința timpului scurs, el continuă să creadă că era trecut de miezul nopții. Nu putea crede că de fapt rămăsese douăsprezece ore fără cunoștință. Dar întinericul închisorii nu-i îngăduia să observe dacă afară e zi sau noapte.

Și când, înfine, de cealaltă parte a ușii, auzi tropăit de pași, enigma timpului petrecut în această cameră continua să-l preocupe atât de mult, încât singura lui dorință, era să rezolve această problemă. Când se deschise ușa, Denis zări un bărbat scund, a cărui față era înconjurată de o barbă neagră.

— Cum te mai simți? îl întreabă noul venit.

Luke îl privi țintă. Cu câteva clipe mai înainte se gândise să sară asupra lui și să-i smulgă barba falsă. Se ridică într'adevăr depe scaun, dar nu tăbărî asupra lui, ci se informă mai întâiu de timpul pe care-l petrecuse acolo.

Banditul rânji.

— Dacă vrei să știi precis, de abea ai venit. Ia-ți pardesiul și urmează-mă. Și... te rog nu încerca să te lupți cu mine. La cea mai mică încercare de răzvrătire te „fituiesc”. Dacă te porți frumos, nu ți se va întâmpla nimic.

Denis îl privea mare. El își dădea seama că ar fi fost de prisos să vorbescă, să se împotrivască sau să amenințe. Acest om era unul din cei care-l atrauseră în stradă. Cel mai bun lucru pe care putea să-l facă, era să-și câștige ceva din viața sa, din ce în ce mai mare.

Își aminti de flăcăul poliștului... Pe vremea că Scotty fusese clevt în gangul fundăturii.

Călar în acea țară Denis se arătase drept unul din poliștii mândre-mândre, totuși încrederea lui în poliștii Scotland Yardului se baza pe tradiție.

Poate că în acest moment detectivii descoperiseră urmele banșilor. Dacă ar fi reușit să câștige timp ar fi fost salvat. În orice caz nu putea decât să urmeze pe acel om.

Străbătura un gang destul de scurt. Căruța bătă la o ușă, o deschise, se dădu în lături, rugându-l pe Luke să intre și rămase pe gang.

Denis cu pardesiul pe braț și cu pălăria în mână, pătrunse în cameră. Se afla într-o încăpere joasă, foarte puțin luminată. Totuși, ea se deosebea foarte mult de celula pe care o părăsise. În mijloc, se afla o masă mare care lăsa totuși destul loc pentru trecere. Pe jos era un covor roșu foarte gros. Pereții erau zugrăviți tot în roșu. În cameră erau împrăștiate mai multe fotolii de piele. De tavan atârneau vreo cinci-sase lămpi, dar numai una din ele, cea din colț, ardea. În fața căminului, un radiator electric, își răsfrângea căldura lui binefăcătoare. Colțul în care se afla Denis, era destul de întunecos. Totul era însă orânduit cu mult gust. În atmosfera camerei, plutea un aer de vechime, impresie îndreptățită și de

hărnele de stejer din platon. Moșul aprins al mobililor dădea o notă de intimitate, cu toate că nu găseai nimic personal în aceste lucruri. Mai curând, părea o sală de consiliu. Nici urmă de gust feminin, niciun tablou pe pereți, niciun obiect pe rafturile de deasupra căminului. Chiar și oglinda, care se înălța până la tavan, părea prea severă. Pe unul din pereți era fixat un raft pe care se aflau înșirate mai multe sticle de lichior, câteva pahare și o găleată de ghiară. Aproape de cămin, o fereastră joasă, ascunsă de niște perdele, cafenii.

Luke se apropie de masă. Credea că e singur. Dar se opri îndată, căci în'un colț, lângă raft, o femeie era așezată în fața unei mese de birou. Era puternic luminată. Denis admiră părul ei auriu și umerii săi sculpturali. Scria. Scârțâitul peniței se auzia distinct. Înaintă și se opri la marginea mesei. Atunci femeia ridică capul.

— Fi!, exclamă ea, nici nu am auzit căn! ai intrat. Așleaptă, te rog, puțin!

Bunăvoința ei îl înfură și mai mult.

— Dar ce însemnă toate acestea?, se răsti el. Pentru ce am fost adus aici?

— Doamne, răspunse ea, prefăcându-se uimită, ce supărat ești? Mi s'a spus că ești un băieț deșăguit. Astfel izbutești dumneata să te împrietești cu femeile? Poartă-te frumos, căci altfel voi fi nevoită să pun pe cineva să te supravegheze. Bea un pahar de cocktail și liniștește-te! Nu voină întârzia prea mult, dar trebuie să termin această scrisoare. Ți scriu croitoresei mele.

Denis își puse pardesiul și pălăria pe masă și se îndreptă spre radiator. Era furios în-

potriva lui însuși: nu știuse să se potolească. Ar fi vrut să-și păstreze tot calmul pentru a câștiga timp. Privi pe fereastră și fu foarte mulțumit, constatând că afară era noapte. Acolo departe, ceilalți porniseră desigur în căutarea lui. Bineînțeles că vor da de urma lui. Era o chestiune de viață și de moarte. Fără îndoială că încăpuse pe mâinile unei bande, părtase la vreo crimă. Această cameră luxoasă și femeia care seria, constituiau o notă discordantă, totuși pericolul era acelaș.

— Bea un pahărel, stăruie femeia fără a întoarce capul.

Luke ar fi preferat mai mult decât orice — în afară de libertatea lui bineînțeles — un pahar de apă. Se apropie de raft. Găsi acolo tot ce-i trebuia pentru pregătirea unui bun cocktail. Își luă un pahar de sirop. Niciodată nu băuse ceva mai bun!

Femeia se întoarse și se întoarse lângă mediator. Frumusețea necunoscutei era superbă. Purta o rochie lungă de seară. Cu siguranță că ea însăși era conștientă de farmecul ei. Se apropie de cămin și întoarse un buton. Camera fu inundată de o lumină strălucitoare.

Denis nu se putea împiedica să n'o admire. Deși foarte tânăr, nu era totuși atât de impresionabil precum îl credea Burchell și deși părea rob al splendoarei femeii din fața lui, nu uită emoția pe care o simțise atunci când o zărise pe tânăra Judith. De bună seamă că necunoscuta își dădea seama de aceasta căci începu să râdă în hohote.

— Pe semne, zise ea, nu-ți trece tocmai pe placul dumitale. Te rog ia loc!

Ea însăși se așază într-un fotoliu, lângă radiator. Denis stătea în fața ei. Își dădea seama că pe măsura ce înainta, această afacere devenea din ce în ce mai întunecoasă.

— S-au purtat bine cu domneata la Scotland Yard? întrebă ea. Ne vom da toată osteneala să nu fim mai prejos. În orice caz cred că jilfurile noastre sunt mult mai confortabile. Imi dai voie să ți ofer o țigară de foi?

— Mulțumesc, prefer o țigară obișnuită.

Împrejurările în care avea loc această convorbire influențau enorm pe Denis. Simțea că totul se desfășoară împotriva lui. Acum, după primele sale izbucniri de mânie, îi venea greu să vorbă nepăsător. Se silea să-și împiedice tremurul mâinilor. Reuși. Ea îl privea fixă în ochi. Nu mai era deloc bâțioasă.

Luke îi oferi o țigară.

— Mulțumesc, zise ea, nu fumez. E dăunător pentru glas.

Străfulgerându-l cu privirile, femeia se gândea cu totul la altceva. Iar el își aprinse țigara, cufundându-se în fotoliu.

— Imi poți spune cărei împrejurări fericite îi datorez această întâmplare? întrebă el ironic.

— Vreau să știu ce s'a petrecut azi dimineață la Mable Arch? Ce ți s'a întâmplat dumitale?

— N'ai citit ziarele?

— Oare Scotland Yardul dă vreo crezare

Jurnalelor? Bănuesci că eu mi-aș pune multe
fumi cu sporăvăclile acelor alinații? Dorcesc
ca dumneata personal să-mi povestești tot
adevărul. Vreau, deasemeni, să-ți pun și câ-
teva întrebări. Duce-te ai fost afară aici.
Dacă nu te împotrivesci, nu ți se va întâmpla
nimic.

— Mă ameninți? Intotdeauna procedezi
astfel?

— Nu mă simt dator cu nici o bănuț.
Felul meu de a proceda nu te poate interesa...
Te rog începe.

Denis se gândi că cel mai bun lucru ar fi
să-i repete lucrurile pe care le spusese și al-
tore. Numai într-un târziu își dădu seama de
cele ce o interesau mai mult pe femeia din
fața lui. Își începu povestirea interbucind
cuvintele ziarelor și ale mărimilor oficiale.
El îl asculta cu atenție, întrerupându-l dese-
ori cu felurite întrebări.

Pe măsura ce istorisa, își dădea seama din
ce în ce mai mult că această asemănare era într-o
acastă convorbire și cea pe care o auzise
la Scotland Yard.

Și ea — în felul lui Burch — îl întreabă
dacă întâlnise pe cineva când se îndreptase
spre banca din Hyde Park.

— Absolut pe nimeni, răspunse el și ar de
sine, care ar putea să aibă vreo legătură cu
asasinatul.

— Ai văzut acolo o față, îi zise ea. Avea
părul negru. Nu minti, căci sunt sigură de
aceasta.

58 Se ridică. Nu mai putea fi nepăsător. Se

întorcându-se spre radiator și se sprijini cu o mână de cămin. Totuși privi din nou spre aceea femeie. Il auzise. Ea îl privea fixă.

— Cine e aceasta fată? Întrebă el. Se află aici? Este vreo complice de a Dumitale? -Co căuta în parc?

— Trebuie să știi și eu să te întreb același lucru. Ce căuta în parc? Spune-mi!

— Ce-ai pășit. Ți-ai vrea răul, nu-i așa?

Ea negă cu atât convinsere. Închise Denis o creșă. Să-l învinovată că-i va da vreo veste despre ea, îi povestise tot ce văzuse. În definitiv, era un lucru foarte puțin însemnat: fata căuta un obiect și dispăruse când el îi oferise ajutorul său. Oare interesul pe care îl purta această necunoscută nu dovedea îndeajuns că Judith l-ar se parte la desfășurarea crimei? Cândul acesta îi lăsmânta complet.

— Pentru ce ai ascuns poliției aceasta?

— Sum sigur că fata n'a făcut niciun rău. N'as fi vrut să expun o nevinovată întrebărilor...

— Scotland Yardului, na? Nu crezi că ești cam prea sentimental, domnule Luke? Nu știi că s'au luat interogatoriul tinerei fete? Dumneata, cu pomirile dumitale cavaleresti, îi vei atrage multe neplăceri! Dar, despre mine ce gândești? Mă crezi nevinovată sau...

— Își bătea joc de el.

— Imi pare că ai căzut într-o cursă. continuă ea. Mă pot bizui pe spiritul dumitale de cavalerism ca să mi-iei și mie opărarea? Bine-înțeles că nu știi cine sunt. Totuși ai putea descrie minunat cele ce ai văzut aici. Mai ales

atunci când vei putea toate acestea împreună
torului Burchell!

Pentru prima oară deoschi o noapte de a-
mărăciune în glasul tinerei femei. Își cădea
teată silința să pară veselă, dar nu reușea
dece să-l înșele pe Luke. Se ridică și apăsă
pe soneria de lângă cămin. Bătăuțul e. Într-o
falșă deschise ușa.

— Jim, automobilul e pregătit?

Primi un răspuns afirmativ.

-- Adu-mi o batistă neagră, pentru că
Domnul Luke va pleca împreună cu mine.
Am lăsat o scrisoare pe birou. Ai grije să ex-
pediezi. Nu mă mai întore.

Jim se înclină în fața ei și se îndepărtă.
Necunoscuta se îndoaie atunci spre Davis.

— Ți place muzica? Ne vom duce la un
concert. Vom ajunge la timp pentru a mai
putea asculta sfârșitul. Nu vreau să te las
aci, împreună cu tovarășii mei, iar Jim arde
de dorința de a se rade. Dar, mai vroiam să
te întreb ceva. Da! Pentru ce te-ai dus la
profesorul Bastion când ni plecat de la Scot-
land Yard?

— Din cauza duminicilor. Ai pus pe cineva
să mă urmărească. Și fiindcă îl cunoșteam pe
Bastion, m'am dus să-i cer un sfat.

— Atunci, profesorul nu știe nimic de toată
afacerea asta?

— Nu, nu cred.

Își admira pieptănătura privind-se într-o e-
glindă pe care o purta la ea. Jim se întoarce.
Puse batista pe masă și plecă fără a rosti un
singur cuvânt.

Denis se apropiă de fereastră și privi afară. Era o noapte foarte întunecată...

— Ia spune-mi și mie povestea acelei țigărețe verzi, zice ea devotată. Este adevărat că ai pierdut-o?

Trăcă. Totuși rămase nemișcat. Avea impresia că tot ce se întâmplase până acum nu erau decât pregătiri pentru noile întrebări. Își dădea seama că ea privea în oglindă, numai pentru a-l înșela să se opare. El însă se simțea stăpân pe sine.

— Bineînțeles, răspunse Denis.

— Nu știi precis însă în ce loc, nu-i așa?

— Nu.

Luă o țintă cu privirile. Apoi se întoarse cîm spre fereastră.

— Nu cred că tânăra fată s'o fi găsit când s'a născut la automobil.

— Nici eu.

— Nă o tăcere epăsătoare. Lui Denis i se păru că aude zgomote din afară, ba chiar că deosebește sirena unui vapor.

— Fericea râdea.

— Te voiu lega la ochi, zise ea. E tare noștin, nu? Dar e mai bine să nu știi pe ce drum vom merge. Te voi lega cu această batistă și te voiu conduce până la mașină. Nădăjduesc că nu vei fi prea supărat. Dacă totuși preferi să fi adormit, atunci te voiu încredința tovarășilor mei.

Căndurile îl alunecară spre de'ectivii Scotland Yardului. Se cutremură la ideea de a fi adormit. Ar fi fost groaznic să-și piardă din nou cunoștința. Era mănios, dar se stăpâni.

— Trebuie să-mi făgăduiești că nu mă vei părăsi până ce nu-ți voi da inelul ei aceluia.

— Bine, spuse el. Sunt foarte mulțumit că pot să merg la concert.

Lupta contra crâncii sale. Fusesc adesea în acest loc și-și dădea seama că nu se putea de-l învinge. Ar fi vrut să se întorcă spre casa de la Londra, să o abandoneze, să-și ia o altă viață. Simțea că — în acest moment chiar — îl părăsise. Cu un zâmbet ironic pe buze. Când îl dădu la concert era de fapt tot o ironie.

— Ce păcat, surpău că el nu are o raie pe piept cu lună!

Dădă o vâza când își lăsa perdelele. Acolo, totul se contona în interiorul care brăzda se simțea de viață. Isi dădu însă seama că lumina provenea de la scântelea unui tavan de electrice. O nouă scântăie-e. Luke zări două casuri de pălăie, iar ceva mai departe cântărea un vapor.

Dar toate aceste lucruri nu-l înmădau mai mult decât îl dumirescă din nou pe ce e-l născut în celulă. Casa se afla, desigur pe malul fluviului, în apropiere de apă, acolo unde acostau vaporii. Nu stia nimic mai mult.

— Hal să morren, zice nevroscula, sunt casa

De alina când ajunseră la Strand. Îi înălțau să-si scoală locutura care-i acoperea oțel. Dădă perlele de la ferestrele automobilului. Trecură prin fata lui Trafalgar Square, apoi se îndreptară spre Piccadilly Street. Dennis se afla, din nou la Londra. Ajunseră la concert desul de Tennyson. Totuși mai ascultară ultimele melodii. Luke.

uitând de locul său, se simțea robii de fațetea
blondă de lângă el.

Plecara odată cu ceilalți spectatori. Ea îl ruga
să-i cante un text.

— Îmi pare rău, îi spuse ea, că stau perlat cu
d-ta atât de urât. Ești un băiat drăguț și ai
îndurat cu multă răbdare încercările la care ai
fost supus. Mi s'a spus că ai o feroce înțelegere
a jocului și pleacă acolo. Mi ar plăcea
rău să îți se întâmple ceva neplăcut.

— — Dar dumneata?

— Izumi într-un hoț de rău.

— Eu, cu răspuns ea, eu sunt îngrozită și
în gaf. Ești sigur că te-ai spus de-o
figurate? Tânărul fată tu s'ar fi putut război
Faptul acesta n'ar avea oare mare însemnătate.
Mă tem totuși de soarta ei.

El îi povestii cercetările pe care le făcuse în-
trebură cu agentul de politie. Era sigur că figu-
rata îi căzuse în cursul drumului. Poate că fusesse
bleată în picioare și fără mișcare.

— Tăc, spuse ea. Sune-i soferului să mă
conducă la Ritz. În cursul drumului îi voi spune
unde vreau să merg în realitate.

Deși ce marea noaptea, Denis rămase un mo-
ment nemişcat pe bordura trotuarului. Apoi se
urcă și el într-un taxi și se îndreptă spre For-
dis Place.

Revenindu-l în seara de ceremonie la Vă-
dărele de la Ritz în salon. Văzându-l, profe-
sorul Bastion se ridică din fotoliul pe care se
odihnea, și chini de bucurie. Apoi îl strinse cu
maior că se veni nemişcat din odaia de la Ritz.

— Ce ți s'a întâmplat? îl întreabă curios Ba-

stien. Ai fost cîntat în toată Londra

— Dar, știu, răspunse Denis, bolile de Scotland Yard sunt foarte debile. Am fost la concertul dela Wigmore Hall, în compania mamei.

Un sfert de oră mai tîrziu, într-o încăpătoare sală, plătite prin care fiecare înseamnă un Barbet și celor doi prieteni ai săi. Îi venea foarte greu să explice anumite lucruri și aceasta nu mai o făcea din viața lui: vroia să fie cavaler față de fata care o întâlnise în parc.

Și ipoteza Jurtiniei devenise pentru el un lucru de cea mai mare însemnătate. Era convins că nevrozitatea ei și se gîndea bine, înainte de a-l dezvălui cel mai mic secret. După aceea, sarcinile lui va fi cu mult ușurată prin faptul că Burchell se va încapătâna să o descopere pe necunoscuta cu păr auriu.

— Ai observat accentul cu care vorbea? American, nu?

American! O noutate pentru Denis.

Își amintea că fusese intrigat de accentul ei. Convincerea lui Burchell venea ca o deslegare a enigmei.

— Nu. Mai curînd aș crede să fi fost accentul unei englezoaice care a trăit mult timp în America.

— Doamne! Doamne! strigă Burchell, dar aceasta-i Belle Starr! Înțelegi Bestien? I-auzi dumneata! Să-l ducă tocmai la Wigmore Hall!

— Dar bine, prietene, murmură profesorul, nici nu poate fi altcineva. Am ghicit aceasta din primul moment.

— Oare la ce se gîndește acum? Ce pre-

tește? Pentru ce și-a părăsit lucrul. Pentru ce s'a întors?...

Bastion făcea. Bevis întrerupsă tăcerea. }

— Si la urma urmei cine era Gannet Balt? Cine l-a ucis? Pentru ce a fost omorât Joe Conlonis? Era cel mai bun prieten al lui Jason Starr, nu-i așa?

— Luke, strigă inspectorul, când vei pleca de aici, va trebui să uiți tot ce s'a petrecut în asta seară. Ne-am înțeles? Nici o vorbă...

Profesorul, cufundat într-un jilt de piele, cu ochii închisi, gândea.

— Denis, spuse el, aș vrea o mică informație. Necroscuta te-a întrebat ceva despre țigaretă?

Burchell îl întrerupsă:

— Pista aceasta nu ne poate duce la niciun rezultat. Țigareta aparținea lui Balt. Secretara lui mi-a spus că se servea tot timpul de ea. Unul din funcționarii biroului mi-a confirmat acest lucru.

— Foarte frumos din partea funcționarului, spuse Bastion. Ei Denis?

— Da. M'a întrebat unde am găsit-o și unde am pierdut-o. A stărut foarte mult chiar.

CAP. VI

PLANURILE LUI BURCHELL...

A doua zi era Sâmbătă. Inspectorul presimțea că va avea un sfârșit de săptămână foarte ocupat. Sosi devreme la birou și găsi pe masa sa de lucru un dosar destul de voluminos. Banca din Hyde Park

minos ce conținea toate rapoartele asupra activității financiare a lui Balt. Burchell bănuia că studiul lor va fi foarte interesant.

Totuși, înainte de a deschide dosarul, facu alte două lucruri mai însemnate: în primul rând, telefonată poliției din New-York. După ce expedia depesa, se întere a de schimbarea lui Stacey. Nu fusese rănit prea grav.

Stacey îi înaintase un raport foarte conștiincios. Ajungând în Foudis Place, nu putuse cu nici un chip zări pe cel care l urmărea pe Luke. Atunci se hotărî să se îndure după Denis, gândindu-se că se ține cât mai departe de el. Când Luke fusese alacat, Stacey se retezise înaintea lui. După informațiile pe care le primise, stia că n'avea de lănat decât împotriva unui singur om. Văzând automobilul care se ouise în fundătură stradă. Apoi se arăză asupra celor trei banditi dar un al patrulea — care fusese pe scumpe asens — îi căzu în spate și-l lovi cu rutere.

Inspectorul îl cheamă pe Denis la telefon zăvăndu-l să treacă pe la el. Să gânde deocamdată să cheame și pe Judith Clay, dar amână această hotărâre pentru mai târziu. Poruncile, de cu seară, că fie strânse toate informațiile privitoare la călătoriile Isabel Vonn de cunând scutit în țară. Biroul memoratelor nu-i comuncase încă nimic. Isabel Vonn cu numele oficial al lui Belle Starr. Burchell și-l înscrie într'un carnet și-l privea mai multe minute. Belle Starr era o picdica în calea planurilor lui.

Rupse hârtia din carnet, o înghemui și o

armă în coșul de hârtii. Apoi, începu să cerceteze cu atenție rapoartele asupra lui Gannet Balt. Nu cuprindeau toate informațiile cerute — contabilii nu verificaseră încă toate registrele — dar din cele ce se aflaseră rezeșea limpede că Balt făcuse multe exorcerii și că avusese mai mulți complici. Burchell făcea cu orice preț să afle dacă exista vreo legătură între banda lui Balt și aceea a lui Starr. Nu descoperi nimic care-i să-i poată confirma bănuelile pe care i le dase lovitură de pumnal și ciudatul amestec al lui Belle Starr. Balt însuși nu era, în toate aceste mărturii decât un simplu nume. Până acum, personalitatea lui rămânea mereu ascunsă. Nu găsi nici un indiciu asupra vieții lui particulare. Balt fusese în relațiuni cu mulți oameni însemnați cari ziceau despre el că este «puternic». Întâlnea foarte des acest cuvânt. Se spunea despre el că este «puternic și rece», că este un «cap tare», înslășit un om cu o fire ambițioasă. Dintre toți cei ce fuseseră ascultați, nici unul nu putuse afirma că fusese prietenul lui Gannet. Atât în viața lui de afaceri cât și în cea particulară trecea drept un singuratic.

Zadarnic ascultase Burchell mărturia câtorva rude. Chiar și un vagabond ar fi fost mai legat de familia lui decât Gannet. Inspectorul înclina să-l clasifice în categoria «unicul fiu al unor părinți morți», dar deodată pe neașteptate, apăru un frate. Primul indiciu despre existența acestuia fu găsit în mărturia domnișoarei Amelie Budge, secreta-

în lui Gannet. Julius Balt iechia să socrască — sau poate că ajunsesse chiar, foarte de curând însă — din America. Încă înainte de plecarea lui, expediasse pe conurul lui Gannet Balt un virament de două mii de lire, dar aceasta nu era decât o pură formalitate, căci în realitate acești bani aparținau lui Julius pe care îl aștepta un cec, semnat cu deobiceșul de casier. Miss Budge era neliniștită din pricina acestui cec care-i fusese încredințat. Dar ea nu știa că banca nu avea destui bani pentru a acoperi suma menționată. De fapt Julius, și nu ea, ar fi trebuit să fie neliniștit.

Inspectorul ridică capul. Cărușa intrase să-i anunțe sosirea lui Luke.

— Sims, porunci Burchell, cheamă la telefon birourile Balt. Spune-i domnișoarei Budge să strângă toate hârtiile referitoare la domnul Julius Balt. Avuți o că voi trece pe acolo.

Denis nu era deloc bucuros că se află din nou în acest birou. Inspectorul îl socotea ca pe un prieten, mai mult chiar decât îi îngăduiau împrejurările de față. Nu mai era atât de politicos ca în ajun. Nici nu și mai dădea silința să pară binevoitor și nici nu mai socotea necesar să pară plietisit.

— Ia loc, îl invită el. Aș vrea să-mi completezi declarația pe care mi-ai făcut-o ieri. Ar trebui să fim prieteni mai buni. Ești amicul profesorului Bastion. Așa dar, putem avea ncredere unul într'altul. Prin urmare, îmi poți spune totul. Ce căutai ieri dimineața în parc? Mai bine spus pe cine ai văzut acolo?

— V'am spus că.

— Da, știu ce mi-ai spus. Era un bărbat?

— S'ar fi putut foarte bine să zăresc unele din bărbaiți între Hyde-Park și Marble Arch. Dar nu-mi amintesc că fi văzut pe nici unul.

— Era o femeie?

— V'am...

— Era Belle Starr?

— Nicidecum. Știi doar că ieri seară am văzut-o pentru prima dată.

— Atunci era altcineva. Descrie-mi-o!

Dar Dennis nu era omul care să poată fi păcălit. De la experiența pe care o făcuse născută trecută, încrederea lui în puterile Scotland Yardului era mult zădărnicită. Cum era oare cu putință ca o bandă de tâlhari să fie mai bine organizată și chiar mai bine informată decât era cu poliția? Și pentru că ieri seară pusesse vorbe cu Burchell ca de la egal la egal, bineînțeles că el nu se va lăsa speriat de „Departamentul Cercetărilor Criminale”. Nu, nici chiar dacă va fi dus în fața directorului general.

— Sper că vă dați seama, domnule inspector, că nu mă voiu supune metodelor dumneavoastră copilărești!

— Copilărești?

Burchell se ridică supărat.

— Înțelegeți ce vreau să spun prin aceasta. Am răspuns ieri seara cât am putut mai exact întrebărilor dumneavoastră. Nu vreau să fiu silit să fac declarațiuni false... Tiu deasemeni să vă amint că mă voiu ocupa cu singur de această afacere.

Burchell își împinse scaunul atât de brusc, încât era să cadă, pentru a ascunde ironia cu care

privea hotărîrea lui Dennis.

— Se simți mai bine când surâse. Pentru prima dată, după multă vreme, avea poftă să râdă.

— Așa dar, exclamă el, un nou detectiv.

— Nu tocmai, răspunse Luke, Mă voi ocupa numai de acest singur caz. Nu înțeleg pentru ce mi m'as face folositor, dacă mă simt în stare. Cui rămân încă multe rănile mi feroase, pe care vreau să le clarific. Așa spre exemplu, această blondină Starr... Desigur că n'are nici o legătură cu crîma. Nu pare deloc a fi o neigasă. E o adevărată artistă, o muziciană. Care ar putea fi în estecul ei? O femeie ca ea, cu asemenea ochi n'ar pune niciodată la cale o escrocherie... vreau să spun o adevărată escrocherie.

Lui Burchell i se păru că din aceste cuvinte desceopera o cale spre adevăr. Cunoștea foarte bine ochii lui Belle Starr, prea bine chiar.

— Nu-i așa că e tare frumoasă, Denis?

— Desigur! Cea mai frumoasă femeie ne care am văzut-o vreodată.

Luke rosti aceste cuvinte cu o neînsărire surprinzătoare.

Inspectorul rămase înmărmurit. Toată teoria lui se destrărase. Luke nu vorbea ca un îndrăgostit. Puta de acum înainte să se aștepte la orice.

— Și apoi, adăugă Denis, cu aerul unui om care înregistra un prim succes, mai este povestea țigaretei.

— Bine înțeles, răspunse inspectorul, redovînd ironic. Cu siguranță că ar fi putut oferi o urnă, dacă țigareta ar fi fost pierdută de așa în sau de vreun complice al lui. Se do-

vedise însă că acel obiect de os aparținea lui Balf.

— După părerea mea, n'ar trebui să iei lucrurile atât de ușor, își dădu cu părerea Luke. Se pare că Miss Starr dădea foarte mare însemnătate acestei țigarete. Și nu este singura... Simănța îndoielii fusese aruncată.

Denis se așeză pe un scaun. Clipsea din ochi.

— Vreau să spun că-l interesează și pe profesor. Mă înțelegi, nu? Mama întrebă dacă Belle a vorbit despre... Bine înțeles eu nu pot ști adevăratele gânduri ale profesorului! Nu vorbesc niciodată înainte de a fi absolut sigur. Este foarte dibaciu. Înainte de a veni aici, am trecut pe la el. Toată noaptea s'a gândit la această afacere.

Burchell dădea semne de nerăbdare.

— Atunci care sunt planurile dumneavoastră? — trebuia el.

— În privința țigaretei? Am gândit mult la ea. Trecând pe Bond Street am observat una la fel. Adică, de aceeași mărime. Ia-o!

Inspectorul luă obiectul și se uita cu atenție la el.

— Are exact opt centimetri, explică Denis. Dar uită-te te rog și înăuntrul ei.

Burchell, observând o bucătică de hârtie înfundată în acel tub, întere gândurile lui Luke. Scoase hârtia cu ajutorul unui ac și o desfășură.

— Vezi, spuse Denis. O hârtiuță, mai ales dacă este subțire, poate fi foarte ușor vârîtă într-o țigaretă. Asta, care a fost înfundată aci, nu este decât o bucătică dintr'un plic.

— Îmi pare că nu ai stat de gînd pînă acum, spune Burchell batjocitor. Spune-mi drept, nu ai arestat pe nimeni?

— Când sunt mîncîr de via gînd îmi place să-l aprofundez, răspunde Luke, prefăcîndu-se că nu în seamă răutatea inspectorului. Așa de puțin, să ne purtăm cu gîndul numai la Gannet Balt. Să ne închipuim că a doborât mari sume de bani, și că vrea să păcălească pe tovarășii lui. Atunci scrie pe o bucățică de hîrtie unde se găsesc acești bani.

— În ce scop?, întreabă Burchell.

— Poate că avea o memorie prostă!... În orice caz, secretul se afla în țigaretă. Vrînd să afle acest secret, altcineva îl ucide pe Balt. Dar lovitură nu-i reușește. Ne va fi încă foarte greu să urmăm această cale, deoarece toată lumea se interesează de misterul acelei țigaretă. Atunci însă cînd se comite o crimă, primul și cel mai însemnat lucru e să încerci să afli motivul pentru care a fost săvîrșită. În cazul nostru însă, motivul e cât se poate de lîmpede.

Naivitatea lui Denis pînea prea mare pentru a fi luată drept reală.

— Acum înțelegi? mai întrebă Luke.

— Nu prea reușesc să înțeleg inspectorul. Care ar fi amestecul lui Miss Starr?

— Tocmai asta vreau să află și eu. La urma urmei cine este această Miss Starr? Mi se pare că o cunoști foarte bine.

— Pînă la un anumit punct, răspunde Burchell. Este fata unui preot de țară.

Inspectorul nu se putea încredința să nu știe, aducându-și aminte de bătrînul Starr, îmbrăcat

în hainele lui preoțesci.

— Era mândria tatălui ei. Bineînțeles până în ziua în care îl întâlnește pe Sir Desprad Murgatroyd.

— Acum o să plec, zise Denis cu un aer foarte serios. Îți dăruiesc duminică această țigaretă.

— Stai puțin, strigă Burchell. Viu și eu cu domneata. Vom face o plimbare prin parc.

— Ce idee minunată! exclamă Luke. Tocmai vroiam să mă duc spre Marble Arch.

— Bănuiam aceasta.

Taxiul care-l aduse pe Denis la Scotland Yard îl mai aștepta încă. Șoferul îi conduse la Hyde-Park Corner, apoi o luă pe drumul arătat de Luke. Când ajunseră în fața băncii, pe care fusese descoperit trupul lui Balt, coborîră și achitară cursa.

Trecătorii aruncau priviri speriate spre acea bancă verde. Câtiva ștregari, ba chiar și unii oameni mai curagioși se opriseră în fața ei și priveau curioși spre singura urmă a crimei.

Banca fusese părăsită. Nimeni nu se mai odihnea pe ea. Burchell și Luke nu se sinchiseau însă de asemenea prejudecăți. Se așezară liniștiți pe bancă.

Se auziră mai multe exclamații de mirare.

— Circulați, domnilor!, răsună glasul unui sergent, care tocmai trecea pe acolo.

— Să terminăm cu prostiile!, zise inspectorul. Pe cine ai mai văzut eri dimineată aci, în afară de Gannet Balt? Vreun automobil s'a oprit de-a lungul trotuarului?

— Nu, răspunse Denis. În tot parcul nu se

găsea nici o mașină.

Era răspunsul pe care Burchell îl aștepta de mult. Tinea seama și de declarațiile pe care le făcuse Judith Clay cu privire la matinala ei plimbare. După cum spusese și profesorul, drumul cel mai scurt spre Dane Crescent trecea prin Batherssea Road. Dar Miss Clay fusese văzută întorcându-se prin Kensington Road, de cealaltă parte a parcului. Așa dar, Denis nu mințise când îi spusese că nu văzuse nici o mașină dealungul trotuarului. Apoi, în afară de intrarea principală dinspre Marble Arch, gardul cel mai apropiat era cel dinspre cărarea pietonilor, care ducea spre Park Lane.

— Fie.. zise Burchell. Dacă dumneata nu vrei să-mi mărturisești nimic atunci îți voi spune cu adevărul.

Se ridică.

— Rămâi acolo! Eu te reprezenta pe Bal pentru câteva minute. Eu, te voi înfățișa pe tine. Vii dinspre Victoria Station.

Burchell se dădu puțin înapoi, apoi se apropie.

— Ajung până aci. Privește în jurul meu. Apoi mă uit într'acolo, înspre Park Lane.

Și într'adevăr privea cu atenție prin desimea unei neguri imaginare.

— O mașină! Un automobil cu două locuri.

Aruncă o privire fugară spre Denis. Acesta părea surprins.

Apoi continuă :

— Pe cine văd furcă? Care gară?

Luke se întoarse repede, dar — după cum era și normal de altfel, — nu zări pe nimeni.

— O fată tânără, continuă inspectorul. Să-

Roșă, brună, drăgușă. Se grăbește spre automobil, se urcă la volan și pornește. Apoi se pierde în ceață...

Inspectorul urmărea cu privirea un autobuz roșu ce trecea spre Victoria.

După o mică pauză, se așază lângă Luke.

— Spune-mi, nu-i așa că lucrurile s'au petrecut astfel?

Denis întoarce capul. Pălesc. Își strângea cu nervozitate bastonul, dar încăpățânarea sa era mult mai puternică decât înfrângerea pe care o suferise. S'ar fi putut trăda foarte ușor, dar își aminti la timp de cele ce-i spusese Belle Starr. Se luase interogatoriul tinerei fete. Așa dar, Burchell știa unele lucruri în legătură cu ea. Dar el ple? nu se gândea să fie un martor prolix în ei. Se încăpățâna să creadă în nevinovăția tinerei fete. Pentru ce?... Pentru ce nu o putea uita? Îi spusese inspectorului că se va ocupa de această afacere. Aceasta ar fi putut pare caraghios. În realitate însă nu era decât dorința de a o apăra pe Judith. Ea era în pericol. El o va salva. Nu știa nici măcar numele ei. Dacă l-ar fi întrebat acum, ar fi însemnat să se prindă în cursa care-i fusese întinsă.

Burchell nu-i mai puse nici o altă întrebare. Era mulțumit de reușita experienței sale. Ieși din Park împreună cu Denis, trecu prin fața lui Marble Arch și coti spre Oxford Street.

— Vom avea nevoie de dumneata la anchetă. După aceasta, vei renunța. Oădăduesc, la pretențiile dumitale de detectiv. Am destule pe cap și vreau să mă scutești de grija de a te scăpa dintr-o aventură neplăcută.

— Totuși, eri scară nu domneata ai fost cel care m'ai scăpat.

Burchell îl luă de braț.

— Ascultă-mă, Denis, îți vorbesc foarte serios.

Suntem pe urmele celei mai periculoase bandă care a operat vreodată în Londra. Netrebnicii acestei nu au obiceiul să se poarte cu mânuși. Fără voia ta, ai fost amestecat în această poveste. Bandidii își închipuie că știi ceva. Dovadă... ceeace ți s'a întâmplat eri scară. A știe puțin este destul de periculos, dar cu cât vei afla mai multe, cu atât pericolul va crește. Crede-mă, atunci când te vor prinde pentru a doua oară nu te vor mai duce la concert !

— Sunteți foarte binevoitor domnule inspector, dar nu mai sunt un copil. Știu să mă apăr și singur.

Denis, mândru, se îndepărtă. Burchell sări în primul autobuz care se îndrepta spre centrul financiar al Londrei.

La orele unsprezece și jumătate precis, pătrunse în birourile lui Gannet Balt. Statura lui impunea respect.

Acolo, se desfășura o mare activitate. Nouii contabili se munceau cu niște registre pe care nu le cunoșteau, iar băeții de birou erau înlocuiți de polițiști.

Domnișoara Budge îl conducea pe inspector. Era îmbrăcată în negru. Avea un obraz palid. Era blondă și părea să aibă mai mult de treizeci de ani. Purta ochelari. Părea foarte sigură că șeful ei fusese victima unui complot. Acest om atât de puternic și tăcut era foarte încrezător. Tovarășii

lui, niște trădători, îl asasinaseră după ce l-au jefuit.

Buzele îi tremurau rostind aceste cuvinte. Amelie își dăde seama că Burchell era un bărbat foarte frumos. Deveni mai prietenoasă și se puse imediat la dispoziția lui pentru a-l ajuta în cercetările sale.

În cursul anchetei, făcu câteva constatări interesante: toate cecurile erau semnate de același casier, fără a mai fi și contra-semnate. Cât despre stampila care reprezenta iscălitura lui Balt, ea era deținută de domnișoara Budge care o aplica pe orice scrisoare, fără a se mai simți obligată să scrie mențiunea „pentru”. Gannet obicinuia să citească toate scrisorile pe care le primea. Apoi, o însărcina pe secretară cu răspunsurile. Când avea nevoie de bani, cerea dela casier, căci „șeful” n-avea cont la nicio bancă.

— S'ar fi putut crede, domnule Burchell, că nu era în stare să-și semneze nici numele! Și totuși era un om minunat...

— „Un excroc minunat!” gândi inspectorul. Un adevărat excroc. S'a cam grăbit în ultima vreme. Dacă n'ar fi fost asasinat, ar fi dispărut ca o fantomă, fără să lase nici măcar o semnătură.

— Numeroase scrisori au fost distruse, îi spuse domnișoara Budge. Priviți, domnule inspector.

Și arată în spre cămin. Inspectorul văzu o mare grămadă de cenușă.

— Cineva a fost în cursul nopții pentru ca să le ardă, zise ea. Chiar în noaptea asasinării.

Ea își amintea că acum vreo două luni, Julius Balt scrisese că are de gând să se întoarcă în Anglia. Gannet îi răspunsese în termeni prietenoși

arătându-i situația înfloritoare pe care și-o creștase și oferindu-i o poziție strălucită. Dealtfel el nu vedea motivul pentru care Julius ar fi rămas în America. Domnișoara Budge știa toate aceste lucruri, deoarece chiar ea scrisese scrisoarea. Julius ceruse atunci transferul banilor săi. Balt îi făcuse un virament de două mii de lire. Restul îl aducea singur în dolari. Amelie nu știa de ce sumă era vorba, căci nu citise chiar toate misivele fratelui. Ultima scrisoare a lui Gannet dată de vreo trei săptămâni. Domnișoara Budge era de părere că se referea la călătoria lui Julius. Din păcate nu-și mai amintea niciun amănunt în legătură cu această călătorie.

— Ți-a dictat o chiar duminică ?

— Da. De fapt, ar putea să se mai găsească printre notițele mele.

Parcurse în grabă două blocuri de scrisori, găsi scrisoarea și o citi :

Dragă Julius,

Am primit scrisoarea ta din 15 curent. De îndată ce va sosi viramentul, voi semna un cec care va sta la dispoziția ta. Aflu cu plăcere că te vei îmbarca pe vasul „Cordovia”. Îmi pare bine că vei petrece o săptămână în Scoția. Mă bucur nespus la gândul că te voi vedea. Anunță-mă cu ce tren sesești la Londra și te voi aștepta la gară. Nădăjduesc însă că-mi vei scrie când vei ajunge la Glasgow. Cu cele mai bune urări

Cu dragoste, Gannet.

Burchell telefonă numaidecât la biroul maritim. Află că vaporul „Cordovia” ajunsese la Glasgow. Ioi. Toți călătorii, chiar și Julius Balt, debarcaseau în aceeași după amiază.

Iar Gannet fusese omorât Vineri pe la orele 4 dimineaa, în timp ce fratele lui călătoria prin Scoția...

Acum era Sâmbătă după amiază.

Amelie Budge fu mirată de schimbarea pe care o observă în glasul inspectorului. Răspunzând întrebării sale îi spuse că ea nu semnase această scrisoare. Balf i-o dictase într'o seară, iar ea i-o lăcase pe birou. Cu multă bunăvoință, se oferă să-i dea și inspectorului o copie. De îndată ce ea va fi gata, i-o va trimite la Scotland Yard printr'un comisionar.

În mai puțin de o oră, sosirea lui Julius îi fu confirmată. Bagaiele lui fuseseră expediate prin intermediul unei agenții la Kings Cross. În noaptea la hotelul Britannia din Glasgow. Vineri dimineața lăsa trenul spre Sterling. Se bănuia că se oprișe la Perth.

Cu toate că urma îi fusese pierdută, poliția scoțiană garanta că el se afla în perfectă sănătate.

Inspectorul ținea reținerea să dea de urma lui. I se părea ciudat că Gannet fusese ucidut numai câteva ore după sosirea vaporului. Nu-și putea explica pentru ce Julius nu se reperișe la Londra, când aflase din ziare nouta'ea. De'a descoperirea din parc se scurseseră aproape treizeci de ore, iar Julius se plimba prin Scoția.

Faptul acesta, când Burc'e'l nu îndreptățește nici o bănuială. În aceste timpuri în care comunicațiile au devenit atât de rapide, ai crede că vestile ajung imediat la persoana la care ele se referă. Trebuie însă ținut seama și de firea celui care este în cauză. Cu siguranță că, Vi

neri, ziaristii din Scoția nu se arătaseră atât de preocupați de moartea lui Balt ca cei din Londra. Dealtfel mulți oameni nici nu citesc povestirile crimelor pe care ziarele le vestesc cu titluri mari.

Cu siguranță că Julius își cumpărase năi multe jurnale. Dar cine putea afirma dacă le citise sau nu? Mulți călători, după trecerea Oceanului, pierd obiceiul de a mai citi zărele.

Desigur! Verificarea unui călător față de nou-tățile ziarelor nu trebuie deloc să pară ciudată.

Burchell fu pătruns de această idee citind ziarele din Edinburgh și din Glasgow. În mai multe articole se povestea crima din Hyde-Park, dar numele lui Gaucet Balt nu figura în niciun titlu.

Inspectorul rămase încă după amiaza la birou, dar nu mai primi nici o veste despre Julius Balt.

Pe de altă parte, nici o confirmare oficială nu însoțea sosirea în insulele Regatului Unit a călătorei Isabel Vern alias Belle Starr.

Revenind la birou, pe la orele opt seara după cină, inspectorul primi din mâinile lui Sims, a telegramă expediată de poliția din New-York.

Isabel Vern se imbarcase la 14 Noembrie — deci exact cu patru săptămâni mai înainte — pe bordul vasului Le-iathan. Părăsind America, ea repunse la un turneu de concerte pe care trebuia să-l facă în statele din Middle West. Isi cumpărase un bilet pentru Chicago, însă impresarul său declarase că pleacă la Viena.

Burchell știa că Belle Starr nu fusese la Viena. Ea debarcase la Cherbourg apoi pentru a scăpa de urmărire poliției plecase la Paris. Apoi venise în Anglia fie cu un pașaport fals, fie prin

alte mijloace rămase necunoscute. Poate cu avionul!... Totul era atât de simplu! Se vorbise mult, în ultimul timp, de niște hidroavioane misterioase cari făceau călătorii nocturne. Care era oare ținta lui Belle Starr? Ea renunțase la mai multe concerte! Desigur că avusesse un motiv însemnat căci altfel n'ar fi nesocotit cariera ei muzicală, pentru care se pregătise ani de-a rândul și pentru care renunțase la viața ei trecută.

Burchell se întreabă dacă într'adevăr ea era fiica lui Starr. Dar întotdeauna, când era vorba de Belle, avea o nedumerire. Iar purtarea ei de acum, era cu totul neexplicată. De abia cu o seară înaintea, ea însăși îi adusese la cunoștință prezența ei în Anglia. Stia că el era însărcinat cu anchetarea afacerii Balf și-l atinsese pe Luke într'o cursă, din motive rare necunoscute încă. Mai mult chiar, ea se folosise de Denis, căci era sigură că el va povesti totul poliției. Și pentru că se temea că nu va fi în stare s'o descrie exact îl dusesse la Wigmore Hall, convinsă că datorită acestei legături cu muzica, Burchell o va identifica rumaldecăf.

Inspectorul ca și profesorul de altfel, își dăduseră imediat seama de cântărilor ei. Dar care era adevăratul scop al lui Starr?

În aceea seară, Burchell se simțea s'arasă foarte obosit și plictisit. Stia bine că este aproape să obțină o avansare în grad. Totuși în unele momente era hotărât că năvălirea grea a morții, căreia îi închirase toată viața. Se săturase să mai vâneze carreni. Se simțea îmbătrânit și se simțea deschizându-i-se un viitor desul de neagră. În

asemenea momente de descurajare nu avea decât o singură dorință: să rămână singur cu cărțile sale și să-și îngrijească florile din grădini.

Ultima oară o văzuse pe Belle Starr acum vreo șapte ani. Pleca la New-York, iar el o condusesse până la Southampton.

Cu trei săptămâni mai înainte Starr fusese condamnat la cinci ani închisoare, iar Belle, după ce-și luase rămas bun de la el, plecase de la Old Bailey, cu ochii plini de lacrimi.

— Sunt mulțumită că plec, îi spusese ea pe cheful. Nu mă mai voi întoarce niciodată. Nu mai vreau să revăd Anglia.

El învinovățea pe Starr, dar îl și iubea. Strângându-și mâna, îl sfătui să nu se neliniștească prea mult.

La urma urmei, i se adresă ea, era necesitatea ta".

Meseria lui... Vecinic aceleași lucruri: neliniște și satisfacții. Dar câte greutate de învins!... Ar fi ouful atunci, să părăsească totul. Acum era încă prea târziu. Meseria lui îl ținea încăluzat pentru întotdeauna.

Dar misterul morții lui Garnet Balt părea că nu va putea fi niciodată lămurit.

Burchell se frământa grozav. Nu putu atîrpi decât sare dimineată. Se sculă mai înviorat.

Soarele strălucea. Inspectorul făcu un duș rece. Nu renunțase avea o plăcere, dar pentru că ședea cu astfel va lucra mai bine.

După micul dejun, plecă spre Yard. Aproape de prânz i se aduse vestea că Julius Balt își petrecuse noaptea de Vineri într-un hotel din Montrose. Mai târziu poliția din Aberdeen îl

semnală trecerea. Și apoi, urma îi fu pierdută...

Julius plecase cu automobilul dela Aberdeen, își luase cu el numai bagajul de mână.

Plutind secot'eala, vorbea despre călătoria lui și spune că Scoția este o țară „excepțională”.

Apoi dar, inspectorul nu avea altceva de făcut decât să cerceteze mai de aproape răcoroșele finisajiere asupra asfaramii Balt. Și-si cădea bine seama că din aceste doare nu va putea afla care-i casa în care fusese dus Denis: îi era cu neputință să o descopere. Inspectorul era cât pe aci să piardă orice speranță.

În aceeași noapte de noaptea, la 11, un mesaj al sefului politiei adre-at tuturor ascultătorilor. Politia dorea să intre în legătură cu un oarecare Julius Balt. Da'oriti acelei strajagene, Balt fusese la Dundee. Comisarul care vorbea cu telefonul informa că Balt era foarte mahnit de veștile aflate. Dela debarcarea sa nici nu citise ziarele.

„Telegrafiati Scoțian-Yardului, zice el, că mă voi duce acolo, imediat ce voi sosi la Londra. Dacă voi căsi un avion, voi pleca cu el. Sărmanul Gannet. Nu-mi vine să cred!...”

Deși nu mai avea nici o treabă, inspectorul Burthell nu se hotăra să plece acasă. Așezându-se la birou, luă un toc și o hârtie și scrisese următoarele cuvinte:

11 Noembrie: Se găsește corpul lui Colonnici.

16 Noembrie: Belle părăsește New-Yorkul.

12 Decembrie: Julius Balt debarcă la Glasgow.

13 Decembrie: Gannet Balt este asasinat (spre orele patru dimineata).

Privea gânditor aceste rânduri. Belle se im-

barcase imediat după ce aflate de moartea lui Colonnis. Probabil că debarcase la Cherbourg pe la 20—21 Noembrie. Putea deci bănui că venise în Anglia, pentru că acesta fusese ucis. Probabil că moartea lui îi fusese vestită printr-o telegramă. Asasinarea lui avea pentru ea o mare însemnătate, căci altfel n-ar fi renunțat la turnoul său de concert. Uclerica lui Balt n'avea nici o legătură cu aceea a lui Colonnis în afară de modul asasinării în care fusese omorât. Fără îndoială că același criminal curmasse firul vieții amândorora.

Burchell hară rândul al treilea. Apoi — după scurt timp — fără să știe de ce, el îl scrie din nou. El îi pune un semn de întrebare.

CAP. VII

NOUI LAMURIRI

Madge tinca morțiș să asiste la anchetă. Solul ei se împotrivi acestei dorințe, dar ea fu neclintită în hotărîrea pe care o luase.

Denís se îmbracă într'un costum închis. Seriozitatea anchetei îl impresiona. Trebuia să se acomodeze noiei situații. Cu câteva zile mai înainte o asemenea anchetă l-ar fi plictisit grozav, acum însă — pasionat de studiile criminologice — îl interesa mult. Paloarea fetei sale nu se datoră nervozității, ci faptului că-și petrecuse aproape toată noaptea citind cartea profesorului Bastion: „Antropologia și Criminalul”. De altfel aerul său de gravitate se potrivea foarte bine cu noile sale atribuții. Și poate că ancheta îi va dădea

posibilitatea să-și pună în practică noile sale cunoștințe.

Tribunalul era înțesat de lume. Printre membrii marcanți ai asistenței se observau profesorul Bastien, maiorul Bevis și inspectorul Burchell. Cu toate acestea în aceea zi nu era o judecată propriu zisă. Nu era vorba decât de niște formalități: încheierea oficială a cercetărilor și amânarea lor.

Pe lungile coridoare ale tribunalului, Luke și Madge se întâlneau cu ceilalți trei prieteni. Profesorul fu fermecat de frumusețea soriei lui Denis. Burchell o cunoștea din vedere pe Lady Treves. Li fu prezentat. Bevis surâdea tot timpul.

Aproape imediat se produse evenimentul care avea să turbure mult sângele rece al lui Denis. Martorii — singuri sau în mici grupuri — intrară și ieșeau din sala în care se ținea judecata. Bastien vorbea despre Julius Balt fratele lui Gannet, descoperit în Scoția. Deodată Madge, trăsărind îl apucă de brat pe frate-său.

— Ia uită-te Denis! Iată-o pe fata pe care ai desenat-o!

Denis privi într'acolo. Simțea că inspectorul se uită în aceeași direcție. Tânăra fată trecuse fără să-l observe. Denis se cutremură. Era, fără îndoială fata din parc. Din cele ce-i suseseră Belle Starr și chiar Burchell, s-ar fi putut aștepta s'o vadă la anchetă, dar el se convinsese până într'atât că ea n'avea nici o legătură cu crima, încât fu surorins văzând-o. Nici chiar acum nu putea face vreo amoniere între ea și Balt și de aceea stăruia în povestea pe care o inventase pentru a explica prezența fetei în parc la aceea

oră. Vroia să vorbească cu ea pentru a o asigura că se putea baza pe ajutorul lui. Desigur însă că ea spusese totuși poliției, poate chiar faptul că se întâlnise cu el. În sala dinărie. Se găsea în fața unei proștii pe care și-o împănase singur.

— Cine e această fată în naș? întrebă Madge.

— Femeioara Clay, nașul e Burchell. Judith Clay, fiica lui John Clay, fostă robă în celula lui Balt.

— O poveste foarte tristă, adăugă Burchell. Se pare foarte crudă cu ea. Iar acum e rămas singură în toată hardughia cea de aici, împreună cu o îngrijitoare pe jumătate nebună, femeia cea care o întovărășește. Nu dori foarte mult să faci ceva pentru ea.

— Dacă nu mă înșel, doamnă Treves, întrebă Burchell, mi se pare că ai vorbit de un caț cu desene? Nu?

— Da, răspunse Madge, scoțând un țipăt ascuțit, căci Denis o cunuse puternic de brat.

Își cădu seama că vorbește prea mult. Știa că Denis ar fi călecat-o pe nădă, dacă ar mai fi spus ceva. Nu avea prea mult fact. Nu luase decât foarte puține lecțiuni de diplomatie, mai precis numai pe acelea pe care le primise, pe sub masă de la frate-său, atunci când făcea vreo gafă asupra aventurilor lui.

— M'am... m'am înșelat, îngână Madge. Este o tânără fată, pe care am cunoscut-o... odată.

— Da, bine înțeles, răspunse ironic Burchell. Iar Denis n'a văzut-o niciodată în viața lui. Nu-i așa?

El privea întâi pe Luke. Părea răsfăcios și amenințator chiar.

— E prima martoră, zise inspectorul. Mă tem, Denis, că nu vei putea auzi declarația ei. Va trebui să aștepți în altă cameră să fi chemat.

Denis își dădu seama că i se întindea o nouă cursă. Desigur că Judith va istorisi pățania ei. Apoi el, Denis Luke, va fi pus să jure și va fi întrebat dacă văzuse pe cineva în parc. Să jure! Nici nu se gândise încă la aceasta. Își amintea că există totuși un mijloc de a ocoli jurământul, dar nu știa exact ce trebuia să facă pentru aceasta. El întreba pe agentul Tyrell, tovarășul lui de suferință de Vineri dimineața. Tyrell se îndreasă lui Clisby, care era un om foarte înstruit. Acesta îi expuse că poate refuza să depună jurământ dacă n-are nici o credință. Existau regulamente speciale pentru diferite secțe, printre care și separatistii. Acestia, la fel ca și alții se mulțumeau să afirme doar că spun adevărul. Dacă religia le îngăduia, unii martori aveau chiar dreptul să nu se descopere, creștinele celor doi polițiști li se părea o mare favoare.

În acest timp în sala de sedințe Judith Clay denunea totuși jurământ.

Recunoscui apoi că victima era fostul ei tutoră Carnet Balf. Era atât de turburată încât îi era aproape cu neputință să vorbească. Nu-l plângea pe cel care fusese ucis, dar era pradă unei emoții care ar fi putut-o ușor face să-si piardă cunoștința. Păru înspăimântată chiar după primele întrebări ca și cum ele ar fi fost de mare însemnătate pentru ea. Vorbea încet, dar limpede.

— Când l-ai văzut pe Balt pentru ultima oară?

Se cutremură la auzul acestei întrebări. Sovăitoare răspunde surpinând:

— L-am zărit Joi seară pe scară, pe când mă duceam spre camera mea.

Și cu aceasta interogatoriul fetei bră sfârșit. Căci nimeni nu vorbește de plimbarea ei de Vineri dimineața.

Martora urrăitoare fu Margaret Whittle, îngrijitoarea dela „Deodars”. Era și ea turburată, dar reuși să-și ascundă neliniștea de care era cuprinsă. Burchell îi luase un interogatoriu la Dane Crescent. De astă dată însă nu pomeni nimic despre purtarea pe care Balt o avusese tot timpul față de Judith. Margaret afirmă că-l văzuse pentru ultima oară pe Gannet Joi seara pe la orele nouă când plecase de acasă.

La rândul său, Denis fu chemat. Luke se prezentă în fața judecătorilor.

El prîvi spre Judith Clay. O vedea pentru prima oară în acel loc. Își astupa gura cu mîna. Vroia să-și înăbuse un țipăt.

Denis își dădu seamă că tînăra fată era tot atît de înspăimîntată ca și atunci când o văzuse în parc. Intelese că se temea de mărturile lui și că nu spusese nimic despre prezența ei în parc în aceea dimineată. Poate că nu știa că Burchell aflase de mult că. Dar atunci cine arătase la cunoștința inspectorului toate acestea? Luke încerca să o afle din prîvi. Iar Burchell iscoacea prîvirile lor.

88 — Dumeata e-i Denis Garwoth Luke, domiciliat la Amerly Hall?

— Ce? Ah da, da. iertați-mă.

Gândurile lui Denis fură îndepărtate de aceste întrebări. Își revizuiă însă înăuntrul sângelui rece și-și dădu seama că era marturia. Judecătorul nu părea să bănuiască că-i fuseseră ascunse mai multe lucruri. Dar și Denis ar fi fost foarte încurcat dacă i s'ar fi pus anumite întrebări indiscrete. Cu toate acestea, era mai mult cu oricând sigur de nevinovăția tinerei fete. I s'ar fi părut anormal s'o acuze acum, în fața acestei lumi.

El privea țintă pe Burche'l care părea mai ironic ca oricând. Dar nimeni nu-i mai puse întrebări. Luke era sigur că la a doua ședință va fi nevoit să răspundă mult mai precis. Își propuse încă să clarifice afacerea până atunci.

— Vă mulțumim domnule Luke, spuse judecătorul. Acum e totul decantat.

Denis își roti privirea în jur. Madge așezată alături de profesor, îi făcea semn să vină lângă ea. Dar el se duse să ocure un loc lângă Judith Clay. Fata se îndărătă, fără să-l privească măcar. Era grozav de validă. Denis înțelegea suferințele pe care i le pricinuise Ball. Dar, ca și profesorul, el știa că această eroare nu se datoră doșului.

Tyrell și Clisby fură chemați în fața barei. Aici expertul medic Bartolomeu Kester explică cauzele care provocaseră moartea.

Denis aurice vorbindu-se de afacerea Colons și despre lecăturile dintre crima din Hyde-Park și moartirile bandei Starr. Dar medicul nu făcu nici o apropiere între cele două afaceri. Luke își dădu seama de prezența unui pericol pe care nu-l întrevăzuse până acum. Poliția nu cu-

leza să se pronunțe asupra afacerii până ce nu va fi mai bine informată. Un pînjenie de mistere glătea în inima ei. Ce forță cuprinsă iura înradia cadavru acela găsit pe bancă? Nu putea nifa imaginea trupului apăsător peste pagina financiară a ziarului.

Doctorul își termina e marcuria. Aici e a lui sfârșit. Judecata fu amânata pentru două săptămîni.

Denis se adresă tinerei fete.

— Domnișoară Clay, trebuie să vă înțeleg. Am de vorbit cu dumneavoastră.

Cuvintele ei se pierdura în zgomotul sălii.

— Pentru ce n'ai spus nimic? Pentru ce nu ai pomenit de cele pe care le-ai văzut?

Luke era surprins. Atîta amarăciune în aceste cuvinte... Înțelese că prin tăcerea lui nu făcuse decît să prelungească o așteptare chinătoare.

— Știu că n'aveți niciun amestec în toate acestea. Trebuie să vă vorbesc. Aci mă-e cu nepu-
lintă.

Înainte ca ea să-i poată răspunde ceva, Burchell se apropie de ei. Deasemeni și profesorul Bas-

— Dacă vreți, domnișoară Clay, noștri n'au la mine. Trebuie să vă mai cer cîte o informațiune absolut necesară.

Denis se împotrivi.

— Domnule inspector, domnișoara Clay a fost testul de plicisită azi. Ne vom duce să luăm rîsa împreună. Dacă vreți ceva mai tîrziu...

— Ar fi poate mai bine să-ți cer voie dumitale, nu? întrebă inspectorul cu glas răutăcios.

— Nu era supărat, dar părea că fi la capătul răbdării.

— Dacă socotești că ai putea fi avocatul domnișoarei Clay, mai făcând și ne întovărășești. Cred că ți ar fi mai bine.

Îi cordare puțin Lirou. Profesorul, care-l urmasa înclina capul în urma lor.

Judith în poartă se făcuse în loc neîntorsul de lângă profesor. Burchell și Denis rămăseseră în picioare. Profesorul se apăsă elături de față.

— Dă-mi-mă. Î se adresă profesorul, cu mână de profesor în Scotland Yard. Mămă, dar niciun rău aici. Tatăl tău, s-a dat din toate staturile, bine înțeles dacă imi înțelegi aceasta.

— Bastion! strigă Burchell uimit și nerăbdător în același timp.

Denis exulta. Se vedea limpede că inspectorul nu era de aceeași părere cu profesorul.

— Tocmai mă gândeam să vă cer scrijinul, domnule profesor. Domnișoara Clay are nevoie de un sfetnic. Chiar și eu...

Burchell ridică mâna.

Privindu-l tîntu pe Luke, inspectorul zise:

— Dacă nu îndrăznesc prea mult, aş vrea să vă să văd carnetul acela cu desene despre care vorbes Ladu Treves.

— Nu pricep motivul pentru care vi l-aş arăta.

— Dar, există vreunul pentru a nu mi-l arăta?

Denis sovăia. Curios! Burchell îi era foarte simpatic și această cu atât mai mult cu cât îl supăra. Îşi clădea seama că de îndemănatec era inspectorul. Avea carnetul la el. Îl întinse inspectorului. Judith privea mirată. Defectivul văzu acolo mai multe schițe pariziene. Îl răsfoia cu

atenție. Se opri asupra unei pagini înguste.

— Desenul domnișoarei Clay, pe care ai avut grijă să-l rupi, a fost făcut înainte sau după plecarea dumitale la Paris? Erani aproape sigur că v'ați mai văzut și încalte. De când vă cunoașteți?

— Vă înșelați, răspunde Denise. De curle din acest carnet nu urman o ordine a mamei. Este..

Se opri e prea târziu. Se primese în cursă

— Ce vreti să spuneti? întrebă Judith. Nu înțeleg nimic. Nu-l cunoșteam pe domnul Lake

— Cu toate acestea nu cred că-l vedeți de ci pentru prima oară.

Burchell nu vroia să fie prea aspru cu tânăra fată.

— Domnișoară Clay, eu și profle omul Bastion nu vrem decât să vă ajutăm. Nu vrem să vă sperii, dar trebuie să vă spun că sunteți foarte zămărnită. Tot ce am aflat despre această afacere ne face să credem că ucișasii erau folosit de dumneata. Te ne să dovedești nevinovăția dumitale. Nu ești că ești vinovată. Dar ne ascunzi un lucru, care — dacă l-am știe, — ne-ar putea fi de foarte mare folos.

— Nu vrem să vă spun nimic! strigă Judith în prada unei imense teroare.

— Ascultă draga mea, îi spuse profesorul cuprinzându-i în bra, Vineri dimineață un tirograș spune Ash te-a văzut ieșind cu mașina din garaj. Lângă dumneata se mai afla cineva. Putin mai târziu domnul Lake te-a văzut în parc. N'a vrut să admită aceasta, dar noi suntem siguri că bănușele noastre sunt întemeiate. Te-a zărit înainte de a se apropia de bancă și te-a desenat în

amintelui lui. Ai fost văzută pe când te reîntor-
ceai prin Kensington Road. Acum, spune-ne cine
te înlovărăsea și pentru ce ai fost în pere.

— Nu știu, strigă Denis. N-ai dreptul să
te sili să te învinovătești singură. Nu am aflat
nimic.

Pierdută care-și păstra deobiceiul sângele rece,
se întoarce. Se întoarce spre Denis.

— Poate că te temi să dormeala să nu fi în-
vinozit. Ferește-te tinere! Jocul devine pericu-
los. Ce cantă dormeala și accretă față, în
pere. Imi vei răspunde pe dată. De nu, vă duc
pe amândoi la Scotland Yard.

Judith Clay cu ochii pe jumătate închiși tre-
mura de spaimă. Încearcă să vorbească. Își ținea
mâinile împreunate.

— Lăsați-l, zice ea într'un târziu. Nu a făcut
nimic. Nu știu pentru ce vrea să mă ancore. Nu-l
văzusem niciodată până atunci.

— Așa dar, te aflai în pere?

— Da.

Izbucni în lacrimi.

— Ce căuta acolo?

Fata nu răspunde. Atunci se întoarce să se adreseze
lui Denis.

— Ce făcea?

— Spune-le! Spune-le! strigă Judith.

Fata lui Denis era foarte palidă.

— Nu vedeți că-i faceți rău?!

Luke se îndreaptă spre ea și o cuprinse în brațe.

— Domnișoară Clay!

Încearcă să o liniștească, să-i dea nouă speranțe.
O duse spre fotoliul său. Dacă n-ar fi susținut-o,
Judith s-ar fi prăbușit.

— Spune-le, se rugă ea.

Profesorul părea dezolat. Burchell grăbea în gol.

Luke se hotărî cu verbe astăzi.

— Am văzut un om pe bancă. Apoi am văzut-o pe ea pe iarbă, în spatele unui copac. Căuta ceva. M'am apropiat de ea ca să o ajut. Mă înclinam, m'am grăbită. A pornit cu mașina în direcția casei sale.

Burchell nu mai pareu deloc interesat. Căuta să strălucească.

— Căuta ceva? Și anume...

Se întrerupse observând scurta, profundă.

Totul era foarte liniștit. De prădare în o mai chinată. Căuta tigară. Dar și Belle Starr căuta același obiect...

Denis, așezat lângă Judith încerca să liniștească. De când mărturisise totul, își schimbase complet purtarea față de Burchell.

— Inspectorul vrea să te ajute. Ca și mine este convins că ești nevinovată. Ai face mai bine să ne spui totul. Cine se mai afla în mașină? Eu n'am văzut pe nimeni. Te credeam singură.

Ea se mai potoli puțin. Clătină din cap. Profesorul și cu Burchell se retrăseră într-un colț al odii.

— Nu ne vă spune nimic. E sub impresia fricii. Afacerea pare foarte încurcată. Trebuie să o păzești zi și noapte. Sunraveghează deasemenea și casa. Este lucrul cel mai bun pe care îl avem de făcut.

Privi pe cei doi tineri de lângă fereastră și spuse cu glas scăzut:

94 — Nu cred să ne poată spune prea multe. Probabil că știe cine e ucigașul, dar la ce îl-ar

folosi să afli cine e acum a, atâta timp cât nu poți pune mâna pe el. Avem nevoie de dovezi. Dacă vei stărui pe lângă ea acum, nu vei afla nimic nou. Dacă, dimpotrivă, vei rămâne departe de ea, cel pe care-l cauți își va recăpăta încrederea. Numai astfel va comite greșala care-l va trăda. Nu-ți va fi de niciun folos să te arăți prea dibacu, față de astfel de oameni. Trebuie să-i prinzi într-o cură. Las-o liberă, dar supraveghează necontenit casa.

Sfaturile acele erau destul de greu de urmat, dar profesorul dovedise de foarte multe ori că răbdarea este cea mai bună totdeauna.

Burchell se apropie de cei doi tineri. Denis reușise să o găsească pe Judith.

— Domnișoară Clay, souse cu glas blând inspectorul nu-ți vom mai pune decât o singură întrebare. Tu te poți disti Vinerei dirijată, când ai plecat dela Dane Crescent, se mai afla cineva în automobilul dumitale? Unde se afla omul acela acum? Vrei să ne răspunzi?

— Nu, răspunde Judith.

— Te rog, stărui Denis. Aceasta ți-ar folosi foarte mult.

— V'am spus... nu pot... cu neputință... Glasul său tremura de spaimă.

— Bine, adăugă Burchell, atunci când vei putea să vorbești, te rog să treci pe la mine. Dar... cine se ocupa de afacerile tatălui dumitale?

— Nu știu... Cred că a murit...

— Ai bănuț vreodată că, mai târziu sau mai devreme, vei fi nevoită să părăsești propria dumitale casă? Balt nu ți-a lăsat nimic.

— Am aflat aceasta din ziare.

— Sunt de părere că-ți trebuie un sîcîn.

— Imi iau eu această răspundere, se auzi de
Denis.

— La ce mi-ar folosi? întrebă fata. Tot nu
mai am nimic. Presupun că voi fi dată afară...
Într-voiu căuta o spîrbă... Nu mă tem de nimic...
Dacă totul s'ar rezuma la asta... Dacă ceș fi
liberă...

— Da, dar până atunci ai cu ce trăi? întrebă
profesorul.

— Tutorele meu mi-a lăsat o sută de lire.

— O sută de lire? Când ți le-a dat?

— Joi dimineața. Mi-a spus că va pleca pe
continent și mi-a promis că-mi va mai trimite
bani dacă-si va prelunge absența.

— Nu ți-a mai spus nimic despre n'anișurile
lui?

— Nu.

— Aș vrea să-ți amintesc, domnișoară Clara,
dacă de zece ani decînd locuiești împreună cu
Balt, ți-a vorbit vreodată despre un frate în
America, numit Julius.

— Nu, niciodată.

Apoi scuti ca pentru sine însuși:

— Avea un frate? Nici nu știu. Era înto-
deauna singur. Încerc să-mi amintesc... Când
tatăl meu mai trăia încă, la noi în casă venea
foarte multă lume. Gannet Balt... da, dar n'am
apoi niciodată mai îndrăznit de Julius Balt. El
vedeam deseori la noi pe un bătrîn. Nu știu
precis cum îl cheamă... Ramsfield... Mansfield... în
tot cazul, ceva asemănător. Venea la noi în
casă și vorbea cu tata despre bani și despre
proprietăți. Probabil să fi fost omul lui de a-

faceri. Treaba dumneavoastră să-l descoperiți! Mansfield... da, acesta era numele lui,

Burchell era sigur că nu va uita acest nume. Până acum nu auzise încă vorbindu-se de un om de afaceri. Avea ambiția să lămurască acest nou mister chiar în aceiași zi.

...Erau orele 12 precis. Julius Balt îl telegrafiasse că va pleca din Edinburg cu trenul de 8 și 30. Trenul lui ajungea la Londra la două și jumătate. Un detectiv plecase la Glasgow pentru a-l urmări pe călător, apoi avea să se ducă în Aberdeen și la Edinburg.

— Ar fi foarte bine să vă duceți acasă, domnișoară Clay. Deasemeni vă sfătuiesc să nu ieșiți prea mult în aceste zile.

Burchell plecă în grabă înlovărașit de profesor. Ieșind din birou însoțit de Judith, Denis nu o zări decât pe Miss Whittle care părea foarte neliniștită. Madge se dusesse să facă mai multe cur...

Chemă un taxi. Vru să ia masa împreună cu Judith, dar ea se împotrivi unui asemenea plan. Luke nu stăruia prea mult, căci își dădu seama că, în ciuda calmului aparent, Judith era încă foarte turburată. Si cât de mult ar fi vrut s'o scape de această mâhnire...

El conduse până acasă. Casa din Dane Crescent îl înspăimântă. Avea înfățișarea unei închisori. Se cutremură călătorind în salon. Judith se plecă pentru a aprinde radiatorul de gaz. Chibritul se stinse între degetele ei tremurătoare.

Denis aprinse gazul. Ea rămase îngenuंचीată ca și când n-ar fi avut curajul să se ridice.

Înapoi din Hyde Park

Își apropie mâinile de foc, apoi își acoperi ochii. Denis vedea bine că Judith nu se mai putea stăpâni. Se apropie de ea, încercând să-i cuprindă brațele.

— Nu mai poți rămâne aici, îi zise el.

— Trebuie! Nu pot pleca.

— Ai prieteni?

— Nu. Pe nimeni.

— Ba da! Acum ai. Profesorul Bastion te va ajuta, iar inspectorul Burchell nu te învinovățește de nimic. Nu trebuie să-ți fie frică de el: misiunea lui nu e tocmai ușoară. Iar eu vreau să fiu prietenul dumitale... dacă-mi îngădui aceasta...

— Trebuie să rămân aici. Trebuie!

— Pentru ce nu ai încredere în noi? Știu prea bine că ești... nevinovată.

— De unde știți asta? De unde?

S'ar fi părut că se învinovățește singură, dar că în acelaș timp parcă cerea sprijinul lui Denis.

Se ridicase. Luke e-a atât de impresionat, încât, ridicându-se și el, îi întinse mâinile. Dar ea se retrase.

— Dacă aș îndrăzni... Dar nu... Mi-e frică... Sovăia să-i spună unele lucruri.

— Am citit în ziare, zise ea într'un târziu, că ai vorbit de o țigaretă. Ești sigur că s'a pierdut... că nu mai poate fi găsită?

— Da.

— Cum așa? Doar o aveai în mână.

— Știu! Nu mai înțeleg nimic! Un obiect de care-ți ții în mână nu-ți scapă de obicei atât de ușor și totuși... Curios! Trebuie să fi fost

atat de distrat. Dar pentru ce îl neapirai și
l-ai găsită?

Observare că Judith îl ascultase cu multă atenție. Acum, după ce — punând această întrebare — îi dăduse că are încredere în el, că se depărta de el, că și cum îl fi fost un dușman.

— Nu pot să-ți spun.

— Ar trebui să-ți spun! Ce se află în țigăretă?

— Cum? Înăuntru?

— Da. Știu că în interiorul tubului se afla o hârtiuță pe care era scris un mesaj, nu-i așa?

Il privi cu mirare.

— Nu, răspunse tatăl. Cum ai putut să ai un astfel de lucru? Înăuntru nu se afla nimic.

— Nu, răspunse tatăl. El era convins de temeiul bănuelilor sale.

— Adevărat? repetă Denis.

Ea clătină din cap.

— Nu te mai gândi la aceasta. Ți-am pricinuit destule suferințe până acum. Nu privesc pentru ce ești atât de bun cu mine?

— Aș face orice pentru liniștea ta. Vreau să te duc departe de aici. Nu pot suporta să rămân în această casă... cu această femeie bătrână.

— Ți-am spus că trebuie să rămân! Nu ar fi trebuit să vii aici. Nu aveam dreptul... Te rog pleacă numai de aici. Vezi cât de obosită sunt.

— Da. Desigur. Ai nevoie de odihnă și de aer curat. O casă ca aceasta — mai ales după cele ce s-au petrecut — ar scoate din minți pe oricine. Vom vorbi mai târziu. Am să vii diseară. Vom lua masa împreună în oraș.

— Nu.

Îi cuprinsese brațul.

— Promite-mi, îl rugă ea, că nu vei mai veni niciodată pe aici.

El izbucni în răs.

— Îți promit că nu voi mai trece niciodată pe aici... după ce vei pleca.

Toată după amiaza aceea, Denis nu părăsi nici un minut măcar locuința sorie sale. Era mai hotărât ca oricând să lămurească misterul dela Marble Arch și să se pregătească cât mai bine pentru noua lui înțelețuire de detectiv. Imprumutase dela Fiction o carte — „Sisteme de Criminologică” — de doctorul Hans Gross și vroia cu tot dinadinsul s-o citească. Întâmpină însă multe greutăți.

Fără să vrea își duse mâna în buzunar și scoase foaia pe care o rupsese din carnetul de desene pe când aslenta în camera marilorilor. Portretul era tototolit, dar acest lucru nu-l stâncherea de fel. Luă o foită și făcu o copie a desenei. Noua schiță se potrivea de minune cu originalul. Totuși, acum, ochii Judithiei nu mai aveau aceeași expresie de teamă. Mai făcu și o a treia schiță: Judith privită dintr-o parte, așa cum o văzuse răsărită lângă foc. Ce frumoasă era, Doamne!

Deci, când el, soarta e plină de înțelegere. „Un om coboară din tron se îndreaptă spre nord, pentru că are timp de pierdut. O singură întâmplare îi schimbă întreaga cale a vieții”.

CAPITOLUL VIII

MISTERIOSUL JULIUS BALT

Simcon Porteous, co-proprietarul firmei „Mansfield, Porteous și Mansfield”, își amintea de timpuriu în care J. C. F. Mansfield se ocupa de afacerile lui Gillespie Clay. Acum însă, firma pierduse, odată cu numeroșii ei clienți și renumele câștigat.

J. C. F. Mansfield era mort de câțiva ani, iar tânărul M. Mansfield se lăsase prins de vârtejul vieții politice.

Simcon Porteous continua sincer afacerea și se ducea în fiecare dimineață la birou, pentru a fi prezent în caz de nevoie.

Dacă se întâmpla să nu aibă nimic de lucrat, își dădea în cărți. Astfel, îl găsi și inspectorul Burchell, ocupat cu aceste mici cartonase magice.

Nu-l cunoscuse personal pe Clay, dar știa că Mansfield fusese destul de intim cu el. Dealtfel asociatul său se împotrivise — deși fără niciun rezultat — hotărârei lui Clay de a-l numi pe Balt tutorele fiicei sale. Dar Clay era foarte încredințat.

— Tovarășul meu era de părere că Balt nu era omul ca-e părea să fie. Dar Clay nu ceda niciodată și nici nu admitea că se putea înșela. Eu însumi.

Foarte vorbăreț, Porteous se îndepărtă de la subiect. Cu puțină răbdare însă și cu un surâs fermecător, Burchell îl readuse din nou asupra problemei Clay-Balt.

— Dar pe Garnet l-ai văzut vreodată?

— Am avut o singură dată, ocazia... plăcea. După moartea lui Clay am avut mai multe întâlniri cu prietenul lui Balt. Il consideram ca pe un înșelător. Era însă prea inteligent și dibaci pentru a-și trăda instinctele criminale. Un adevărat tehnician! Se pricepea de minune să câștige încrederea oamenilor, mai ales a unor oameni de seama lui Clay. Nu tot așa era însă și fratele lui, Julius, acesta avea o fire cu totul deosebită.

Burchell, care începuse să se plictisească, fu surprins de aceste cuvinte. Nu sperase de fel să ceară tocmai dela Porteous informații despre Julius. Și tocmai bătrânul deschise discuția asupra lui.

— L-ai cunoscut pe Julius?

Cu toate că nu erau prieteni, Simcoe îl văzuse de câteva ori, ba chiar într-un rând vorbise cu el. Cei doi frați semănau ca două picături de apă, atât de mult încât puteau fi luați drept gemeni. Aceasta, deși Julius era cu trei-patru ani mai tânăr. Dar asemănarea nu se mărginea decât la trăsăturile fizice. Julius era foarte vorbăreț pe când Garnet era tăcut.

— Nici unul, nici altul nu aveau o reputație prea bună. Julius fusese amestecat în mai multe afaceri dubioase.

— Ce fel de afaceri?

— Imi dau seama, răspunse Porteous că întrebarea dumitale are o mare însemnătate. De aceea vreau spune tot ce știu: Julius Balt semănase un cec fals, imitând iscălitura domnului Clay. Dealtfel cecul nu reprezenta o sumă prea

mare, doar șeptezeci și două de lire. Clay s'a tradus să înăbuse această escrocherie în cauza prietenului său Gannet. Cel doi frați au venit aici și au stat de vorbă cu tovarășul meu. Am fost chemat și eu la această consfătuire. Mansfield era un om foarte prevăzător. Ținea să aibă întotdeauna un martor lângă el. Imi amintesc foarte bine cum s'au petrecut lucrurile. Julius și Gannet s'au certat. Credeam chiar că se vor lăsa la bătaie. Clay stăruia să i se cumpere lui Julius un bilet pentru Canada și să i se dea peasupra și cinci sute de lire, pentru a putea începe peste Ocean o viață nouă. Julius vroia să primească banii, dar nu să și plece. Gannet îl învinovăța că vrea să rămână pentru a-i zădărnici și celelalte afaceri.

— De nru ce te temi? îl întrebă Julius. Ce pregătești oare?

— Bine, răspunse Burchell, dar cum s'a terminat întrevăde-ea.

— În cele din urmă Julius a cedat. A semnat de primirea cecului și a luat biletul. Din păcate, am aflat mai târziu că vânduse biletul și că risipise banii. Rămăsese în Londra. Era o vecinică amenințare pentru fratele său. Nu era bun la nimic. Iar ne deasupra tot el își bătea joc de noi spunându-ne că nău îl pasă dacă va sta sau nu la închisoare. Cu toate acestea, eu îl preferam lui Gannet. Cam la un an după moartea domnului Clay, a plecat în America. N'am aflat niciodată împrejurările în care s'a făcut această plecare. În acel timp, tovarășul meu nu mai avea în grijă supravegherea averii lui Judith Clay. Nu mai aveam nici o legătură de afaceri cu

membrii familiei Clay. Totuși Mansfield supra-veghia manoperile fraților Balt. Poate acesta e motivul care l-a hotărât pe Julius să plece în America. Bine înțeles că Mansfield numai avea nici o putere. Puțin după aceea tovarășul meu muri. N'am mai auzit niciodată vorbindu-se despre Gannet, până în ziua în care am citit că a fost ucis. Nici nu știam că joacă un rol însemnat în lumea financiară.

Burchell mai puse numeroase alte întrebări, dar nu mai află nimic interesant.

Se întoarse la Yard. Era încă nelămurit asupra persoanei lui Julius Balt, dar era și foarte mulțumit de rezultatele vizitei pe care o făcuse. Multe lucruri noi fuseseră date la iveală. Iar aceste „lucruri” erau desigur în directă legătură cu asasinatul. Totuși inspectorul nu le înțelegea încă prea bine rostul. Dar întrevăderea cu Porteous îl pregătise pentru cea pe care o va avea cu Julius Balt. Acum știa anumite fapte despre acest om și cunoștea legăturile dintre el și frațele său.

Așteptă la birou. Telefonă la King's Cross și i se spuse că trenul ce sosea din Edimburg nu avea nici o întârziere. Trămise un om la gară pentru a-l urmări pe Julius, deși își dădea seamă că lucrul acesta era de prisos. Bănuind că înainte de a veni la el, Julius va trece pe la hotel, inspectorul socoti că nu-l va vedea pe Balt mai repede de orele șase și jumătate.

...Cu toate acestea când taxiul lui Julius se opri în fața Scotland-Yardului, orologiul bătea orele șase.

— Incântat să vă cunosc domnule inspector,

Zise Julius Loh: „Am răzmeriț în birou. Sunt foarte mîhnit de cele ce s'au petrecut. Când mă gândesc că eu mă plimbam prin Scoția în timp ce fratele meu a fost asasinat... Sunt la dispoziția dumneavoastră pentru a vă ajuta să puneți mîna pe banda care l-a ucis pe Gannet. Fratele meu n'a făcut niciodată rău cuiva... Știu ce-mi veți răspunde. Zvonul că Gannet ar fi fost un escroc și că ar fi vrut să plece cu banii atunci nu este decât o minciună sfruntată... A fost victima unei bande de netrebnici. Ei l-au hotărît să facă acea plimbare în parc, pentru a-l putea ucide mai ușor. Se femeau de el. Le era frică să nu-i trădeze. Niciodată însă Gannet n'ar fi putut pune la cale un astfel de lucru! Avea o fire liniștită. În privința aceasta nu seamăna deloc cu mine.

„Diferit din toate punctele de vedere”, gândi Burchell.

Inspectorul era aplecat de această năvală de curiozitate. În nouă ani, Statele Unite făcuseră din Balt un adevărat american. Avea un pronunțat accent yanket. Costumul său — cenușiu închis — îi dădea înfățișarea unui om de afaceri. Părea foarte serios.

Mai înainte, Burchell avea impresia că Julius se deosebea mult de Gannet. În scurt timp însă își dădu seama de marea asemănare dintre ei. Portecus avusese drentate: semăna cu două oțetări de apă. Julius purta ochelari și avea fața rasă, desigur o mică tăietură deasupra buzei dovedea că purtase mustață.

— Da, domnule inspector, zise Julius, sunt sigur că asasinarea fratelui meu n'a fost decât

un pretext în toată afacerea asta.

— Aș dori mult să te pot crede, răspund binevoitor Burchell, dar dovezile pe care le-am aflat nu permit să bănuim un act de lăcomie. Ba, îți voi da chiar unele vesti, destul de preste. Înainte de a părăsi New-Yorkul ai făcut un vîrăment pe numele fratelui dîmărite, nu?

— Intocmai! L-am rugat să-mi păstreze o sumă de bani. Și ce însemnătate poate avea acest fapt.

— Niciuna. Gannet ți-a lăsat un cec. Tîi însă să-ți spun de la început că acesta nu e valabil. Nu are acoperire.

— Doamne Sfinte!, exclamă Julius, adevărat n'aș fi crezut una ca asta! Cu neputință! Cele două mii de lire pe care i le-am trimis... Ah, nu pot crede....

— Și cu toate acestea, domnule Balf, acesta e tristul adevăr. Bănuiesc însă că banii aceia nu formau unica dîmărită avere.

— Nu... Desigur...

Julius părea foarte turburat.

— Era în stare din tot ce am. Ce dură ură! N'am ținut niciodată prea mult la bani. Aco'o, în America lucram foarte mult. Intr'o zi m'am gândit că ar fi bine să mă întorc în patrie. Gannet reușise foarte bine și-mi oferise o slujbă bună la el. Am acceptat propunerea sa și m'am lăsat să mă întorc în Anglia. Rîmîntîm, am plecat în vacanță. Astfel se explică faptul că m'am oprit în Scoția. Știți, străbunii noștri se frăgeau de acolo... Totuși, domnule inspector, nu pot crede ceea ce-mi spuneți... Gannet oricât de rășăntorât, cred, n'ar fi fost în stare niciodată să-mi

„Iată tocmai mie ura cu asta. Nu-l cred pe note-
men capabil să facă. Alina l'are un cec. Aceasta
dovădește buna lui credință. Era în lucrul cu o
bandă de muncitori și a fost învinș. Iată tot
Voin cu mișcările banilor căci n'am înco-
lto, dar voi vinde toate banii. Nu voi da în-
lăun la o sarcină pe care mi-am lăsat-o. Sunt
gata să vă ajut.”

Julius tăcu. Se uita la pe totuși, Churchill
se uita la el. Iei dădea senzația că descrierea lui
Porteous fusese exactă.

— Trebuie să înțelegi domnule Balt că cer-
celările noastre au dat în vechi foarte însemnate.
Așa spre exemplu, ca eu am, doi înainte de a
pleca în America, apoi găsesc și omorâți în
Canada.

— Informai. Dar nu văd...

— Desigur, faptul n'are nici o importanță.
Am crezut însă că hotărârea duminică fusese
luată în urma unor certuri cu fratele. În orice
caz este sigur că pe așunci locuitorii dintre
dumneata și Gannet nu erau prea frate-li.

— Dar, domnule inspector, cearta noastră n'a
fost de lungă durată. Într'adevăr n'aveam întot-
deauna aceeași cădere, totuși...

— Nu crezi că te ura?

Foarte surârea. Julius răspunse:

— Vrei să afirmati că fratele meu m'a furat...
Să-mi lăsați. Gannet e mort, nu? Aceasta
n'ar putea fi un motiv pentru ascunderea ade-
vărului. Dar să știți că dacă omneți la îndoială
cinstea lui Gannet, vă înșelați amaric. Uita-m
de certurile din trecut. Vă vom arăta scrisori
prin care m'a chemat. Chiar el mi-a plătit că-

istoria până în America. Cercetările dumneavoastră s'au oprit însă la mine?

Burchell dădu din umeri.

— D-le inspector, reluă Balt, nu sunt cam străin aci. Sunt nouă ani de când n'am făcut ceva bun... Mi-am lăsat bagajele la hotel și am venit de dreptul aci... Nu vrei să mergi cu mine să ne distrăm puțin?

Burchell, pentru triumful dreptății, se sacrifică și primi propunerea. Iar în acea noapte inspectorul se întoarse la Scotland Yard pe două cărări, căci învățase — poate prea bine chiar cum se prepară cocktail-ul în California...

Dar el mai aflase și alte lucruri. Astfel el telegrafisă detectivului trimis în Scoția drumul pe care-l străbătuse Julius. Radioul trimise de peste Ocean alte amănunte referitoare la situația pe care Julius o detinuse în America.

Răspunsul din New-York sosi cu mult înainte de reîntoarcerea detectivului din Glasgow. Diferenții sefi ai lui Julius Balt dădău cele mai bune referințe despre el. Desigur, era cam vorbăreț, dar își dusesese întotdeauna la bun sfârșit încredințările primite. Ultimului șef chiar, îi părea foarte rău că-l pierduse. Balt fusese cel mai străduincios, cel mai neobosit și cel mai cinstit dintre functionarii săi. Făcuse câteva speculații reușite la Wall Street.

După ce-l sfătuisese pe Julius pentru un anumit hotel și pentru o anumită bancă, Burchell se simți mult mai în largul lui.

Polițistul trimis în Scoția găsisese urmele lui Julius. Alibiul pe care-l aducea, îndepărta orice bănuială. Toți își amintiseră de accentul lui a-

american. Burt își luase mastica, petinica el, pentru a scrie cât mai bine cu fotografia pe care o avea la pasport, poză făcută cu nouă ani în urmă.

Burchell, deși știa că era malmuit că trebuia să renunțe la o biataia atât de promițătoare,

Firea vorbăreții a lui Julius era foarte clic-ti i cre. Își dădea urechi cu părerea și descompunea ceece care nu existau decât în imaginația lui.

Zecerele începuseră o campanie violentă contra Scotland-Yardului iar Parlamentul discuta o chestiune Hyde Parkului.

Julius închiriasse un apartament la hotelul Prade, hotel vechiu și bătrânesc dar foarte respectat, în apropiere de Cambridge Circus. Alături de el locuiau doi domni — Box și Cox — a căror prezență era o adevărată fericire pentru Burt. Căci Julius nu primea niciodată vizite iar distracțiile lui erau foarte nevinovate. În scurt timp însă, Burchell porunci ca Julius să nu mai fie supravegheat decât noaptea. Box și Cox se mulțumeau atunci să-l conducă la teatru și să se ducă să-l ia de acasă. Dar, numai după scurgerea a două săptămâni, inspectorul își dădu seama că pista aceasta nu va duce la niciun rezultat.

Deasemeni „Deodars” era în permanentă supraveghere. Zadarnic însă! De trei ori la rând, Luke fu împiedicat să pătrundă în acea casă. Numai în a patra zi, încăpătâna;ca lui fu răsplătită. Denis renunțase la îndelebnicirile sale de criminalist. Julius venise și el să se intereseze de soarta Judithiei. Inspectorul aflase toate acestea.

La cererea profesorului Benton, juras fusese jurat în Fordis Place. Când veni pe la el domnul Benton, se mai afla și unul din prietenii profesorului de origine americană. Acesta era un foarte liniștit. Năsea deci o singură mână: un bărbat lin și rece. El se culca cu stăruie în patul Benton se împrieteni cu Balt.

Cât privește pe maiorul Davis, acesta nu de-
parea nici o sforțare. Se culunda din ce în ce
mai mult în lectura lui Northanger Abbey.

Odată cu apropierea Crăciunului, bandiții se
semnau: bănele erau prădate, încasatorii
marilor firme erau jefuiți, carrenii erau furati
în plină stradă. Și aproape întotdeauna se pro-
ceda la fel: bandiții erau mascați, furtul era
pregătit până în cele mai mici amănunte, iar
vinovații dispareau fără urme.

În afară de aceste hoții, multe alte lovituri de
mai mică importanță, nu dădeau pace poliției.
În sfârșit, după dispoziția atâtor lucruri de va-
loare — ghiveceruri și argintării — în anul Cră-
ciunului, prăvăliile fură asaltate cu bani fași.

Burchell lucra din greu, de dimineață până sear-
ă. De fapt el urmărea tot deslegarea misterului
dela Marble Arch. Totuși mai cerceta și alte sfa-
ceri socotind că foarte ar putea fi pure pe seama
aceluiaș vinovaț. Un singur individ hotărâ foarte
aceste lovituri. Inspectorul era convins — des-
năsea nici o dovadă — că aceasta nu putea fi
decât asasinul lui Colonnis și al lui Balt. La Scotland
Yard nu se vorbea decât de banda lui S'ar.
Dar acesta murise. Așa dar, alfcineva — un
cunoscut îi luase locul. El conducea banda. Și
cei cari fuseră arestați, pretindeau că nu șu

nimic de... misterios.

— Intr-o zi, Bastion veni la Burchell:

— De cât timp, întrebă profesorul, n'ai mai auzit nimic despre banda lui Starr?

— De vreo sase luni. Cu cinci luni înainte de moartea lui Colerick... Si totuși Starr ar fi putut fi foarte ușor prins... Credeam însă că nu te mai interesezi de această afacere.

— Te-ai înșelat! Am socotit însă că e mai bine să mă prefac că nu mă mai ocup de ea. Denis și eu mîne lucrăm neobosiți: el, studiind jurisprudența criminală, eu... lăsînd lucrurile să-și urmeze nestîngherite cursul lor.

— Da, murmură Burchell. Iată că au trecut de acum două săptămîni de la moartea lui Balt,

— Si crezi că e prea mult timp de atunci? Să nu-ți fie teamă de nimic. Cursa a fost întinsă!

— Si tu aștepti ca ucigașul să se prindă în ea?

— Desigur! Trebuie să dăm dovadă de multă răbdare. Avem de aface cu un om foarte inteligent. Atît timp cît mai are încredere în soarta lui îl mai putem prinde. Va dispărea însă de îndată ce-si va da seama de pericol. Dacă va simți că este urmărit, să stii Burchell, că nu vei putea niciodată pune mîna pe el. Marii campioni ai crimei apar doar din cînd în cînd. Toți isprăvise însă la fel. Fac o gresală, dar sunt atât de siguri de ei încît sunt convinși că nimeni nu l-a observat. Dacă ar afla că-l supraveghem, totul ar fi... centrul noi.

Inspectorul își țintise privirile asupra teancurilor de dosare de pe birou.

— N'ai mai aflat nimic? N'ai dat de urma tovarășilor lui Balt?

— Bănuesc că ru ar rădă în iada Anglia. — a-
nizația lor e atât de puternică încât îndrăznesc
să ne disprețuiască.

— Mulți dintre ei sunt nevinovați. Au fost
într-o siliți și se pună la adăpost. — cel puțin
pentru moment.

Burchell se ridică brusc.

— Ai aflat ceva nou?

Profesorul clătină din cap:

— Nu, nu am găsit încă oul de care am
nevoie.

Probabil că inspectorul nu sesiză cărtălenia a-
cestor cuvinte. În orice caz, el nu le va uita
însă nîciodată. Își va da seama de însemnătatea
lor, cu mult mai târziu, atunci când va înțelege
că deslegarea misterului fusese tot timpul la
îndemâna lui.

— Încă un sfat Burchell! Fii foarte prevăză-
tor. Nu te trăda!

— La dracu! strigă furios inspectorul. M'am
sotinat să tol astent! O voiu săli pe Judith Clay
să vorbească. Această afacere mă înorozește. Ce
sta întîmplat cu Belle Starr? Am răscolit toată
Londra pentru a da de ea. Zadarnic!

O oră mai târziu, Burchell se afla la Deodara.
Era hotărît să-si facă datoria până la capăt,
să nu se lase înduiosat de simpatia pe care o
nutrea față de Judith. Încercă să pară sever.
Dar nu reuși. Nimic nu putea înlătura groaza de
care fusese cuprinsă tînăra fată. Nici chiar ame-
nținarea legilor nu o scotea din încămătănarea ei.

— Pentru ce nu mă arestați, dacă socotiți că
aceasta e de necesar? îl întrebă ea pe inspector.
Ati putea pune orice pe seama mea, căci tot d

mă îmi vinovătesc. Așa zice legea, nu?

— Cine ți-a spus aceasta?

Juditha ridică din umeri. Burchell continuă:

— Nu încerc să vă învinovățesc. Vreau să știu numai cine era omul care vă întovărășea în mașină? El v'a silit să mergeți în parc? Dacă sunteți amenințată, ei bine, poliția nu vă cere decât să o lăsați să vă apere.

— Să mă apere? Cu neputință!

Inspectorul se convinsese că nu putea cu niciun chip înlătura teama care pusese stăpânire pe sufletul Judithei. Nu mai stăruia și se întoarcea în Yard, turburat de făcerea domnișoarei Clay.

A doua zi, criticile ziarelor, deveniră mai aspre. Burchell fu chemat de șeful poliției. Inspectorul îi arată toate greutățile pe care le întâmpina. Ceeace pentru Bastion erau „probleme interesante”, pentru el erau mistere de nepătruns.

Dar... într-o bună zi, lucrurile începură să se limpezească.

Burchell primi o scrisoare dela Paris. Era semnată de un anume Philmore Hagett. Acesta fusese tovarăș cu Balt și fugise din Anglia puțin după dezastrul financiar al acestuia. Deși comise și el multe greșeli, totuși socotea că este o victimă. Era chinat de anumite lucruri pe care le aflase, dar susținea nevinovăția lui, cel puțin în kka morală și încerca să o dovedească prin astfel de fraze încât lăsa impresia că nu era în toate mințile lui. Vroia să vie în Anglia pentru a face mărfurisiri în fața Tribunalului. Punea însă o condiție: să nu fie arestat înainte de a-și

face declarația la Scotland Yard. În primul rând însă, chiar înainte de a trece pe la poliție, ca orice cetățean liber, se va duce să-și viziteze soția și copil.

Această mișcare parcă era scrisă de un deont. Philmore vorbea de sinucidere. Altmomentan însă renunțase să-și pună capăt zilelor, gândindu-se că ar fi bine ca mai înainte să ajute legii să pedepsească pe un criminal odios. Totuși nu vroia să fie constrâns. Se va întoarce în Anglia când va crede de cuviință. Ar fi fost de prisos să fie căutat la Paris. Cerea să i se răspundă prin ziare, dar numai prin două cuvinte: unul care înseamnă „da”, altul care înseamnă „nu”.

După mai multe consultări, Burchell se hotărî să primească condițiunile lui Philmore.

Toate porțile și aerodromurile din țară erau supravegheate. Philmore va fi liber, dar va fi urmărit pas cu pas. Zilele treceau însă, iar Hagell nu se arăta. Burchell încercase să-și piardă speranțele, bănuind că nebunul se răsquindise.

...2 Ianuarie. O ceață deasă se lăsase deasupra Sudului Angliei. Londra părea o cetate de fantomă. În aceea zi, soarele nu răsarise. Era iuneric. Totuși dinspre cartierul lui Edgware Road apărură mai multe lumini. Primele autobuze începu să treacă prin păștile deasă. Clăcărele răsunau asurzitor.

Iar... pe prima bancă din Londra, Philmore Hagell stătea cu ochii țintiti asupra paginii financiare a ziarului său.

CAPITOLUL IX

INGRIJORAREA LUI BURCHELL

La 6 dimineața, sergentul din par, descoperi trupul lui Philmore. De astă dată, înainte de cineva să se alină de el, fu chemat inspectorul Burchell. După un scurt timp, veni și doctorul Kester. Cu toată dibăcia celor doi experți, nu fu găsit niciun indiciu mai în afară, bine înțeles de asemănarea dintre cele două crime.

Philmore fusese așezat în poziția unui clător obșnuit. Măinile lui se crismaseră neziar. După strângerea mușchilor, Kester deduse că victima nu murise decât pe la miezul nopții. Deschidând perdesul lui Hecate Burchell descoperi obiectul care produsese moartea: un pumnal a cărui lamă subțire era identică cu cea care se găsea de acum în stăpânirea poliției. Arma fusese ascunsă în inimă.

Totuși medicul își dădu seama că între cele două crime exista o mică deosebire; mai întâi în ceea ce privește felul în care fusese dată lovitură, apoi în ceea ce privește hainele mortului. De astă dată, victima nu purta haine de seară, ci un costum de orăș. Uci-gașul sau ucigașii nu avuseseră destul timp pentru pregătirea crimei lor.

La orele cinci și jumătate, banca fusese încă liberă. Omorul fusese descoperit la sase și patru minute. Burchell nu putu să afle cum fusese transportat corpul lui Philmore

în parc. Probabil tot în automobil... Desigur că ceafa, atât de deasă între orele cinci și jumătate și șase, ușurase mult sarcina criminalilor.

Inspectorul părea foarte liniștit. În realitate însă, citind rapoartele detectivilor trimiși în porturile Canalului era foarte furios. Era mâniat împotriva acestor subordonați, din vina cărora se pierduse o urmă atât de prețioasă.

În cele din urmă, se ajunsese la concluzia că Hagett venise din Franța, printr'un mijloc secret. În Decembrie trecut, își scosese un pașaport, dar după părerea autorităților nu se folosisese niciodată de el. Asupra lui nu se găsi absolut nimic, nici măcar o hârtiuță sau vreo bancnotă.

...În aceea după amiază, Burchell se duse la Richmond, la doamna Hagett. Plecă de acolo, fără să afle nimic.

Femeia primise mai multe scrisori dela Paris, prin care bărbatul-său îi scria că e nevinovat. Sustinea că vor să povestească în fața justiției ceea ce știa despre crimă. În ultima scrisoare își vestea sosirea.

— Trebuia să vină ieri, spuse soția lui Philmore. L-am așteptat toată ziua și toată noaptea. Nici nu m'am culcat crezând că va veni dintr'un moment într'altul.

Nu știa nimic despre afacerile soțului său. Nenorocirea se abătuse asupra ei, întocmai ca un fulger.

Pe la orele 7. Burchell se întoarse la Londra. Se îndreptă deodreptul spre «Deodars»

vrând să vorbească cu Judith Clay.

Fata îl ascultă cu greutate. Inspectorul își dădu seama că, deși ea îl privea drept în ochi, totuși nu era atentă la spusele lui. Când plecă se gândi că ar fi fost mai bine s'o ia cu el: totuși mai exista o posibilitate, ca cineva din bandă să vrea să intre în legătură cu ea.

În casa din fața locuinței lui Judith, doi detectivi tineri închiriaseră la ultimul etaj, două camere. Ei veghiau fără a fi observați de cineva. Burchell se întâlni cu unul din ei la colțul străzii. Polițistul îi afirmă că nimeni, în afară de Luke, nu venise la «Deodars». Burchell căută să-și ascundă dezamăgirea prin cuvinte încurajatoare. Știa că puțin mai departe, doi motocicliști erau oricând gata să urmărească orice mașină care ar fi ieșit de la «Deodars».

Când ajunse în Kensington Road, inspectorul se sui într'un taxi. Era o noapte luminoasă, dar friguroasă. Sufla un vânt rece. Porunci șoferului să-l conducă în Ffordis Place.

— Te așteptam, îi zise profesorul.

— N'am venit pentru a discuta despre crimă. Vreau să mă spal și să mănânc. Nădăjduese că Vyler e acasă.

...Burchell îl zări pe Denis. Acesta, așezat la gura sobei, ținea pe genunchiu un mare tratat de criminologie.

După ce isprăvi cu masa și își umplu pipa, Burchell zise, întorcându-se spre profesor:

— Ce impresii ai despre noua armă? Ce spun ziarele?

— Nimic nou, răspunde Bastion. Dar câteva articole în «Curierul» și în «Star».

— Dar și ce scriu?

— Scotland Yardul e judecat foarte rău. Tatăl și fiulul sunt eliberati. Banda este a unui posibilui politici. Actul al doilea a pieșei din Hyde Parc.

— Nu disprețuiești Dar au deceptat!, strigă Burchell. Barăutul care comandă aceste crime își bate joc de noi. Se crede în adâpost! A avut noroc chiar și în noaptea asta.

— Ce până a urmărit?. întrebă maiorul.

— Foarte ușor de explicat, spuse Bastion. Haggitt deținea o situație însemnată în lumea financiară, dar era — fără îndoială — mereu plicălit de alții. Tovarășii lui au desvăluit că vrea să divulge anumite secrete și atunci... l-au împiedicat să vorbească.

Burchell încuviință această bănuială și explică împrejurările reîntoarcerii lui Philmore.

— Cum de au dat de urma lui, cu toate că el s'a arătat atât de prevăzător? mai întrebă maiorul.

— Vă asigur că Yardul a năstrat bine secretul. Nouă ne-a fost cu neputință să-l prindem pe Haggitt. Banda a reușit mai bine. L-a supravegheat îndelung timp sau dacă nu... organizația lor e mai bună decât a noastră. Colonnis, Balt, Haggitt... și noi nu știm încă nimic!

— Ba da, întrerupse Bastion. Întrezărim cine poate fi capul răutăților...

— Adevărat? Tare aş vrea să am o pistă...

— Nu, zise profesorul clătinând din cap. Vorbeşte despre artistul care-şi pregăteşte loviturile ca la teatru. De astă dată însă arent de a face cu un criminal brută!... Acest colţ din Hyde Park îi aminteşte de Tyburn Tree, — vânatul — în trecut. Probabil că a studiat criminologia.

— Eşti foarte plastic prietene, dar nu înţeleg la ce te gândeşti când spui aceasta?

— Nu-ţi pot spune încă nimic precis.

— Totuşi urmăreşti un gând. Ti-ai făcut încă dela început o părere. Te conjur să mi-o spui.

Toţi priveau ţintă spre Bastion.

— Da. Urmăresc un gând. Nu e decât o simplă bănuială. Dacă ţi-aş spune numele celui pe care îl acuz, nu te-aş lămuri deloc. Nu ştii nimic despre el, iar eu nu-ţi pot da încă nicio dovadă materială despre vinovăţia lui. Nici eu nu ştiu dacă trăeşte sau dacă a murit...

— Te rog să-mi spui...

— Dacă ţi-aş spune că e bătrânul Starr, la ce ţi-ar folosi aceasta? Poţi să-l arestezi? Nu l-ai văzut de şase luni. Nu ştii unde e şi nu vei da de urma lui nici într'un an.

— Starr? Dar e pur şi simplu caraghios!

— Desigur. Mă servesc numai de numele lui pentru a-ţi arăta cât de neputincios eşti. Dacă aş fi sigur că-l cunosc pe criminal, ţi-aş spune totul. De îndată ce va afla însă că eşti pe urmele lui va dispărea. Ti-am mai spus să te fereşti să fi observat de el. Moar-

lea lui Haggitt trebuie să-ți dovedească câtă dreptate aveam. În această afacere cel mai încredințat amănunt, și-ar putea fi primejdia. Faptul că acest om — în ciuda câtorva greșeli — a reușit până acum, este în folosul nostru. Dacă vom avea răbdare să așteptăm, vom pune mâna pe el.

— Dar pentru numele lui Dumnezeu... dacă știu ceva...

— Ți repet că nu sunt decât simple bănueli. Până acum, de curând, eram aproape sigur că știu cine e criminalul, dar gândurile mele s'au spulberat.

— Vrei să vorbești de Julius?

— Intocmai! Acum însă totul s'a complicat. Sunt atâtea contradicții. Un singur lucru e sigur însă: criminalul cunoștea foarte bine tratatele de criminologie ale lui Hans Gross. Tu însuși Burchell, ai studiat îndelung acest autor. Recitește-l!

— Vrei să-mi spui adevăratul tău gând?

— Când voiu avea destule dovezi, voiu veni singur la tine. Te prețuesc foarte mult, Burchell. Ești energic și ai mult sânge rece, dar ești cam grăbit. N'aș vrea să citesc într-o bună zi că ai fost găsit mort pe o bancă din Hyde-Park, citind pagina financiară a unui ziar.

Burchell se ridică de pe scaun.

— Iată adevărata întrebare: cui îi va veni rândul acum? Nu mi-e frică de mine, dar mă înspăimântă această responsabilitate. Tânăra Clay! Înainte de a veni aici am trecut pe la ea. Nu vrea să spună absolut nimic. Mă ia

În derâdere, deși se teme grozav de amenințarea ce apasă asupra ei. Este înțocmai ca o condamnată la moarte care-și așteaptă în fiecare moment osânda.

Denis privi spre Burchell, care se plimba furios prin cameră.

— Nu mai pot răbda!, adăugă inspectorul. Judith știe ceva. Și, după cum spui dumneata a știe ceva, înseamnă o amenințare. Ai încredere în ea și în încăpățânarea ei. Dar pentru cât timp încă? Sunt oameni fără suflet! Pentru ei, o crimă mai mult sau mai puțin ..

— Ai pus pe cineva s'o supravegheze?

— Da. Dar n'au aflat nimic interesant până acum. Banda nu s'a arătat, nu a intrat încă în legătură cu ea. Mă tem de soarta ei. Nu o mai pot lăsa în primejdie. Nu vrea să vorbescă, dar nu sunt de părere că aceasta e spre siguranța ei. Am toate motivele pentru a o aresta.. și o voi face..

— Nu!, strigă Denis speriat.

— Ce te privește aceasta?

— Nu poți face un astfel de lucru. Nu vei îndrăzni!...

Burchell se adresa profesorului:

— Totuși o voi face. Și va fi primul lucru pe care-l voi aduce la îndeplinire chiar mâine dimineață. M'am hotărât pentru aceasta, venind aici. Crezi oare că nu știe lucruri prea interesante?

— Ar putea să-ți spună un nume sau să-ți descrie pe cineva, răspunse profesorul. Dar tot nu-l vei putea prinde pe criminal. Dacă

nu știe ceva prea important, azi nu s'ar mai fi aflat aici. Și eu sunt neliniștit din cauzele acestea, dar, din moment ce d'acum îl păzesc eu. Dacă ai interveni acum, n'ai face nimic decât să dai de știră lucrul.

— Puțin îmi pasă. Totuși să reacționez. O vom aresta mâine și îl ducem la oprită. Dacă nu vorbește, o vom păzi mai bine. Mă prind că nimănui nu se va duce să viziteze la „Deodurs”. Dacă va continua să tacă, înaintea cehilei, o va face să se măzîndrească. E marioneta cea mai importantă și e bine să spună tot ce știe.

Se întrerupse. Vylar intra în odaie.

— Domnul Julius Buh, este aici, anunță el.

— Iată norocul meu! murmură Bastion înscuzându-se într-un felolui.

Bastion își aprinse o țigară.

— Să poștească!

Denis îl privea cu ură pe inspector. Vroia să-i spună ceva, dar Julius intra.

— După cum văd, spuse el, toată lumea e aici. Domnule inspector, tocmai pe dumneavoastră îl căutam. Am trecut și pe la Scotland Yard, dar nu erați acolo. Cred că vom deslega foarte repede misterul de azi dimineață. Poate că urmăriți de acum pe cineva. Ziarele susțin că n'aveți nici o dovadă... dar așa spun ele în totdeauna.

— Da, răspunse ironic Burchell. Poate că găsiți dumneata vreo urmă?

Julius se așază pe un scaun.

— Dovezile nu mă interesează, dar m'am gândit la o anumită posibilitate. Iar acesta

Poate că m'am îngelat însă. Posibil să eu fi fost decât un hoț de buzunare. Dar l-am păcălit. Am reușit să-l întrec. Apoi m'am suit într'un taxi și m'am dus la Scotland Yard. Cu acelaș automobil am venit aci.

Inspectorul se uită la profesor, dar nu spune nimic. Denis se ridică. El nu se gândea decât la Judith și nu ascultase povestea lui Belt. Totuși îl auzi pe Julius spunând că fusese urmărit de un om cu pardesiul albăstru.

— Trebuie să plec, spuse Denis, îndreptându-se spre ușă.

Se întoarce în cameră, închicându-și pardesiul.

— De prinos să mai arestați pe cineva mâine dimineață. Voi căpăta ușor toate informațiile de care aveți nevoie. După aceea voi veni deodreptul la Scotland Yard. Ați face bine să mă așteptați acolo.

Iesi înainte ca Burchell și profesorul să poată rosti vreun cuvânt. Chiceau foarte bine ce voia să spună Luke. Se va duce la Judith Clay Bastion unde să-l urmeze, dar ușa de la intrare se închise înainte ca el să ajungă în anticameră.

— Nu-i nimic, îi zise el lui Burchell. Mă îndoiesc că nu putea obține vreun rezultat favorabil. În orice caz, dacă reușește, ar trebui să se ia imediat măsurile necesare... chiar începând de astă seară.

— Bine, zise inspectorul, mulțumit de această explicație.

Julius era în picioare. Isi stinsese țigara și-si îmbrăcase pardesiul.

— Voiu pleca. Nu vreau să vă mai stinghesc. Eram însă foarte mulțumit de ideea mea.

— Nu pleca încă, porunci Burchell. Vreau telefona Yardului să-mi trimeată un om care să te întovărășească. Nu vei întârzia nici zece minute. Dacă vei fi din nou urmărit...

— Nu!, strigă Julius, când voin dori să fii opreț de poliție, voin cere eu singur acest însemn. Nu mă tem de un simplu borseas.. Am eu grija de mine.

— Nu mă gândește numai la siguranța dormiturile personală. Puțin îmi pasă dacă vei sau nu să fi întovărășit. Va fi totuși așa cum spun eu.

— Sunteți cu toții foarte ciudați! În urma urmelor, eu nu sunt un funcționar al Scotland Yardului și nu aveți niciun drept să-mi dați ordine. Am venit să vă ofer năutul meu dar văd că nu aveți nevoie de el. Plec!

— Nu vei pleca!

— Domnule inspector..

Glasul lui Julius era energic, dar mâinile îi tremurau.

— Mă așternă mașina, izbuti el să înțeleagă. Mă voin duce direct la hotel.

Burchell rămase gânditor.

— Te duci direct la hotel?

— Da.

— Foarte bine. Atunci vin eu dimineața. Trebuie să mă reîntorc la birou. Mă vei lăsa la Piccadilly Circus.

Aconștă măsură de prevedere jigni pe Julius. Se gândea să se împotrivescă dar se răzgândi.

— Atunci, hai, mărâi el.

Bolt își vede Burchell venind în viteză. Își îndreaptă pardesiul pe când el se apropie. Căci, deși Julius nu se aștepta să-l vadă, că nu l-ar fi așteptat.

— Omul cu pardesiul alb, băiețelul, mărâi, mărâi! Băiețelul, băiețelul! În umărul Profesorului! Profesorul! Îndreaptă-te, profesor! Îndreaptă-te!

— Care întrebare?

Profesorul își șterge ochelarii.

— Cui îi va veni cumva călăuză la maiorul.

Bastion nu răspundea. Pe marea a seamă se afla țigara lui Julius. O mișcă acolo. Profesorul o luă și o mișcă. Tutunul ei putea fi o sursă bogată de informații pentru specialiștii criminalozi.

— Coronar, mormură el.

— Ce?, întreabă Bevis.

Bastion vru mai întâi să amuzea-o era în foc, dar se răzgândi. Dacă Julius nu mai veni la el, i-o va putea oferi.

— Du, zise el, ce coșmar..

Ce înscamă toate acestea?, aducea Bevis.

— Vreau să spun că sunt de aceeași părere cu tine.

...Profesorul telefonă la Scotland Yard. Era îngrijorat. Păru mai liniștit când auzi vocea lui Burchell.

— Nici o știre din partea lui Denis?

— Nu, mai aștept încă puțin.

Bastion își luă o carte. Dar nu putea fi

atent la cele ce citea. Telefonă la...
Nu primi niciun răspuns

CAP. X.

JUDITH ESTE SALVATA.

Când Denis ajunse la Dane Crescent, luna stă-lucea pe holul cerea ei. Se potolă când observă că parterul casei mai era luminat. Judith însuși îl întâmpină. Nu-l recunoscuse înainte ca el să fi vorbit. Dădu într-o parte lentul de siguranță și deschise ușa. Puțin mai târziu, își va așina cu părere de rău că uita să-l fi... e Luce pătrunsese în casă.

Il conduse în salon.

— Te-am rugat să nu mai vii aici, îi spuse Judith.

Se așezară amândoi lângă cămin. Flacăra do-gorea.

Denis încercă — într-un zădărnice — s'o îndrăgească, făcând-o să înțeleagă pentru ce se interesa de soarta ei.

— Pentru ce te temi? o întrebă el. Nu te gândești că prin atitudinea ta ascunzi pe criminal? Ce putere are asupra ta? Te asigur că nimeni nu-ți va putea face niciun rău. Te vom duce departe de aci. Nici nu e nevoie să dai ochii cu Burchel. Îi vom trimite eu toate mesajele tale.

— Nu, răspunse ea, cu neputință! Aș mărturisi oricui, numai ție nu. Dacă ar bănuși că știu...

Se întrerupse înspăimântată. El vru să-i cuprindă mâinile, dar ea se retrase. Se ridică. Măhnirea ei era și a lui.

— Și dacă vor afla. Ce-mi pot face?

— Cum... găsit azi dimineața pe banca
parc...

Denis înțelese totul. Era îngrozit de speța
morții. Oricine ar fi fost bănuț că știe ceva ar
fi fost omorât. Iar această amenințare, care se
realizase atât de repede în fapt pentru Pauline
Hagett, îl amenința tot atât de mult și pe el, ca
și pe Burchell.

— Ai comis o mare imprudență venind aici.
N'ar fi trebuit să te prinzi.

— Nu mi-e frică de nimic, răspunse el. La
urma urmelor, trăim într'un oraș civilizată.

— Da, încuviință ea. Suntăm la... Londra. Totuși
trupul lui Hagett a fost găsit azi dimineața
la Marble Arch.

El cuprinse de mijloc și o strânse cu putere ca
pentru a o asigura de puterea lui. Își dădea seama
că Judith va muri de groază dacă el n-o va
scăpa.

— Nici eu și nici tu nu vom încăpea în mâinile
lor. Îți jur aceasta. N'ai încredere în mine? Vom
lupta împreună. Promite-mi că vei rămâne alături
de mine!

— Te-am lăsat să pătrunzi în casă... Dacă vei
fi omorât...

Judith se desprinse din strânsoarea lui.

— Nu mă vor ucide, spuse Denis.

— Nu, nu, strigă ea, înconjurându-l cu bra-
țele.

El era fericit. Ea suspină. Luke o sărută pe
frunte. Auzea cu greu vorbele pe care le murmură
Judith.

— Nu știam ce fac... Eram atât de singură...

— Dragă mea...

— Aș merge cu tine oriunde... Scoate-mă o dată din această casă blestemată!

— Numai dacă! Și mergem la sora mea. Acolo vei fi în siguranță.

Judith ridică capul. Denis o sărută. Camășă nouă speranțe. Dar când el se apropie de ea, observa în ochii ei se întoarse privirea plină de groază. Târâitul strident al soneriei răsună în toată casa.

Judith se desprinsese din brațele lui și rămăsese împietrită. Apoi fugi spre fereastră și privi afară. Înciput de rădăcină ei. Denis se aruncă de tânără față.

— Așteaptă! pentru că îngrijitoarei care se ivise în pragul ușii.

— Deschideți ușile? întrebă ea.

— Înfoarce-te în camera dărilor și rămâi acolo.

Denis era la fereastră. Zărea poarta. Nu vedea însă și cărarea care ducea spre casă. Poarta era deschisă. Observă un automobil oprit în dreptul ei. Luke își lăsase mașina în colț. Voise să nu atragă atenția vecinilor asupra acestei case despre care se vorbise atât de mult. Automobilul de la poartă semăna foarte bine cu cel al lui Belle Starr. Încercă să-l vadă pe cel care sonase. Dar el nu putea zări soarta din casa ei.

Sonerie răsună din nou. Judith se aruncă în urmă. Era îngrozită. Se ascunse în dosul perdelelor care despărteau salonul.

— Nu voi deschide... nu voi deschide, repetă ea mereu.

Făcea impresia unei somnambule, care se răz-

violențe totuși repetitive puse în aplicare și
tiranice.

Denis se aplecă de ea și-i făcuse în-
tr'ale lui.

— Cine e? întrebă el.

Judith tremura.

Denis își dadu seama că Jean, de la poli-
teroarei, nici nu-l auzise.

Pentru a treia oară răzădul violent al soneriei
ajunse până la ei.

— Vrea să intre. Mi-a spus „dacă voiți să
veni vreodată, vei ști pentru ce te caut”. Vrea să
între pentru ultima oară.

— El? Așa dar un lărbat...

Denis se gândise în primul rând la Belle Starr.

— Da! Un bărbat.

— Nu trebuie să ai frică. Nu ne poate face
nimic. El nu are nici o armă. El nu poate
vegheze casa. Vor pune mâna pe el. Nu poate
întra decât nu-i deschizi.

— Nu, nu-i voi deschide.

Nu se mai auzi nimic. Amândoi ascultau cu
atenție.

Denis își închipui că va auzi scârțâitul porții,
zgomotul porțierei automobilului și duduital mo-
torului.

În loc de acestea se auzi însă zgomotul unei
chei cu care necunoscutul încerca să deschidă ușa
de la intrare. Însălmântată, Judith îi spuse:

— Am uitat să fixez lanțul. Nimic nu-l mai
poate împiedica să intre.

Părea resemnată. O greșeală tragică fusese co-
misă. Nu mai putea interveni cu nimic. Nu avea
altceva de făcut decât să aștepte...

Ușa se deschise și necunoscutul pătrunse în

venind. Cu încreză unu făcând, gura ei se
fere se schimbă în zâmbet. Bărbatul pe care-l
iubea era în primejdie. Să-l salveze era
câ-l scapa. Cu prețul oricărui sacrificiu. Il în-
pune pe Denis în dosul puștii lor.

— Așteaptă-mă, îi porunci ea. Va pleca.

Luke își dău seama că acest om era, într-ade-
văr, un bărbat. De bună seamă că bărbatul
cui se dădă o viață pe jumătate, căci de in-
căpătare, înțelegând că bărbatul o că-
păta pe jumătate, ar fi se putea să-l caute. Se că-
păta însă, căci bărbatul o căpăta pe jumătate
teia lui.

Noul bărbat era un bărbat tânăr. Denis
n-avea să reușească să-l ia prin surprindere, ar fi
fost deșeură. Dacă ar fi stat în fața ei, ar fi
deșeură, ar fi înțeles că o căpăta pe jumătate.
Bărbatul era un bărbat tânăr, de unu. Bărbatul
era un bărbat. Dacă se va căpăta o căpătare pe
jumătate de ormejlia care se căpăta se va
schimbă cu bărbatul înțelegând.

Din vreme ce era bărbatul, bărbatul era
bărbatul bărbatului bărbatului.

Bărbatul era bărbatul bărbatului bărbatului.
Bărbatul era bărbatul bărbatului bărbatului.
Bărbatul era bărbatul bărbatului bărbatului.

— Mi se pare că nu văd bărbatul cu glas mior-
lău. Mi se pare că nu văd bărbatul. Am sursă de
bărbat și bărbatul nu văd bărbatul. Bărbatul
era bărbatul bărbatului bărbatului. Bărbatul
era bărbatul bărbatului bărbatului.

— Dar bărbatul bărbatului bărbatului.

Dar bărbatul o înțelegă să vorbească.

— Da, într'adevăr am bărbatul și mi-a bărbat
clăd foarte bine. Mie îmi, place însă să mă

peri frumoase cu fetele. Nu as fi vrut să intru
cu forta la o fată atât de frumoasă. Ar fi fost
mai bine să nu par atât de intim, mai ales
atunci când doi agenți ai Scotland Yardului e
supraveghează. Numai din vira ta, febul meu de
a cătrunde ai, ar putea fi compromis tot pa-
tru tie. Sunt sigur că re Burchell nu l ai făcut
niciodată să aștepte. Măscata e friguroasă. Ar
fi rănit ca prietenul n tău să se îmbolnăvească.

Indiții se dote într-o carte.

Aurci Denis, din domul perdelelor îl zări re
acel recunoscut. Nu părea să fie străin. Cla-
sul lui era foarte înalt. Avea epurancene negre,
braz areate și ochi albaștri.

Denis, cernine cu studiu fizionomiilor, se
uță cu atenție la el. Dacă acesta era criminalul,
nu ar avea să-l găsească mai bine. Era foarte
tău dar o răpire re a putea se întâmpla. Era
foarte sprințen.

Pierca el și nu îi era teamă. Avea niște ochi
albiștri care rebeau. Statura lui dovedea o
forță deosebită. Dar și Denis era puternic. Nu
se descurta el era și foarte violent în hotărâ-
rile lui. Se gândi că ar fi fost de prisos să-l
prindă. Mai bine să-l ducă nevăzută lui Fre-
chell. Oare nu s-ar fi găsit el cu doi polițisti
erau re primele lui? Nu ar fi trebuit așa de
tău să pună mâna re această fiară sălbatică
și să-l ducă aiurui care se găsea la îndemână
lui. Poate că în automobil se mai aflau și alți
banditi. Detectivii încă vor avea grijă și de
aceia.

Denis își încordă mușchii pregătindu-se să
sară asupra necunoscutului. I se părea, în acea

119. Ea jură se apropia din ce în ce mai mult de perdele. Tânăra fată, sugrumată de frică, era totuși în stare să gândească.

— Ce vrei? strigă ea.

— Am venit să te iau cu mine, frumoaso! Nu încerca să-mi spui că nu te așteptai la vizita mea.

— Nu!

Ridică-ți capul și nu a se feri de o lovitură.

— Hai să plecăm. Veni face o mică plimbare sub clar de lună. Și numai decît, înțelegi! Dacă nătrebicii ceia de peste drum, vor observa ceva... cu atât mai rău pentru ei. Să ne urmărească... Este datoria lor! Dar să nu mă plictisească aici!

— Nu te voi urmări! zise ea înspăimântată. Nu te voi urmări! Nu mă poți silii!

Se agăță de perdele și se plecă, ca pentru a se feri. Banditul sări asupra ei și o prinse de braț. Judith se zbătea.

Dește ce năvăli asupra lui. Necunoscutul făcu surprins. Aproximativ, cu repeziciunea fulgerului. Își băcă mîna în buzunar. Luke zări lucind un obiect metalic. Și pregătindu-se să-l lovească, observă o armă ciudată. Părea un revolver de țevă căruia fusese fixat un manometru. Auzi un pocnet. Era un zgomot surd ca al unui revolver cu canoă. Dește ar fi căștat fi omorît, fără ca vreo detunătură să atragă atenția poliției. Dar motivul că nu au avut timp să o chească.

Glonte le îi căzură doar mîneca hainei. Luke apucă mîna care ținea revolverul. Cunoștea o lovitură care ar fi făcut să urle de durere, chiar și pe cel mai răbdător dintre sălbatici. Necu-

dăruiei elacul necunoscutului.

Acesta înainta încoace. Denis cări într-o parte și prinse brațul stâng al banditului. Furnalul vâltă prin aer. Când scrie, Luke împruse un pas greșit. Instinctiv se dădu înainte. Iar în timp ce brațul drept al dușmanului se rotea prin aer, Denis îl lovi pe acesta în maxilarul drept. Brațul ucisului se plecă.

Luke, profitând de zăcăceala banditului îl împinse cu umărul. Amândoi căzură la pământ. Denis începu să imobilizeze prin greutatea sa trupul patricianului. Il apucă de mână dreaptă și-l ținut pe loc. Furnalul era îndreptat spre el. Iată-l că un fișit scurt și se plecă la pământ.

— Ridică-te! strigă Denis.

Dar ea luase o vergea cu care loven acum mîna ce ține uciătorul cuțit. Durerea părea însă că mășcă puterea banditului. Isi mișcă dreapta. Luke îi strângea brațul. Vergeaua lovi lama rănindu-l. O ruse în două. Dușmanul era dezarmat dar reuși să scape din strânsearea lui Denis.

Fata se ridicase și privea în urmărire cele două buclăi ale lamei.

— Dă-le înainte porunci Luke. Dă-mi ver-
geaua.

Dar înainte ca Denis să poată grinde, han-
doul se născuă asupra lui, aruncând asupra lă-
nărilor amator detectiv, scaunul care-l deservea.

Denis cări într-o parte. Scaunul nimeri în
geam. Acesta fu fărâmitat. Luke se repezi cu
toată puterea și-l lovi pe nemernic în bărbie.
Omul se prăbuși la pământ, iar Denis îl imo-
biliză acăsând piciorul pe pieptul lui. Incepu să

rădă și se întoarse spre Judith.

— Vezi..., n'aveam pentru ce să ne mai temem.

Dar fata nu era deloc liniștită. Dimpotrivă. Se apropie de el strigând.

— Fixează repede lanțul de siguranță. Scese!

Un curent de aer rece pătrundea prin fereastra spartă. Dinspre grădină se auzea zgomot de pași grăbiți. Fluierul poliștilor străbăta vîzduhiul.

O ascultă pe Judith fără să mai raționeze. Acum îi părea rău că fixase lanțul. Trebuia doar să ajute pe poliști, nu să-i încurce. Vru să deschidă. Și atunci pentru a dăra oară auzi în seara aceea, straniu sgomof asemănător cu pocnetul unui revolver cu canoă. În grădină, sgomotele încetaseră.

Soneria răsună cu ostere. Judith se ținea lângă Denis. Îi cuprinsese brațul.

— Renede! îi strică ea. Pe scara de serviciu!

— Beppe! Beppe! se auzi un glas de afară.

— Denis, vor intra pe fereastră!

De afară se percecea o agitație confuză dar nu irai deosebi niciun zgomot de țipăt. Și Denis înțelese că nu va mai auzi, fluierul poliției.

Își înfățișă nenumăratecât întreaga situație. Dacă s'ar fi găsit în fața acelor oameni cari așteptau afară — poate că erau patru sau cinci — ar fi însemnat să meargă deadreptul spre moarte. Singurul lui gând era să o arce pe Judith. Soera că va putea ajunge la mașină, înainte ce bandiții să pătrundă în casă.

Ușa salonului rămăsese întredeschisă. Denis îl zări pe Beppe — dacă într'adevăr acesta era numele banditului — revenindu-și în sînșir.

Judith era la capătul hallului. Ea îl aminti de mașina-i mică, numai cu două locuri. Întrevăzu numai decât un plan de scăpare. Se auzi un zgomot de geamuri sparte. Bândiții descoperiseră fereastra și, înainte de a pătrunde în casă, înlăturau cloburile de sticlă.

Denis și Judith ieșiră pe ușa bucătăriei. Luă o înălță pe dinafară.

Fără deschise ușa care dădea într-o stradă laterală. Denis se rezezi la garaj, se așeză la volanul mașinii, aprinse farurile și încercă să dea drumul motorului. Dar aceasta se răcise și era foarte greu de pornit. Denis luă atunci mânăveia. Primele două încercări fură zadarnice. Numai la a treia motorul începu să dăduie. El cea lui se învârtea încet și nereculat, dar Luke nu avea timp acum să se gândească la un astfel de lucru.

Au zădărnicit-se ei dela bucătărie...

Arădă pe accelerație. Urău un zgomot înăuntru sovăelnic.

Chiar dacă n'ar fi putut ajunge decât până în Beaconer Road ar fi fost salvată. Circulația era foarte intensă pe strada aceea și s'ar fi putut ușor amesteca printre mulțimea celorlaltor mașini. Dorinta lui era s'o ducă pe Judith la soră-să.

Ea se urcă alături de el. Denis ieși în stradă și se îndreptă în direcția opusă lui Dane Crescent. Nu se putea împiedica să nu rădă de mersul poticnit al mașinii, dar veselie lui se schimbă în mâhnire când își aminti de defunătura pe care o auzise venind dinspre grădina.

Cădele din Holland Park dispăreau în urma

lor Judith era aproape alături de el. Tinea ochi
închisi. Luke cercușă cu încredere.

— Judith, îl roștea el, vei tăci. Rămă-ți ră-
tă pe spate.

Ea se curmă. Denis se gândea că în curând
vor ajunge la Madam. Și că totuși Kensington Road.
Revoluția era arătată nu se terminase cu nici un
folos pentru el. Ar fi vrut să aducă un prizonier
în Burchell.

Dar se învârti la gândul că o salvează pe
Judith. Nici nu se gândea că cineva i-ar fi
putut arăta. Chiar dacă bandiții s'ar fi luat
decidă el nu le mai putea face niciun rău. La
urma urbei, Londra era un oraș civilizat.

După ce trecu de Marble Arch, se în-
vârti spre Oxford Street.

Într-un târziu, Judith îl întrebă:

— Unde mergem?

— Te vom conduce la sora mea. Apoi mă
vom duce la Scotland Yard, dar mă vom în-
fearce foarte curând.

— Nu se rușă ea. Nu mai pot îndura. Du-mă
te cea mai departe. Cât mai departe...

— Departe?

— Nu înțelegi? Cred că dacă ăș fi nevoită să
mai rămân o singură noapte la Londra, ăș
înnebuni. Du-mă unde vrei.

— Motorul funcționează bine?

— Da.

— Avem destulă benzină?

— Da. Rezervorul e plin. N-am mai mers cu
niciun automobil de...

— Bine, zice el foarte bine.

Și Denis se gândi să o ducă la Amerly Hall.

Au fost... în siguranță și cu mare în-
mă, a putut să se elibereze. Bence și fi lui o
cercă în jurul... și să o cerceteze.

— Nu, nu e planul său. Fata scese cu
stihii... pentru.

— Nu, nu e planul său. Fata scese cu
stihii... pentru. Trebuie! Von
... Oxford Street.

— Nu, nu e ori.

— Nu, nu e ori. Fata scese cu
stihii... pentru. Trebuie! Von
... Oxford Street.

— Nu, nu e ori. Fata scese cu
stihii... pentru. Trebuie! Von
... Oxford Street.

— Nu, nu e ori. Fata scese cu
stihii... pentru. Trebuie! Von
... Oxford Street.

— Nu, nu e ori. Fata scese cu
stihii... pentru. Trebuie! Von
... Oxford Street.

— Nu, nu e ori. Fata scese cu
stihii... pentru. Trebuie! Von
... Oxford Street.

Denis se scotoci prin hăzmare și scoase un plic și un creion.

— Poți scrie? o întrebă el pe Judith. Vreau să scriu încetini...

— Nu încetini. Vreau să scriu și așa.

El îi dictă următorul mesaj:

Inspectorului Burchell

Scotland-Yard

Directivă imediată la Dame Crescent. Luke. Sergentul venea spre ei.

Denis opri mașina lănoasă și-i spuse:

— Telegrafiază acest mesaj cât poți mai degrabă. Chestiune de viață și de moarte.

— Ei domnule, asigurați...

Dar Denis pornise mașina.

— Adresa mea se află pe plic, strică el depărtându-se.

...Fără să știe că sergentul nu credea că totul nu era decât o glumă. Dar de știe că el nu va risca să fie dojenit, netransmitând mesajul.

Luke arusese dreptate. Privind adresa de pe plic, sergentul scoase o exclamație și se îndreptă spre un telefon public, de unde chemă Scotland-Yardul. Vorbi cu ajutorul lui Burchell.

Într-o clipă se trăsăturile obrazului lui Denis. Dar îi era limpede în minte imaginea tinerei fete cu fata galbenă și cu privirile triste.

— Și unde te-ai oprit?

— La vreo 25 de metri depărtare de Tottenham Court Road, pe Oxford Street. Se îndreptă spre New-Oxford Street.

— Mulțumesc, spuse Sims.

Inspectorul Burchell plecase de vreo zece minute spre „Deodars”.

CAPITOLUL XI

CADAVRUL LUI STARR

Văzînd că nimeni nu-i răspunde, de la Deodars, profesorul îl cheamă pe Burchell la telefon. Cîteva minute mai târziu, în tovărăşia maiorului Bevis, Bastion se îndreaptă spre Piccadilly. Taxiul îl dăce în grabă la Dame Crescent unde se-
sîră puţin înaintea lui Burchell.

Un autoturcîl staţiona în faţa porţii. Stăpî-
nura grupul de curioşi din jurul lui.

Poarta grădinii era deschisă. A casei dease-
meni. În hall lumina ardea încă. Bastion zări a-
niforma unui sergent.

— Poate că e pe acolo aici? îl întrebă profeso-
rul neliniştit.

În spatele lui, inspectorul, care tocmai sosise,
repetă întrebarea.

— Soferul acesta — Swan — a venit la co-
misariat şi a declarat că la „Deodars” se petrece
lucruri ciudate. Un individ îl ameninţase cu re-
volverul. Ce a zis e răcitoră, domnule! Detec-
tivul Ranner e rănit. L-am găsit în grădină
şi l-am dus în casă. Într-între-oare se plînge că
domnişoara a dispărut... Swan, soferul acestui
taxi...

Bine zise Burchell, am să vorbesc sî cu
cu Swan, mai la urmă.

În salon, medicul îl îngrijea pe Ranner. Detec-
tivul îşi revenise în simţiri. Medicul îl asig-
gură pe inspector că rănitul se va vindeca re-
pede.

— Rana nu e prea gravă. Un glonte i-a tre-
cut pe deasupra capului. I-a smuls doar cîteva

peste el. Mă mi-cu să-l în spate. Am înțeles
pe cine se lupta pe Kent. S-a dat o luptă
fierbinte. Toți și-au rănit să fiu, pentru a lăsa
unul singur a înșelarea sfârșitului meu.
În momentul în care scosei revolverul, nu
am văzut nici o urmă de sânge. Mi măr însă că n-am auzit delunțura. Pro-
babil că au lăsat cu un revolver fără zgomot.

— Unde zgomot? Da!... În camera... Linie-
ta... Burchell. Nu mai vorbi.

Burchell își grăbi din camera. Urmasi de
Davis și Bastion, el traversă hotelul și pătrunse
într-altă odăie. Cercetară fustrei ferestra speria
și urmale evidente ale luptei. Nimic nu fusese
schimbat din loc. Inspectorul ridică cele două
părți ale pumnalului și, gânilor, le împreună.

În acest moment, intră sergentul.

— Îngrijitorul a găsit în hall această armă,
zise el întinzând inspectorului revolverul pe care
Davis îl înmănașese cu piciorul.

Burchell prăi cu atenție încărcătorul

— Urmare nu găsește, zise el.

— Da, răspunse profesorul, dar țesu-l în pe-
relele din față.

Și îi arătă urma încă vizibilă a proiectilului.

— Încă o delunțură pe care Rayner nu a
auzit-o, murmură Burchell.

Începu să cerceteze cu luare aminte covorul,
ajutat fiind de o lampă de buzunar.

Profesorul o zări pe Miss Whittle apropiat-
du-se.

— Unde se afla revolver-ul? o întreba el.

Guvernanta a ăta locul unde gășise arma.

— Burchell, nu se vede nici o urmă de sânge.

Leptă a continuat și după împușcătura. Apoi,

Întruună de tot a fost spartă și fereastră. Probabil că Denis o fi împins revolverul cu piciorul.

— Denis?

— Da, Denis Luke. A izbit și s-a ferească de glonte. Apoi de stilet... Oare cum a fost frânt stiletul în două?... Și a vrînt...

Ridică vergeaua.

— Este din lemn foarte tare și puțin zgâciată. Luke știe să se apere. Să dea Dumnezeu să fie scutit! Totuși mi-e tare frică...

Cashionul părea îngrijorat. Beachell își stîlucise fațimă. Îngrijirea lui a fost deosebit de recută, și stătea de vorbă cu Denis. Când sînd pînă a doua oară, Miss Whittle, coborîse pentru a deschide, dar stîpîni-să o trimise înapoi, în camera ei. Aceasta se găsea în spatele clădirii. Fără a auzi ceva, își dădu seama că jos doi băieți se luptau. Nu îndrăzni să coboare. Totuși era sigură că Denis se lăsa la luptă cu cel ce venise în urmă. Apoi auzise zgomotul pînăului spart și glasul Judithi care-l striga, dinspre bucatărie pe Denis. Plecară încuind ușa în urma lor. Apoi, casa fu năpădită de mai mulți necunoscuți. Erau foarte furioși că nu puteau deschide ușa din dos. Se repeziră pe cea din față. Mai auzise și dulăitul motorului dela mașina care fusese scoasă din garaj.

— N'ai părăsit deloc casa? întrebă profesorul.

— Nu.

— Atunci cum se face că nu mi s'a răspuns atunci când am telefonat?

Miss Whittle mărturisi că auzise conecția telefonului, dar îi fusese leamă să coboare și să răspundă. Se ferecase în camera ei și nu ieșise

de acolo decât în urma îndemnuilor stăruitoare ale polițiștilor.

Burchell se îndreptă spre garaj.

Într'adevăr, automobilul nu se afla acolo.

Apoi, el luă interogatoriul lui Swan, șoferul taxiului.

Tânărul său pasager se arcase în mașină la Piccadilly și îi poruncise să se ducă la Danz Crescent. Dar în colțul străzii îl opri, lăsându-l să aștepte acolo. După vreo douăzeci de minute, zări o limuzină opriându-se în fața casei în care intrase clientul lui.

Nu observase nimic din cele întâmplate că-l motrise tot timpul pe scaunul dela volanul mașinei. Dar fusese lăsat de zgomotul geamului spart și de fluierul polițiștilor. Fugi într'aco'vrând să fie de vreun ajutor, dar șoferul limuzinei îl opri și ținându-i revolverul în piept, îl sfătui să rămână liniștit.

— Aș mai, fi putut face ceva?

— Bine înțeles că nu? Dar după aceasta ce s'a mai întâmplat?

— Totul s'a petrecut foarte repede. Fluierul a alarmat pe mai mulți curioși. Vecinii au apărut pe la fereștile caselor. Curioși, dar secretiști, ei întrebă de unde venea acel zgomot. Șoferul limuzinei le strică că erau înșelați și că nu se întâmplase nimic. Nu a fost crezut însă.

Doi-trei bărbați iesiră în stradă. Nu prea știau ce să facă. Înainte ca ei să fi putut ajunge la „Deodars”, patru indivizi iesiră din ordină, săriră în limuzină și dădură. Șoferul, în ultimul moment îl trântise pe Swan la pământ.

Banca din Hyde Park

Când se ridică, văzu un motorist înclinat pe urmele limuzinei.

Swan se îndreptă apoi spre casa, vrând să ceară banii ce i se cuveneau. În fața uii de la intrare, Rayner zăcea înclinat, rădă canalul. Curiozii se strânseseră în fața grădii. Swan îl încredințase pe rășit, iar el puse din nou doctul și să vestească pol'ia.

— Ai mai observat vreun automobil? Tânărul mic?

— Nu. N'am văzut decât limuzină și motocicletă. Dar înainte ca indiciții să înceapă din nou, am avut dubiul unui polițist.

Buschell îl mulțumi pentru "o'le înțelepciune" și îl lăsa pentru pricerearea de case. Dăduse dovadă. Dar Swan, desi era măgulit, nu-și părăsea de dorințele lui de casă de familie.

— Cine îți va plăti curea? ce faci tu el.

Profesorul — era și naiv? — răsturnase acestui anul, în locuințele ne Luke. De atunci era mult mai liniștit acasă. Din declarațiile polițistului reieșea în mod evident că Denis și Judith pleacă cu mașina cea mică, dar care avea un motor puternic. Probabil că acum se aflau la Lady Trevor. Văd că se așteaptă în naivitate, că tinerii sosi e la Madge. Se duce la ea. Dar nu-i găsi acolo...

Buschell nu dădea niciun rezultat. Fiecă împreună cu mașina și cu instructorul spre Scotland Yard unde îl aștepta mesajul lui Denis. Se învârt. Așa dar, Luke se îndreptă spre șoseaua Amerly.

Îi telefonă vestea lui Madge.

Inspectorul bănuia că cei doi tineri erau pe drum. Năruind înă nimeni telefon de la Amerly Hall, adămise posibilitatea unei pane de motor. Profesorul mergea înapoi, încuind această poziție.

O pana i-ar fi silit pe cei doi tineri să traverseze în mijlocul șoselei, sau în cel mai fericit caz, să aștepte mișcarea zoriilor, într'un han sau vreun hotel din apropiere.

Burchell era neliniștit. Porunci să fie cercetate toate hanurile și hotelurile din regiunea Epping, dar totul fu zadarnic. Nu putu să afle nimic nou despre Denis și Judith.

Intr'un târziu, sosi o știre din partea patrulii de la Buckhurst Hill. Șoferul „Asociației Automobilistice” zărise pe șoseaua Epping, în apropiere de Strawberry Hill, un automobil mic ca zeel descris de poliție. Era îndeanroape urmări de o limuzină și de o motocicletă. Bănuise că era o bandă de cheflii care se îndrepta spre pădure și că în curând o masină sau alta va avea un accident.

Cei trei prieteni se așteptau în biroul inspectorului. Trecură de acum o oră. Un alt mesaj al patrulii vesti că niciuna din cele trei mașini nu străbătuse orașul Epping și că urma lor nu putea fi găsită de fel. Nu se putea bănui decât un sinour iernu: se abținseră pe vreo cărăuie a pădurei.

Profesorul devenea din ce în ce mai neliniștit. Fusesse aproape sigur că Denis avusese o pană. După foarte calculele posibile, el ar fi trebuit să traverseze orașul Epping.

148 Telefonă din nou la Amerly Hall, deși presimțea că prin aceasta nu va reuși decât să-și

... ca și să supere pe reșcior de
servicia. Erau orele două noaptea. Servitorul
era prea speriată de insistențele Scotland-Yard-ului pentru a mai face pe supărată. Afirma iar
că Denis nu sosise încă.

Burchell însărcinase pe cei mai buni polițiști
să cerceteze regiunea Epping. Nu-și putea ex-
plica lipsa veștilor din partea lui Kent decât
în două feluri: sau prănăria continua încă,
sau se întâmplase ceva polițistului.

Burchell nu voia să creadă în cea de a doua
posibilitate.

Era tare ostent și foarte îngrijorat. Oricum
că și Bastion era la comanda puterilor. El nu
să se culce decât vrea chiar acolo, în biroul lui,
dar Bastion și Bevis se întoarseră în Foreis Place.
Pe seara se debrăcă, își puse la foc oțără
ceia și se culcă într-o fotolină. Oțără
tot timpul nopții.

El se gândi la toate cele care se
delega descoperirea pe banca din High-Dan
timpului lui Gannet. Dar el multe amănunte
nu aveau nici o legătură cu faptul principal.
Cercetă cu atenție firele de păr găsite pe linie
lui Balt. Se mai gândi și la faptul că Gannet
nu-și răsese mustata în seara în care părăsise
„Dorset”. Aici, se întâlnește cu reșciorul
tru ce Julius Balt își tăia mustața chiar în
ziua în care sosise la Glasgow. Dar ce legătură
putea fi între Julius Balt și reșciorul de la
Arch? În ce punct se întâlneau drumul lui Gannet
cu acel al lui Julius? Nu putea găsi niciun răs-
puns acestor întrebări. Sdrobitoarele dovezi ale
evidenței scuiberău toate ipotezele sale.

Pe de oară își luase o ceașcă de cafea și-și
prindea o țigară. Își luă din blib oțetă o carte
scrisă de doctorul Hans Gross. Dar nu avea
năzare să citească. Scoase țigara pe care făcuse
o cițose în ea și, cu ajutorul unei lămpi, o citi-
ceta cu atenție.

Într-o zi, după dimineață, după o baie
caldă și un mic dejun, profesorul se dăduse
și la un mic somn de noapte.

Burchell, totuși, rămăsese totă noaptea
în birou. Pe lângă multe altele, de la d. m-
le știa de la doctorul Kent fusese dus la spital,
rănit în urma unui accident. Nu putea vorbi,
dar era în stare să arice pericol. Burchell în-
terogase la medic și se nu-i putu spune prea
mult. Dar se gândea că ar putea să ajungă într-o
cușă.

Dacă Kent ar fi fost în viață, se puteau reconstitui
atâtea fapte. Mă gândind să scape de urmări-
rea banală. Dar se își schimbase direcția în
mijlocul nopții. Dar încercarea dădu greș. A-
lunci, el se îndreptase spre o cărăruie lătu-
ră. Pe lângă călărețul acela la cărăruie, Kent
fusesse înmormântat. Burchell nu pierduse controlul mo-
locicletei, care dăduse laș de un conac, îi pro-
ducă fractura la mână stângă. Deși Kent pierduse
mulți sânge, totuși rana lui nu era prea gravă.
Zăcuse înăuntru în mijlocul pădurii, fără cu-
noștință, până a doua zi dimineață.

Experții se afla de mult în acele locuri.
Se descoperisese numeroase urme de pași și de
roți de automobil. Dar niciuna din cele două
masini nu fusese găsită. Burchell era hotărât
să se ducă el personal în pădure. Îi propuse
profesorului să-l însovească. Dar acesta re-

luna, pretinzând că are de împrumut o chesimă urgentă.

Tinta lui Bastion era Hellier Park și nu Dame Crescent. Își notase încă de mult adresa tipografului Ash, cel care văzuse mapamondul din curtea domeniului „Deedars” în dimineața crimei.

Profesorul ajunse la Ash pe la orele nouă. Dar doamna Ash nu vru să-l deștepte Lărbatul, spunând că el lucrase toată noaptea și că se infuria atunci când era trezit prea devreme.

— Într-adevăr, recunoșterea Bastion, cele foarte nepotrivite să fi amuls dintr-o remanță de bine meritat. Trebuie totuși să știu, din care e vorba de crima dela Marble Arch. Se pare că lucrările lui o întrerătură foarte gravă.

Profesorul ceru încă minți cu paraua în camera tipografului. În cele din urmă, doamna Ash cedă. Omulețul acesta cu ochelari era doar atât de simțatic! Se leacă totuși de doamnele lui și avea dreptate...

Ashi, mâniaf că fusese trezit, se introla cu nedumerire ce se făcuse. Scotland Yardul dela el? Oare nu dăduse chiar el, în ziua crimei, cea mai prețioasă informație? Pentru ce nu era luat-o în seamă?

Cu glas mieros, Bastion îi răspunse că deoarece nu era decât un detektiv particular n'avea dreptul să răspundă la aceste întrebări.

— Acum, domnule Ash, te rog să mă asculți cu multă atenție. Este în joc siguranța publică. Ai afirmat, în mărturia dumneavoastră, că ați văzut-o pe domnișoara Clay, la volanul mașinei sale. În aceea dimineață ceată era foarte densă. Dar becul dela indicatorul de benzină era aprins, iar dumneata te aflai foarte aproape. Alături de

— „Cineva Clay era un bărbat, nu-i așa?”

— Intocmai!

— L-ai văzut bine?

— Desigur. Era înăuntrul asinus de domnișoara Clay. N-am putut observa mare lucru. Dacă n-ai fost puțin plecat înainte poate că nici nu l-aș fi zărit.

— Așa? Era plecat înainte? Atunci obrazul lui era foarte aproape de bec.

— Intru în fel oarecum, da. Pricea de geam. Dar știți, eu ce îmi curse acum, mă face că îmi dădusem unele lucruri pe care nu le pricepusem atunci. I-am spus inspectorului Burdell că mi-ar fi fost neputință să realizez pe acest om, deoarece el se afla într-unul din cele două camere de o umbră deasă. Acum pricep! Era prea aproape de bec, care se afla dedesubtul lui, astfel încât partea de sus a feței lui era deloc iluminată.

Basilei nu-și ascunde admirarea. Ash era un bărbat inteligent gata oricând să ducă la îndeplinire serviciile care i erau cerute. Dar ca să-i poată ajuta pe profesori, acesta trebuia să se adreseze sub-conștiinței lui. Trebuia să profundeze amăntările din trecut, întinse aproape mecanic în memoria tipografului: mai întâi cheștele automobilului care înainta cu greu prin ceața deasă, apoi roțile luminilor împrăștiate de becul dela indicator. Ash era sigur acum de poziția omului din mașină, care era aplecat ca să vadă mai bine.

Profesorul se gândi la întrebările pe care avea să le pună tipografului.

— Spunându-mi că l-ai văzut foarte bine

pe acel bărbat. Te-ai gândit la partea interioară a
obrazului, nu-i așa?

— Da. L'am remarqué son côté intérieur..

— Ai afirmat față de Bachelard că ți-era cu
neputință să recunoști că ți era obrazul unui om
tânăr, sau al unui bătrân. Încercă să-ți amîn-
tești. Gândește-te la partea de jos a obrazului,
cea în care se vede cea mai mică parte, cea întunecată.

Ash se gândi câteva timp.

— Nu părea să fie bătrân, răspunse el, dar
târziu.

— Ce te face să crezi asta, Ash?

— Nu știu, răspunse filosofic după o nouă
perioadă de gândire.

— Dar trebuie să-mi spui, domnule Ash. Desigur
că există un motiv. Spui că nu era obrazul unui
om tânăr. Atunci poate că era al unui om înfră-
lorit vârstă sau poate chiar al unui bătrân.

— Nu, nu era prea bătrân.

Ash era sigur de aceasta.

— Avea mustață?, întrebă cu glas tărâșnos
profesorul.

Ash clătină puternic din cap în sens negativ.

— Nu, zise Ash, dând energie din cap, era
complet ras.

— Ai avut foarte puțin timp să-l observi pe
acel om, lumina era prea slabă, cred dar că, în
asemenea împrejurări, n'ai putut stabili vârsta a-
celui bărbat. Lăsând la o parte faptul că ar fi
putut avea multe zbârcituri sau că avea vreun
semn particular, omul acela ar fi putut avea între
douăzeci și șaiseci de ani. Amintește-ți bine de
bărbia lui, domnule Ash.

— N'am remarcat nimic deosebit.

— Dar te gândește puțin și la bătaia lui și la perioara, amica la partea dintre gară și... care este călădăria...

— Doamne Dumnezeule, ce bătaie înțelegi! Ai înțeles-o...

— Înțeleg! Barbarul acela își va lua de curând. Așa dar, bătaia era puțin sau mult? Pește înțelegem... Dar ești sigur de aceasta, domnule Ash?

— Cum de v-ați gândit la aceasta? Înțelegi ti-pografu! Îmi pare foarte ciudat! Am impresia că mi s'a luat o piatră de pe inimă.

— Nu așeză, domnule Ash, decât o simțire bănuială, iar dumneata mi-ai clarificat-o.

— Îmi glicifi gândurile înșelate de o formulă. Alina totuși, înțeleg pentru ce am spus că cel bătrân nu era tânăr. Când mi lămură își vede mătăfa, mi se cunoaște prea mult, dar că el mi era bătrân, care a purtat nu lați ani de zile, și-o dă jos, faptul se observă foarte ușor. Eu înșu-mi mi-am răș mustația acum un an. Ei bine, vă pot spune că eram foarte urât pe atunci.

— Desigur că exagerezi, d-le Ash. Nu ești că celălalt dăruie a fost de aceeași părere, născut profesorul, vrând să-l măgulască.

Beaton plecă surâzând, dar când își luă strai-
dă pe aceea dăruiea ploioară de iarnă, înțeleg-
rea lui deveni din nou foarte serioasă. Stabilise
— în mod neîntâlmnic — mai multe fapte, totuși
misterul nu-i părea clarificat cu nimic. Rămân-
dău, aceeași coincidență dintre cei doi traci Bati,
care și răsesea mustața la o dată de șapte-
sprezece sau optisprezece ore unul de altul. Alibiul
lui Julius nu putea fi contrazis. Totuși, fie cu

Elle, sau la altă parte. Dar și bărbatul care se așezase alături de Judith în mașină nu era Julius Bohn.

Întreținându-se pe Fendis Place, Bertrand era foarte plăcut. Dar spre seară preocuparea lui devenea din ce în ce mai mare.

Și se gândea tot mai mult la cea care trecuse pe lângă el în momentul în care el și Tessa Acker erau în mașină. Acesta era Jason Starr. Se mai făcuse, în trecut, și alte descoperiri, dar acestea erau în trecut. În prezent, cu o inimă rănită din cauza războiului și cu o minte încă înflăcărată — era totuși un bărbat de talie mijie și croitor. După o vreme, conștientul lui Starr avu încă conștientul cu totul neașteptat.

Starr se așezase pe scaunul său și se gândea. Între cele două crime existau totuși mari deosebiri. Căpitanul lui Columbus ardește aproape într-o barcă și moare în vârstă vârstelor, pe când Starr înțelege că este în viață și este. Că levatul lui nu fu descoperit decât grație unui dragaj, făcut de serviciul vânătorilor de apă născute marfuri ascunse de contrabandisti.

Ase dar, cei doi se înfruntă. Ce se întâmplase între ei și restul bendei lui Starr? Bertrand bandit era o figură cunoscută a lui interlope londoneze și se bucura de oarecare afecțiune.

Profesorii cili cu mare atenție acțiunile pe care ziarul le consacrase lui Starr. Deaceia cili și preocupările pe care le amănunte ale fără-legeților acestor oameni, față de care poliția era neputincioasă și care îl urmăreau nestingheriți pe lăle în podarea E. J. G. ba chiar, răniseră pe Kent.

O PLIMBARE CU BAIEA...

Cum la aceeași oră în care Barton citea ză-
mele ediții ale zărilor de seară, Dennis se plim-
ba într-o baie cu motor de lângă Tami ei. Dar,
nu de nevoie el schimbase automobilul cu
baie, ci pentru a descoperi ceva. Noaptea tre-
cea, când părăsise Londra, își închipuise că spa-
ria Judithiei ar dispărea. Totuși, chiar atunci când
își dădu seama că mașina lui e a mașina con-
tina să specule că nu li se putea întâmpla nimic,
distanța era prea mică pentru a face înțări această cre-
dință: îndemnată ca el care conducea automobilul.
Acum însă îi părea rău să fugise de Londra. La
numa unchi, ar fi putut-o convinge pe Judith, ca
numai acolo putea fi în siguranță. Fusesse însă
sigur că se va putea descurca și de la unchi. Nu-și
închipuise că Beppe și tovarășii lui îl vor ajunge
chiar în Casa lui. Nazario că circulația in-
tensă a străzii, îi va fi indicat pe banii să-i
urmărească. Se închipuise însă.

.. După ce trecuse a de Burckhurst Hall, loc-
mai când pătrunseră în desigurile pădurii. Judith
îi atrase atenția că mașina se apropia de ei.

El credea că fata, așezată alături de el, în po-
zitia tăcerii apăsătoare, se liniștise. Ar fi vrut să-i
pună multe întrebări, dar se hotărîse să aștepte
până ce vor ajunge la Amerly Hall. Ar fi vrut
s'o lase să-și revină din paternic și să-i spună
care treburile. La țară, departe de Londra, va fi
în siguranță. Atunci, va avea timp să-i povestească
scă totul.

Deodată, însă el îi zise:

— Mai repede Denis! Mai repede! Ne urmăresc!

Până atunci, Denis nu văzuse, pe cele două părți ale șoselei, decât arborii luminați de razele lunii, nicidecum însă vreă lumină venind dela vreă casă sau dela o altă mașină. Impresionat de neobișnuita tinere a fetei își înfiorase capul și fu orădit de lumina farurilor unui automobil, care gona în urma lor. Apăsă pe accelerator. Indicatorul de viteză arăta peste o sută de kilometri pe oră. În calea mașinii, se zări deodată o motocicletă condusă de un om în uniformă. Denis deosebi un agent al Asociației Automobiliste. Toată atenția sa era însă concentrată asupra volanului și asupra indicatorului de viteză care arăta acum că gona într-o viteză de o sută douăzeci pe oră. Adresă o comandă: „Judith!” și privi în spate și răspunse:

— Ne îndepărtează.

Întrecerea începuse. Automobilul lui Denis, mult mai ușor decât limuzina, câștiga din ce în ce mai mult teren. Luke își dădea seama de aceasta. Denis plănuise să înopteze la un han de pe marginea șoselei, dar curând părăsi acest proiect.

Mai întâiu pentru ca înainte de a putea sosi la acel han ar fi fost ajuns de bandiți, apoi pentru că o asemenea casă părăsită în mijlocul pădurii nu prezenta destulă siguranță. Denis știa prea bine cu cine avea de a face... Nu putea, așadar, să se oprească decât cel mult în orașul Epping sau să caute să silească limuzina să se oprească -- șosea.

— Mai înțel strigă Judith, ne îndepărtăm din
ce în ce mai mult.

Colitura druzului făcu să oi rădă ferurile li-
mbrului. Denis privea cu atenție în jurul lui. Con-
știent că o viteză neobișnuită. Dar totul era
fără pericol. Un animal, ieșind dintr-un tufiș,
își arăta puțina căutărilor Luke însuși. Dar era mare
faptul unor accidente de acest fel. Ar fi fost o
decalanță honorabilă să i se întâmple și lui un
astfel de accident. Dar Denis nu e ceea ce putea
fi dat de ghinionist. El nu prevedea însă un
alt pericol... Căci era prea sigur de succederea
motorului său. Gândea că va renunța să-l lăseze
pe Beepe să se oprească...

Dar deodată derulul motorului fu întrerupt
de un zgomot ciudat. Denis ascultă cu atenție.
Motorul neregulat al motorului îl făcu să pă-
trupa ce însemna acest zgomot. Scurse piciorul
de pe accelerator. Apoi apăsă din nou. Motorul
se opri definitiv. Mașina mai mergea puțin,
numai grație avântului pe care o luase. Denis
zări un han pe partea dreaptă a șoselei. Era înălț
închis.

Se afla la o înălțime de drumuri. Nu avea
prea mult timp de gândit. Ascultând mai mult
de vocea instinctului, decât de cea a rațiunii, se
întoarse spre un drum lateral. Reușe să
parcăsească motorul. Ajunse la o pădure care
începea în spatele unui lăptos. Vru să se de-
cească dar motorul se opri din nou.

După tipetele Judith, Luke își dădu seama
că limuzina îi urmărea. Nu mai rămânea decât
unei o nădejde să poată ajunge la Epping. Se
opri la marginea pădurii.

— Repede! îi striga ei tetei.

Ea era gata. Pericolul îi dădea curaj. Singura speranță era să fugă în pădurice și să găsească un ascunziș. Dar farurile limuzinei îi luminău puternic. Bandiții săriră din mașină, înainte ca ea să se fi oprit.

Dar din cauza zgomotului unei motocicletă dar nu era răgazul să se întoarcă spre direcția din care se auzea gălăniul motorului. I se părură că motocicletă îi urmărise câteva minute, apoi încetase să se mai țină după ei. Lui Denis, nici prin gând nu-i trecea că acesta ar putea fi un polițist. Uite că se vede doi polițiști pe la colțul domeniului „Deodars” și chiar pe motocicletă de acum, căci își dădă seama că orice probă de schimbare era zadarnică.

Păduricea în care se aflau nu era decât un tufău des la marginea căruia se deschidea un luminiș. Dacă ar fi reușit să străbată acest luminiș, ar fi fost salvați.

Dar bandiții, fiindu-se să piardă un moment atât de favorabil lor, tăiaseră de acum orice acces spre tufău. Denis o apucă pe Iudith de braț totuși în momentul în care tânăra făcuse un pas în luminiș. Dar toate aceste încercări erau nici o înecăciună. Bandiții căzuseră înaintea ei, semn că tinerii vor încerca să fugă de acolo.

Denis o luă pe Iudith într-o direcție contrară celei a bandiților. În partea cealaltă nu exista niciun fel de ascunziș. Fugiră împreună până la tufău. În tot timpul, se întindea o pălărie mărginită de o baltă.

— Curaj! strigă Denis.

Si împingând-o pe Judith spre plaje, se în-
fearse pentru a aştepta pe primul bandit care
venea în urma lor. Era c'iar Beppu... Fata se
un tipăt.

Auzind-o pe Judith strigându-l, Denis îşi da
seama că fata se opriase şi ea se răntoarnce. Nu
putându-se asupra lui Beppu, Luke strigă Ju-
dithi să fugă. Datorită lui, ea luase cu na-
măntărea bandiţilor. Acum însă şi acest avans
seese irosit. Denis se pregătea de luptă, dar Beppu
il ocoli şi se repezi s'o prindă pe Judith. De i-
trăbui să se apere împotriva celor patru bandi-
tari săriseră asupra lui. Adăpostit de un arbore,
reşi să reziste câteva minute. Dar curând, p-
silit să părăsească acest loc favorabil luptei,
Denis îşi auzi din nou numele strigat de Judith.
Strigatul acesta disperat însemnă sfârşitul luptei.
O lovitură puternică, pe care o primi în
barbie, îl făcu să-şi piarda echilibrul, ca şi cum
un covor i-ar fi fost tras cu violenţă de sub
picioare.

Când îşi reveni, primul lui gând sbură spre
Judith.

Dar nu-şi mai putea aminti de nimic. Frigul
pământător îl dezmetici complet. Atunci observă
că se află în mijlocul pădurii, lângă o baltă în-
ghetată. Când reuşi să se ridice, clănţănea că-
dăni. Cu siguranţă, gândea el, că dacă n'ar fi
avut un parjesu gros, ar fi murit de frig.
Tropăind mereu din picioare, puse sângele în
circulaţie şi de abea atunci se simţi în stare să
activeze. Il durea însă foarte rău capul, în-
abia putea să-şi păstreze echilibrul. Lucrul acesta
il nelinişti.

Ce avea de făcut? Nu avea decât un singur

tel: s'o găsească pe Judith. Dar ce trebuia să facă pentru aceasta? Ii venea foarte greu să judece.

Zorile zilei învăluiau arborii din jur într-o lumină cenușie. Denis știa că se află în mijlocul pădurii Epping. Incotro să se îndrepte? S'o găsească pe Judith... Trebuia!

Mersul îi producea amețeli. O păclă deasă i se puse în fața ochilor. Intinse mâna și dădu de automobil. Se așeză pe scara mașinei și, ținându-și capul între mâini stătu nemiscat mai bine de o jumătate de oră. Frigul îl trezi din toropenu de care fusese cuprins. Nu mai avea dureri de cap. Vederea i se limpezise. Deschise portiera mașinei și controlează dacă robinetul rezervorului de benzină este deschis. După aceea începu să verifice motorul automobilului.

Dupa multă caznă, reuși să pornească motorul. Ieși în șosea. Iar în timp ce poliția îl căuta prin pădure, Denis se îndrepta spre oraș.

Se opri în fața unui garaj din Woodford. Iși lăsa mașina la reparat și închiria un alt automobil cu care să plece spre Londra, explicându-i că avusese un accident.

Madge nu se sculase încă. Sosirea lui Denis trecu astfel neobservată, mai ales că își deschise singur ușa. Făcu o baie și-și schimbă hainele. Apoi se uită cu atenție la pardesiul său. Regretă că-l ruptese în mai multe locuri. Când cei din casă se sculară din somn, îl sună pe Garland, valetul cunatului său. Bătrânul servitor fu de părere că stricăciunile pardesiului pot fi ușor reparate, ba chiar se oferă să dea haina

Banca din Hyde-Park

la un croitor pe care-l cunoscusea de mult. Il asigură pe Denis că până seara, pardesul va fi reparat.

Madge rămase înmărmurită văzându-l pe frate-său.

— Credeam că ești la Amerly Hall?

— Cine dracu ți-a spus aceasta?

— Profesorul Bastion. Mi-a telefonat ieri seară, de la Scotland Yard.

Trebui să povestescă lui Madge o poveste destul de lungă. Bineînțeles, nu-i spusese decât ceea ce-i convenea. Madge îi puse mai multe întrebări, la care el răspunde în doi peri. Sfârși prin a-i spune tot adevărul, dar o sili să-i jure că nu va repeta nimic din cele auzite, profesorului.

— Îi vei spune telefona lui Bastion că m'ai văzut. Vreau însă să fim liberi toată ziua. Dacă profesorul ar știe însă că sunt aci, ar însă ta să mă duc la Burchell. Nu pot însă să-mi pierd timp cu vizitele la Scotland Yard.

Madge îi puse apoi în față că nu-și va repeta ceea ce i-a spus de că s-a auzit un nou pericol. Dar lui Denis, nu-i păsa de ceea ce se vorbea în jurul lui. În noaptea viitoare el trebuia să călătorească pe înalt. Avea un plan pe care nu-l putea împărtăși nimănui. Era convins că lumea bandiților era aceeași masină, cu care Starr îl ducea la concert. Așa dar, socotea el, că a lui Belle trebuie să fie caționul general al bandiților. Cu siguranță că Judith fusese dusă acolo. Trebuia, de azi zi, să reviziteze noaptea acolo. Numai astfel se va putea duce la noapte acolo.

La început declara e în fața inspectorului și a

foarte aproape de celal drept al fluviului. Iar Denis era aproape sigur că va găsi casa cu pricina, bincînteles în afară de cazul în care ea ar fi fost cu desăvîrșire ascunsă de altă clădire.

Cu cât se uita mai mult la planul său, cu atât era mai convins că încercarea lui nu prezenta mari greutăți. Tocmindu-se cu propriul bărci, își închipuia că nu mai avea decât să coboare în jocul fluviului, pentru a găsi punctele sale de reper.

Curînd însă iluziile sale fură spulberate. Erau atât de multe coșuri, cari toate se asemănau între ele! Pe măsură ce barca înainta, Denis nu vedea decât coșuri de azină, ce se înaltau truleșe pe malul drept al fluviului. Ar fi putut ușor bănuși că fiecare din ele, era coșul pe care-l văzuse dela ferastră? Nu, căci niciunul din ele nu era acoperit ca cel pe care-l zărise el. Parcă era acoperit cu o cască de tranșee.

După ce trecu de Deptford și de Greenwich, Denis observă impunătoarea clădire a arsenalului din Woolwich. Atunci, porunci barcarului să se oprească la un loc în mijlocul fluviului. Denis fu impresionat de mulțimea coșurilor.

Barca se opri în mijlocul fluviului. Când reîntorsu-se pe mal, Denis observă că avea în fața sa o parte dintr-un oraș foarte însemnat: linia de tramway care trecea prin apropierea casei. Hața lui fu încă de prea mare folos. Nenumărate linii de tramway străbăteau, dela un mal la celălalt, această periferie a Londrei.

De abia spre seară, pe când barca mergea prin mijlocul fluviului, între Rotherhithe și Bermondsey, Luke zări acel coș acoperit, care-l interesase

ajăt de mult. Iși dădu seama că până acum navigase prea aproape de mal. De aceea nu zărise coșul; îi fusese ascuns de celelalte clădiri. Îi venea foarte ușor acum să găsească și pe al doilea și să fixeze poziția casei.

După câteva încercări, reuși. În imediata vecinătate trebuia să fie un mic ponton; astfel se explica clipocitul apei pe care-l auzise din celălalt sa. Și într'adevăr zări un mic ponton, destul de mare însă pentru a înlesni acostarea unui remorcher. Fusese părăsit. Căz înăși părea mai mult un antrepozit decât o locuință.

Denis care nu destăinuise încă barcagiului scopul cercetărilor sale, se hotărî să-i spună că tocmai acel ponton îl interesa. Barcagiul cunoștea bine aceste locuri, dar nu știa cine e proprietarul pontonului. Bănuia de asemenea că acea casă era păzită de un gardian. De pe uscat se putea ajunge acolo, străbătând o mulțime de străduțe ce porneau toate din Jamaica Road.

Barcagiul fu încântat când Luke îl rugă să acosteze.

După apusul soarelui, Denis intră într'o prăvălie din Whitechapel Road. Spuse că trebuia să joace, într'o trupă de amatori, rolul unui lucrător. De aceea căuta niște haine potrivite, mai bine zis un costum, care să-i dea înfățișarea unui șomer.

...Și ținând un pachet mare sub braț, Denis se înfățișă la soră-sa.

Madge ieșise la plimbare. Sir Walter nu se înfățișase încă de la birou. O servitoare îl vesti că ora cinci fusese amânată, deoarece se aștepta un musafir.

În odaia sa, Luke găsi un bilet al lui Madge:

„Mă i-am spus că ai putea să-mi dai un
buculeț de pâine să-mi dau-o la băieții mei. Ei
sunt foame și eu nu pot să le dau nimic. Nu
știu ce să-i spun”.

mă aştepta”.

The first of these is the fact that the
 Government has been unable to secure
 the necessary funds to carry out its
 policy of non-interference. This is due
 to the fact that the Government has
 been unable to secure the necessary
 funds to carry out its policy of non-
 interference. This is due to the fact
 that the Government has been unable
 to secure the necessary funds to carry
 out its policy of non-interference.

Imi vine bine costumul?

Carlson ha fatto la sua scienza

- Dădă domnului mîna la voie...

1° deslucen a lui de la gât și-l țesea altfel.

Îi trase sapca de ochi.

- Aşa amu e foarte bine, domnule

Dezist însuși să dădu seama că avea înfățișarea unui intelectual cu totul.

— Vroiam să vă vorbesc despre parteriu, nu? — zisea Cărlău. Coitorul l-a adus. Camul acesta e foarte punctual. Am pus parterul în dulap.

— Bine. Nu am nevoie de el astăzi seară.

— Într-o parte erau formide, dar nu v'ani spus
încă totul. S'a comis o mică greșelă și-mi pare
rău dacă sunt eu vinovat. Nu știam însă că
bazamentul sarcinilor e lăsat oărit.

• O gară? Si cecitorul n'a cãsut-o?

— Ba da, domnule. Dar călcând pardesiul cu

O mașină prea grea, a sărămat țigara care lunecase între căptușală și stofă.

— Dar, Garland, eu nu aveam nici o țigară. Nu întrebuițez niciodată astfel de lucruri.

— Cea pe care a găsit-o croitorul era verde. Am pus toate bucățile într'un plic. Au putut fi strânse, datorite cercului de aur al țigărei, care le-a ținut fixate.

Denis vărsă pe masă conținutul plicului. Lăsa din nou în stăpânirea țigărei pe care o găsisese pe banca din Hyde-Park și pe care o crezuse pierdută. Probabil că ea lunecase pe gaura buzunarului și rămase acolo. Jumătatea superioară a țigărei era intactă. Cealaltă parte însă fusese fărâmițată de mașina de călcat a croitorului. Cercul de aur, sărise din locul lui. Denis căută în fundul plicului, hârtiula care trebuia să fie ascunsă în interiorul țigărei. Nu găsi nici o hârtie. El porunci valetului să-i aducă portofelul.

— În ce buzunar a găsit-o?

— În cel drept.

Denis făcu cu foarfecele tureci bu buzunarul. Nu obținut nici un rezultat. Desfăcu și celălalt. Zădărnice însă!

— Cheamă-l pe croitor la telefon.

Garland se arăbi să execute ordinul.

— Sunte-mi te rog, stăpâne el croitorului, când ai găsit țigara, nu se afla în interiorul ei un sul de hârtie?

— Nu domnule. Căptușala era foarte murdară. Am curățat-o bine. Imi pare rău că am strivit țigara. Buzunarul erau găurit.

Denis era dezamăgit. Deci, în interiorul țigărei, nu se aflase nici un sul de hârtie.

— Aș vrea să-mi faci un mic serviciu, Garland. Du p'icul și aceste bucăți profesorului Bastion în Fordis Place. Explică-i tot ce s'a întâmplat. M'aș fi dus singur dar nu am timp. Ar fi foarte bine să iei un taxi.

CAPITOLUL XIII

CONSELTUAREA BANDIȚILOR...

Cu vreo oră înainte de răsăritul lunii, Denis se găsea în Jamaica Road, la capătul străduțelor ce duceau spre casa de pe malul Tamisei.

Gândul de a o scăoa pe Judith îi dădese curaj. Ar fi putut să-l prevină pe Burchell și să-l roage să înconjoare casa bandiților. Îi cunoștea prea bine însă pe acești neme-nici pentru a-și da seama de pericolul care ar fi amenințat pe tânăra fată, atunci când ne trebuia să ar fi dat seama că sunt atacați de poliție. Atât timp cât bandiții nu se credeau urmăriți, Judith era în siguranță, dar de îndată ce ar fi fost vestiți de urmărirea inspectorului, s'ar fi răzbunat fără îndoielă pe tânăra fată. De aceea Denis voia să ducă singur la capăt însășirea pe care și-o luase.

În seara când fusese dus în aceea casă, nu întâlnise acolo decât pe Jim și pe Belle Starr. Cu toate acestea fusese atarat de mai mulți oameni. Dorea din tot sufletul să nu găsească decât un singur călău a'ălu-i de Judith. Nu se gândea năciun moment că ar fi cu putință ca tânăra fată să nu fie acolo. Înainta cu mare băgare de seamă, ascunzându-se pe cât put'a mai mult. Ajunse în piață cu foarte mari greutate,

Mar în cele din urmă reuși să parvină în fața obiectivului său. Era o casă cu două etaje, a cărei fațadă era luminată de un singur felinar. Avea o înfățișare obicinuită. De o parte și de alta a porții, erau dispuse în mod simetric mai multe ferestre. În partea stângă, se afla un zid, înalt cât cele două etaje și acoperit cu ardezic. S-ar fi crezut că această clădire era mai mult un depozit de mărfuri decât o locuință omenească. Denis recunoscu fereastra prin care văzuse cosurile uzinei și catergul vaporului. Denis era sigur că nu se înșală. Fereastra nu era luminată. Dealtfel toată casa părea cufundată într-o întunecime completă! Lăsa impresia că fusese părăsită.

Strada era pustie. Ascultând la noaptea câteva minute, Denis nu distinsese niciun zgomot venind din casă. Se auzea doar urzitul tramvaielelor care treceau pe Jamaica Road. Denis ocoli casa și pătrunse într-o strălucă care ducea spre ponton. Ajunse în fața unui gard de lemn. Deacurmezisul lui erau fixate bare groase de fer, acoperite de sârmă ghimbată, care erau atât de înalte încât Denis Luke de abia le atingeau cu mâna. Gardul forma așa dar, o barieră de ne trecut. Denis observă o mică porțiță.

Mânerul porțitei era plat. Denis își înmătură pardesiul de care și-l cumpăraseră la Whitechapel și-l aruncă peste bară. Sprijinindu-și un picior de mâner se înalță cu ușurință și puse mâna pe pardesiul care rămase agățat de vârfurile druzilor de fier. Se zgârie puțin la față. Anoi sări de cealaltă parte a gardului. Prima lui grijă fu să-și asigure o scăpare. Descoperi că porțița

nu era închisă decât cu un cârlig de siguranță, care putea fi foarte ușor deschis din interior. Lăsă parțesul aproape de gard.

Intinericul era atât de profund, încât Luke nu zărea nimic. Dar el nu îndrăznea să aștindă lampa de buzunar pe care o avea la el. Numai când puse piciorul pe ponton, se simți în siguranță. Deosebi conturul zidului și celor două ferestre de la etajul al doilea.

Denis se întreba cu nedumerire dacă nu cumva gresise atunci când socotise că Iuditha fusese adusă în această casă. Totul era atât de întunecat și de liniștit încât nu-i prea venea să creadă că în interiorul clădirii se aflau ființe omenești. Totuși se hotărî să pătrundă înăuntru și să cerceteze casa. Se cîțără deasupra liambarului. Balama'le învechite scoteau sub creuțarea lui. Își pusese niste pantofi cu talpă de carcioc și nu făcea niciun zgomot. Bărnele, puțrețite, pârâiau totuși. Denis se temea că nu cumva liambarul să se prăbusească sub el. Ajunse în dreptul uneia din ferestre. Își aminti că atunci când fusese condus, de la celulă în odaia în care se afla Belle Starr, trecuse prin lățe a două uși, care nu puteau fi decât uile camerelor în care se aflau aceste ferestre. Rîlică capul spre a privi în camera de lăncă celulă.

Ferestra era închisă iar camera întunecată. Denis arînse lățeria și privi prin ceam. Nu văzu decât câteva lăzi. Starr îi zis că nimeni, de la frece ca lui să se acolo, nu mai deschisese ușa acestei odii. Cu multă băgare de seamă se apropia de cealaltă fereastră. Dar și această încăpere era goală. Denis își dădu seama că bandiții nu erau atât de proști, încât să închidă un pri-

când deodată făcu câțiva pași înapoi. Un foc
agălat de țevan se aprinsese.

Denis puse mâna pe revolver. Un alt bec, la
capătul coridorului se aprinsese. Iși dădu seama
că nimeni nu observase că el se afla acolo. O
altă persoană, venind dintr-o direcție opusă gan-
gului, aprinsese dela distanță aceste două becuri.
În loc de a-i trăda prezența, aceste lumini îi
înștiințau de apropierea dușmanului. Se întoarce
în grabă în camera din care ieșise, închizând
fără zgomot ușa în urma lui. Auzii pașii unui
bărbat trecând pe dinaintea ascurzatoarei sale.
O cleie întearsă în broasca unei uși, apoi glasul
bărbatului ajunsese până la el. Cunoștea acest glas:
era acela al banditului care-l condusese și pe
el la Belle Starr.

— Nu înțeleg, domnișoară, zicea el, renun-
ce vă încăpățânați să nu mâncați. Azi adică
v'am adus o cină vrednică chiar și de un rege.
Nici n'ati alins-o măcar. Tare păcat!

— Nu vreau absolut nimic. Pentru ce mi
fost închisă aci? Ce vor dela mine?

— Dacă-ți vei băga mintile în cap nu ți se
va întâmpla nimic. Măine, cam pe la ora asta,
vei fi departe de Anglia. Si apoi... vei călători
ca o prințesă! Avion particular, teren de ater-
isaj particular... Ce noroc! După aceasta, vei fi
klasă la un spital, unde vei fi transformată într-o
adevărată soră de caritate. Este o meserie foarte
frumoasă pentru o fată. Si apoi... noi avem de-
seori nevoie de surori de caritate. Chiar sântă-
măna frecută, pe când „lucram” în castelul unui
domn bătrân, am fi avut mare nevoie de o fată
ca dumneata. Dacă vei fi cuminte, vei duce o

„Iată foarte frumoasă. Iată sfatul meu: „fii cu-
lincite”.

— Omul vorbea cu multă bunătațe și sinceritate.

— Va las totul aici până ce mă revăd, dom-
nișoară. Mâncați vă rog, astfel veți fi prea slă-
bită mâine.

Închise ușa și se îndepărta fredonând o me-
lodie veche.

Trecu pe dinaintea ușii întredeschise, dar nu
observă nimic.

Când trecu pe dinaintea lui, Denis îl lovi cu
foată puterea. Se răzbuna pentru lovitura pe ca-
re o primise el însuși. Banditul se prăbuși la
pământ fără să scoată un strigăt măcar. Cheia
îi scăpă din mână. Denis o ridică în mână. Ban-
ditul era bărbatul acela sam... al-
bastru, care-l urmărise în ziua când fusese la
profesorul Bastion. Fetele Starr îl văzuse în
seara aceea avea o țărâă neagră. Pe străzi încă
umbra las complet. Denis deschise în grabă ușa
camerei în care se afla Judith. Înainte să iasă
să-i poată spune ceva, o îmbrățișă cu putere.

— Așa dar, tu ai bătut în perete? Doreai să
tot sufletul să fii tu. În cele din urmă însă nu
crezi că totul nu este decât o pură închipuire.

Judith nici nu mai știa ce somn. Se simțea
fericită în brațele lui.

— Trebuie să fugim de aici zise el. Revenim.

O cuprînse de braț și se îndreptă spre ușă.
Deodată însă fata, deie un țipăt ascuțit și se
trase înapoi.

— Așa dar, domnule Luke, se auzi un glas sub-
țire, alii venit să luați parte la mîca noastră re-
nune de așa seară. Azi dimineață, eram sig-
că ne-ați părăsit pentru totdeauna. Cel ce a gre-

Đến nay, chỉ còn lại một số ít người, và họ phải sống trong tình trạng nghèo khổ, thiếu thốn. Những người còn lại cũng đã bị phân tán khắp nơi, không còn tập trung ở một nơi nào nữa.

... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..

... de ...
...
...
...
...
...
...
...
...

gine: foarte mult. Aici deveni periculos:

— Cum de ai nimerit ce ai? — răspunde

— Nu mi-a fost deloc greu, răspunse O. de la hă-
țoșă. Când am venit aci pentru prima oară,
am căutat desule, pentru a mă orienta.
Atunci când prindea un mare fir în salon, n'ar
putut să-i îngăduie să privească fluvial.

Deși părea neîncercător, Byrre în cele din urmă
admită realitatea.

Banditul se năpusti asupra lui Luke și-l prînse de umăr. Denis simți că revolverul era apăsat de tîmpul sa. Mîti de spaimă, iaditli încercă totuși să intervină. Dar Benpe o îmbrînci atât de violent încât tîndra față se rostogoli la pămînt.

— L-ai prevenit pe Burchell și pe caraghiosul
sta bătrân, nu? Ne-ai lădat!

Se vedea limpede că lui Beppe îi era frică de soarta ce-l aștepta. I

— Am făcut o mare greșală că am venit și :

dar, îi răsunase el lui Beppe. Nu i-am mai vă-
zut pe Barton și nici pe Burchell de ieri seară...

Nebăgând în seamă revolverul, se aruncă de
Judith. O cuprinsese în brațe și îi șopti câteva
cuvinte de încurajare, dar nici el încă nu mai
avea nicio speranță că vor scăpa cu viață. Con-
vins că Denis nu-l mintise, Beppe deveni și mai
îndrăzneț.

— Așa dar, când iubești ești gelos, râse el. Iată
pentru ce ai venit singur. N'ai avut nici măcar
răbdare să aștepti pe agenții Scotland Yardului.

— Tot vor da peste tine într-o bună zi.

— Niciodată! răspunse Beppe increzător. Nu
sunt decât niște nătărăi și nu au nici pic de minte.
Aci, ne aflăm într-o țară absolut pustie. Când
vor sosi nu vor găsi pe nimeni.

Continuă să se laude. Vroia, prin aceasta, să
îndurăzeze efectul fricii sale de mai înainte.

— Vă închipuiți că n'avem decât o singură as-
amblare? N'am mai fost pe aici din ziua în
care ai fost și dumneata, domnule Luke. Ne du-
cem și noi pe ici, pe colo. Nu suntem nici aci,
dat nici în altă parte. Și tot așa va fi de cîte ori
Scotland Yardul va încerca să ne caute.

Denis nu răspunse, dar îl ținea cu prietenie. Era
hotărât să riște și o ultimă pericol. La cea
mai mică rezistență a lui Beppe, îi va smulge re-
volverul din mână. Înțelegându-și ce urma să se întâm-
ple, el și Beppe — trebuia să-l omoreze mai întâi
pe Beppe.

Dar nici această ultimă încercare nu avu sorții
de izbândă. Revolverul ben Hurului îl amenința me-
reu pe Denis. Și apoi imediat ce Beppe termină
cele ce avea de spus, doi bărbați vânjoși pătrun-
seră în odaie.

Beppe dădu mai multe ordine. Alai fu dusă de acolo. Luce rămase singur în cealaltă fără ferestre.

De când nu mai fusese acolo, încălărea fusese mobilată cu un pat de campanie și cu fotoliu, arde din salon. Cina adusă de Jean pe de la Judith se servi așă pe o măsută scundă.

Denis se așeză în fotoliu și rămase gânditor. Merse cu câteva minute mai devreme salvarea Judith îl adăruce ca un lucru foarte simplu. Avea însă zădărnicea orice efort de scăpare.

Se afla acolo de mai bine de o oră. Pierduse în a noșurea timpului. Gândurile se înălmășeau în mintea lui. Totuși, unul dintre gândurile mereu pe deasupra celorlalte: salvarea Judith.

Ora lăă, auzi zgomot de pași. Ușa se deschise. Doi necunoscuți îi parăcău să-i urmeze. Bănuț că erau călăii lui... Îi urmăriră până în sală și-l împinșă înăuntru. Își adăruce de așă camera, ca de o încălăă elegantă și prietenoasă, mobilată cu jiluri de piele roșie și cu covoare groase. Își amăruce și de fumaia cea blândă... Nici nu-i venea să-i creadă ochilor. Credea că visează... Inchise ochii... Îi redeschise...

Vreo doisprezece sau cincisprezece bărbați erau așăți în jurul mesei. Un adevărat consiliu de administrație...

Denis privi cu mirare pe acești necunoscuți care se întoarseră spre el când pătrunse în cameră. Unii aveau expresia unei păsări de pradă, alții păreau niște degenerați... poate însă că aceste impresii nu erau decât rezultatele viziunilor lui Denis. Cei mai mulți dintre ei, purtau

costume sobre și corecte, alții erau însă cam prea eleganți. Unii erau chiar în haine de seară. Printre ei Denis recunoscu pe unul: era un membru foarte distins al clubului la care se ducea el. Wamby; un om ce deținea o însemnată situație în lumea financiară.

Încetul cu încetul își dău seama că avea de a face cu șeful bandei, care disprețuia Scotland Yardul și care comisesse furtăciunile dela Marble Arch. Iar această casă era centrul adunărilor lor. Pentru ei crimă, ca și o afacere comercială, era o chestiune de administrație. Furtul era privit ca ceva foarte normal. Și totuși, după felul în care fuseseră comise crimele lor, se desprindea influența unei personalități cinice, pe care nimeni nu era în stare s'o oprească din drumul ei. Căutându-l cu privirile pe Beppe, Denis observă un grup care stătea în fața ferestrei, prin care el văzuse coșurile de fabrică, deșerte de ceilalți „domni”. Stăteau cu spatele la el și vorbeau în șoaptă. Niciunul dintre ei nu semăna cu Beppe.

Fotoliul președintelui, care se găsea la un capăt al mesei, era gol. Adunarea își aștepta președinția. Beppe se așază în dreapta fotoliului liber și se uită la Denis. Părea foarte amuzat de mirarea lui. Cântând măsuta la care o văzuse pe Belle Star, o zări pe Judith care-și ridicase privirile spre a le întâlni pe ale lui. Ochii ei negri trădau toată disperarea de care fusese cuprinsă. Implorau parcă salvare...

Nu se auzea decât murmurul vocilor celor de lângă fereastră. Necunoscuții din jurul mesei

fumau trei țigări de fol, alții țigarițe, de unde
dintre ei aveau chiar înaintea lor paharele cu
lichier.

Denis avea impresia că este praf unui coș-
mar îngrozitor. Făcu o mișcare ca pentru a se
apropia de față. Cei doi călăi îl apucară de
umeri.

— Dați-mi drumul!

Dar ei îl țineau puternic.

Totuși ajunse vână în fața mesei din col-
ul opus fotoliului prezidențial.

Grupul de la fereastră se împrăștiă. Patru din-
tre acei bărbați se așezară la masă. Al cincilea
se îndreptă spre fotoliul liber.

În picioare, cu mâinile sprijinite de marginea
mesei, aruncă o privire fugărească asupra membrilor
consiliului său. Apoi își ținu privirile asupra
lui Denis. Luke scose un țipăt de uimire. Recu-
noscuse pe acest bărbat, deși fața lui avea o
expresie de cruzime neobicinuită.

Denis era foarte turburat. Îi venea foarte greu
să creadă cele ce vedea... Totuși bărbatul acela
se afla acolo, lângă el... Îi putea cerceta toate
trăsurile feței. Dar bărbatul acela nu era totu-
mai la fel cu cel pe care-l cunoscuse... Își dădu
imediat seama de schimbare: în locul unei umu-
late, buza superioară era acum rasă.

Președintele începu să vorbească cu glas înșu-
șit, dar întrecător.

— Prietene, ștuse el batjocoritor, cred că tre-
buie să te felicităm pentru progresele pe care le-ai
făcut ca detec'tiv.

Dar Denis nici nu-l auzea, căci într-o străfulă-
cătoare, tot adevărul îi apărură: înțelese rostul țig-
aretelor.

cumpărat aceste lame într-o cughiană din cartierul Whitechapel...

Bastion suspină. Era foarte îngrijorat.

— Bine..., zise el gânditor. Îți mulțumesc. Poți pleca.

...Puțin după plecarea valetului, sosi și mamea Bevis.

— Nu-ți mai scoate pardesiul, îi spuse profesorul. Il așteptăm pe Eurchell și plecăm imediat.

— Dar ce s'a întâmplat?

— Azi noapte nu l-au răpit pe Denis, ci pe Judith. Luke s'a întors dimineața acasă. Arită foarte prost. Toată ziua a fost plecat. E seară a revelii acasă și și-a pus un costum de apăs. Este îndrăgostit până peste urechi de această fată. A descoperit ceva și vrea să cerceteze totul singur la îndeplinire. Ii e teamă să ni se spovedească. Să dea Dumnezeu să nu știe prea multe!

Puțin mai târziu, pe când se îndreptau spre hotelul Prace, Bastion îi istorisi inspectorului povestea țigăreței și pățania lui Denis.

Dar când ajunseră la hotel, li se spuse că domnul Balt plecase de vreo oră. Fără îndoielă că se dusesse să mănânce. Burchell vorbi cu directorul hotelului, care procurase camera învecinată celor doi detectivi. Unul din ei, Linley se afla în odaia lui, celălalt Jacks, plecase pe urmele lui Julius.

Inspectorul se hotărî să aștepte la Linley reîntorcerea lui Balt. Era o încăpere din care putea supraveghea foarte bine orice mișcare. Se putea auzi cel mai mic zgomot în camera de alături.

Linley raportă șefului său că nimic deosebit

nu se întâmplase în acea zi. Balt nu-și dădea seama că este supravegheat. Acest lucru era foarte folositor poliției. Linley veghia în timpul zilei, iar Jacks noaptea.

Burchell, care nu prea avea chef de vorbă, încuviință printr-un semn al capului.

— Am socotit, continuă Linley, că e bine ca ușa de comunicație între camere să fie întotdeauna deschisă. Când pleacă unul din noi, celălalt rămâne întotdeauna aici. Dacă vreunul din oamenii noștri ar fi atacați, ar dura prea mult ca să ajungem prin salon. Așa n'avem decât să intrăm direct.

— Nici acum nu e închisă? întrebă Burchell.

— Veriga a fost fixată în partea noastră.

— Dar în partea cealaltă?

— Am pilit veriga. Astfel ca nu încuie ușa.

Inspectorul desfăcu cârligul și pătrunse în camera lui Balt. Profesorul îl urma.

— Ai lucrat foarte bine, Linley, remarcă Bastion.

— Da, recunoscu Burchell încercând, mai mult de formă să deschidă primul sertar al scriinului.

Mobiila era veche. Scârtâia la cea mai mică mișcare. O oglindă care atârna pe deasupra era gata să cadă. Profesorul o prinse în mâini.

— Te-am scăpat de șapte ani de nenorocire, zise el ironic. Imi datorezi ceva pentru aceasta.

— Dar nimic nu este încuiat cu cheia în această cameră murmură Burchell.

— N'ar avea niciun rost, Balt nu are nimic de ascuns. Vrei să cercetezi rufele lui. Dacă nu, lasă-mă să pun oglinda la loc.

— Dacă Julius răstoarnă această oglindă, zise

Într-unul din aceste obiecte în locul lui...
...într-unul din aceste obiecte...

...pe un scaun și-și aprinse o
figară. Fredona.
...fii alți de mândru, zise inspectorul.
Ata ești pușin...

Când după aceea se auziră pași pe coridor.
Jacks apără în pragul ușii. Era nămit de vizita
inspectorului.

— Ai-a scăpat!... Bănuia, desigur, că sunt pe
urmele lui...

— Ce s'a întâmplat? întrebă Burchell.

— A cinat la Soho. Apoi s'a dus și a așteptat
trenul subteran în stația Leicester Square. Cre-

șeam că avea o întâlnire. Deodată... a disparut.
Când ajunsei pe peron, era de acum prea târziu.
Se urcase în trenul care tocmai ieșea din gară.

Profesorul începu să rădă pe infundate.

— Nu se aște, așa din întâmplare, un om cu
pardesiul albastru, prin împrejurimi?

Jacks nu răspunse.

— Atunci, zise Linley, ar fi mai bine să ne
întrecem să-l așteptăm lângă banca din Marble Arch.
L-ai văzut cumpărându-și biletul la stație?

— L-am văzut azi după amiază când și l-a

...impărat. Dar se pare că s'a răzgândit și că n-
plecat mai departe.

— Ei drăcie, dar ai fi putut să-mi spui asta.

— Bine Jacks, spuse Burchell, nu este greșala
dumitale.

— Metro-urile astea ar trebui desființate, a-
dăugă maiorul. Nu fac decât să îngreuiere sarcina
Scotland Yardului.

Bastion reîncepu să fredoneze. Burchell se a-
propia de fereastră și privi cerul. Luna avea să
separe dar nori groși acopereau firmamentul. Bate
poale că nici nu avea să se mai înapoieze...

Linley frăsă un scaun lângă radiator și deschise
un jurnal iar Jacks se așază pe marginea pa-
tului.

Apoi, deodată, Bastion își încetă cântecele.
Maiorul înțelese că această tăcere era bogată în
semnificații. Intr'adevăr, se auzi un zgomot care
surprinsese pe Burchell și profesor mai mult decât
pe ceilalți.

Ceva se spărsese căzând, în camera vecină.

Burchell se îndepărta de la fereastră și privi
pe Bastion. Schimbă o privire de înțelegere.
Amândoi ghiceau ce se întâmplase în camera
vecină. Oglinda căzuse de pe scria. Cineva se
afila, deci, în cameră.

Inspectorul făcu un semn ca să impună tăcere
și încet, fără zgomot, se duse spre ușă ca să as-
culte. Tăcerea domni câteva minute, apoi se auzi
zgomotul unei sertar ce era deschis.

Burchell își scoase revolverul și făcu semn ce-
lorlalți să stingă lumina. Se auzi zgomotul altui
sertar deschis.

Incet, inspectorul întredeschise ușa, apoi o în-

alise la loc. În șoaptă zise celor doi oameni care
se apropiaseră.

— Așteptați aci. Mă duc până la ușa salonului
și abia atunci voi aprinde lumina.

Redeschizând ușa, traversă camera fără să facă
nici un zgomot.

Văzu lumina unei lanterne, profilându-se pe
perete, apoi pe măsuta de noapte. Burchell rămase
nemășcat. Asculta cu atenție. Auzi o respirație
scurtă. Puse mâna pe revolver.

Înaintă un pas, apoi se opri. Celălalt înțelese
că-l pândea o mare primejdie. În întunericul
camerei, nu erau decât ei doi, doi potrivnici.
Inspectorul își dădu seama că este pândit. Nu
știa însă unde se ascunde dușmanul.

Burchell voi înfine să pună capăt acestei ur-
mări. Dintr-o singură săritură, ar fi putut fi
lângă butonul electric. Sări. Lumina se aprinse.
Inspectorul rămase înmărmurit: Belle Starr stătea
cu revolverul întins spre el.

— Tu!... Ted!

Făcuse o mare efortare pentru a putea vorbi.
Suspină. Revolverul îi scăpă din mână. Burchell
se repezi spre ea, pentru a o sprijini. Nu observă
spaima frumoasei Belle. Profesorul însă își dăde
seama de acest lucru.

— Belle, strigă el. Micuța mea!

Era gata să se prăbușească. Reuși însă să
se mențină în picioare. Privea aiurită spre cei
doi bărbați.

— Ce căutați aci? întrebă ea.

Și fiindcă nimeni nu-i răspunse, se întoarse
spre Burchell.

— N'ai avut niciodată încredere în mine, Ted!

— Nu înțeleg, zise el.

— Scrisoarea mea..

— N'am primit nici o scrisoare dela tine.

— Totuși îți-am scris ieri seara. Te rugam să rămâi astăzi noapte la birou și să aștepti vești din parte-mă.

— Pe ce adresă mi-ai trimis?

— La tine acasă. Chiar eu am pus-o la cutia.

— Eri noapte am lipsit de acasă. Azi toate zilele sunt în oraș. Dar.. explică-mi rostul prezentei tale aci, Belle?

— Așteaptă! Trebuie mai întâi, să cotrobăiesc prin această cameră. Pierdem timpul.

— Atunci, nici nu le mai osteni, strică profesorul. Nu vei găsi nimic aci. Am găsit-o noi înainte. N'a fost niciodată aci.

— Spui adevărul, doctora Barton? întrebă neîncrezătoare Belle.

— Prindește!

Scese dintr'un buchet bucățile aduse de Garland și i le întinse.

În ochii frumoasei Belle, trecu un fulger de mânie.

— Recede, strică ea, recede! Să nu pierdem timpul!

La un semnal luminos, mașinile încărcate cu poliști porneau spre locul întâlnirii. Inceptorul și cei doi ajutoari ai săi se aflau de acum acolo. Barton și Boris se reînforșaseră în Ford's Place împreună cu Belle. Burchell hotărâse mai dinainte ce avea de făcut. Își conduse căruții până în apropierea casei deosebitea marșinea fluviului. Barile dela carul de lemn fuseseră îndepărtate. Un șir întreg de poliști înconjurau casa Belle și asigurase că ușa dela intrare nu va fi închisă.

Minic nu mai avea să se îndrăgănească pînă
mînu lui Burchell. Incinte de soțien politice
Jin care pătruse o amintire deosebit de tristă
de la întîlnirea lui cu Davis, apoi o să se arde
cundă de coalață carte a Tami și la Stenholm.
Era întovărit de alți doi camarazi cari voiau
astfel să scape și de urmărirea politică, dar și
de răzburarea complicităților trădătoare.

...În saloanul cel lăptos, îndrăgindu-l, acea crăci
toare înfățișată întru conștiința sa, înfățișată în
îl calul venit să se turbare adormind. Când Bur
celul cărui în crăciul saloanului, în crăciul său
se aserice înă ne jilul său. Dintr-o stărea în
picioare, la celălalt cărăci al marelui. Lăptos și lăptos
speciat alături de încrederea noastră înăst lăptos, se
rețeziră la fereastră. Celălți polistă și se răsună
dici și în crăciul. La încrederea noastră călăvă
exclamații, în zăcutul înfățișat de crăciul său
lăptos. Când înăst lăptos se lăptos

Tot cren năruți iar în data următoare bătă
fiei năruți nu îndrăznea să se învecinească.
Cei doi ofițeri care-l țineau pe Dănilă în mîi
prăvăliseră pe el. Deuș se răsări spre bătălie.

— Mănuiește copil! Toată lumea îl poartă în brațe!
Toată. Toți se simțeau atrași de cel din cadrul masei.
Era oare încredințarea noastră a căruia țară avea
misiune. Dăruindu-se aproape de el.

procedin'ele s'au un gest de

...? Nu am dreptul să-mi
ca dăruirea să mi închin

— Terfati-mă dacă mă înseși, zice ironic Burechell. Credeți că mă voi mai poate folosi la

...de la ... Design ...

...de la ... Design ...

...de la ... Design ...

CAP. XV.

SERBUTUL AFACERII BALT

In ...

Dupa ...

— Și i-ar fi reușit de minune, adăugă Burchell, fără nicio întâmplare a țigaretii.

Profesorul încruntă din sprâncene.

— Pierzând țigara a dat naștere unei situații cu totul neprevăzute. S'au comis unele greșeli. De la început încă, am bănuț că tatăl victimei nu era cel al lui Gannet. Dar, din cele ce se știu atunci, nu se putea deduce o asemenea ipoteză. Povestirea lui Ash era un mare mister pentru mine. Biograful susținea că a văzut alături de Judith un bărbat necunoscut. Deși îl văzuse pe Bell de multe ori, totuși nu era în stare să spună dacă acel bărbat era Gannet sau nu. Atunci n'aveam înțeles dacă într-adevăr acel om era sau nu Bell. Fiind că Judith iesise cu un bărbat din curtea domeniului „Deodars” nu se putea bănuși decât că acel om era Gannet. Ash însă nu-și dădea seama de aceasta. De ce nu? Era foarte simplu. Pentru că Bell își schimbase înfățișarea. Își răsore mustata. Am fost la Ash și am stat de vorbă cu el. Ceea ce mi-a spus n'a fost decât să-mi întărească bănușile. Plângându-se că el nu-am putut închipui cum s'a deslășurat crima. După ce l'a ucis pe Julius, Gannet a ras mustata mortului. Aoi și-a tăiat-o și pe a sa. Coincidența unui bărbat cu mustata răsărită la Glasgow era prea caracteristică pentru a nu atrage atențiunea. Iar de aci, până la deslășurarea întregului mister nu mai era decât un pas: Julius Bell era într-adevăr Gannet Bell? La început, n'am crezut niciun moment că Julius ar fi putut fi victima. Dar la Burchell, ți-ai dat ardoarea osteneală să stabilești veridicitatea alibiului din Scotia, încât n'ai rămas complet. Peste tot mi ciocneam de această poveste: a călătorului din

scotia. Si cu toate acestea nu am fost intru-
nas de bine ascundea alibiurilor. nu?

— Dar cum de a putut fi stabilit acest alibi?
intrebă maiorul.

— Pentru ca el a fost vădit în Glasgow. Iși trimite telegrama la Londra prin
intermediul unei agentii. El însuși, pleacă cu
celul tren spre capitală, unde are întâlnire
cu frate-său.

— Un minut, domnitor! întreprinse ierarc
torul. Gannet a scris lui Julius încă pe când el
se afla în America. De această călătorie prin
Scotia. L-a asigurat chiar, că nimic nu-l împiedică
să vină la Londra numaidecât.

— Încădinti-mi să am cu totul altă părere
pe această privință. Gannet a dictat scrisorile
secretarei sale și a rugat-o apoi să i-o lase pe
un post al o domne. Belfry a expediat și la
fratele său această scrisoare. Ea nu avea decât un
simplu zădărnici corectare Scotland Yardului. Totul
era mereu rădă la cel mai mic examen.
un frățicid rănit de mult. Victima a că
se rădă din New-York prin scrisa unei și
treite cariere bărești. Si toate acestea erau
construcți cei doi frați semănau ca două picături
de apă.

— Dar atunci, cum rămâne cu alibiul din
Scotia? stăruie Bevin.

— Așa dar, Julius pleacă spre Londra. În
această zi, un domn, a cărui identitate o vom
afla curând, închiriază o cameră la un hotel
din Glasgow unde se înscrie sub numele lui
Ball. Fără îndoielă că semăna cu el. Poate erau
chiar de aceeași înălțime. Avea o mustată brună.
Si a ras mustata și a început să colinde orașele

uit crima cu tine. Dar n'am găsit nimeni...
Atunci am făcut apropierea între firele de
mustață și rănille pe care cadavrul le avea la
picioare, pricinuite de niște pantofi prea
strâmți. Numai atunci am fost sigur că Gan-
net mai trăia încă și că el fusese înlocuit de
alteineva. Trebuie să vă amintesc că pe atunci
nu ne îndoiam nici un moment de existența
lui Julius. Când a început să se discute des-
pre Julius, am crezut că se vorbea de adevă-
ratul Julius. Alibiul fusese foarte bine sta-
bilit. Mă feream însă de Julius pentru că el
răsturnase prima mea bănuială. S'ar mai fi
putut ca Gannet să fie cu adevărat mort și
ca Julius să ne fi păcălit pe toți.

— Cum de n'am dat eu mai multă însem-
nătate firelor de mustață!.. exclamă cu pă-
rere de rău Puchell.

— Poate... murmură profesorul. Lucrurile
cele mai simple și se par de o mare importan-
ță atunci când îți sunt explicate. Dar... să nu
uit, ne vrea să vă citească un capitol din cartea
profesorului Gross.

Se deschise cartea pe care o țineam în
mână și se citiră următoarele rânduri: Pe care le citi
se referea la asasinarea unui bărbat din Bo-
logna. Lângă trupul victimei se găsea o tigare-
tă. Pe ea se găsea un număr de doi din
Tolusă danfura bancherului era căf se poate
de recunoscută. Se descoperă că tigara aparținea
neroiului bancherului, care fu și arestat.

— Vedeti dar, că e vorba de un caz asemă-
nător. M'am gândit imediat la acest lucru, de
îndată ce am aflat de existența tigaretei. Ob-

... că dinii celor doi pe banca din Hilly-
Park erau foarte regulați. Din nenorocire, în
cazul nostru, țigareta dispăruse ca prin fir-
mă. Dar toate încercările care s-au făcut per-
tinau la o rețetă, mi-au întărit încredința că Gan-
net mai trăia încă. Și acum, cu cât se știe
mai puțin, va fi prea greu să rezolvi această crimă.

Gannet Balf pregătise totul cu foarte
mare atenție. Plecând de la Deodars se duse
direct la gară pentru a-l aștepta pe Julius. Fără
îndoială, că l-a primit foarte bine. După ce fra-
tele Balf a plecat într-un oraș din apropiere
cu mașina. Balf se interesează unde s-a dus. Spre din-
tărie, Julius a fost asasinat și încredințat cu ha-
rurile lui Gannet. Probabil că și mustața i-a fost
tăiată atunci.

După ce duse trupul victimei în mare, Gan-
net și-a dat seama de pierderea țigaretei. F-
cându-se însă criminologia. Fără îndoială că ci-
tate lucrările profesorului Cress. Se gândise pro-
babil la acel băcher din Petrograd și la soarta
negotului său. Căpitanii îl răstăsiseră. Pentru a
nu se da de gol, ar fi trebuit să distragă până
în momentul în care creștera lui avea să fi-
cească în Scoția. El se rase în cursul noapții.

Totuși nu putea să riște să fie văzut alături
de victimă. Așezându-se dintre ei ar fi putut de-
notarea la băneli. Orice altă persoană în-
stăruie să poată arropia de băneli pentru a cău-
ta efectul pierdut.

Credea că țigareta îi căzuse pe când era în
apropierea băneli. Nemaiavând la îndemână nici
un complice, se gândi la lucrurile care, înstă-
mântată de stăruirea lui, făcea tot ce-i putea

„Bine înțeleg că, părăsind Dane Crescenț
bănărn sată nu știa nimic despre crimă. Balt îl
povestea să caute țigareta prin iarbă. Dacă ar fi
găsit-o ar fi trebuit s'o ducă înapoi la „Deo-
mars” s'o arză și să nu pomenească nimănui
despre ea. Balt, preaspăt ras, cobori în colțul
bucurii. Jucălii avea să-și continue singură dru-
mul. Țigareta se afla sau pe bancă sau pe iarbă.
Văzându-se de bancă zări pe un al doilea
Carnet, citindu-și ziarul. Fu înspăimântată. Se
dădu înapoi înțelegând că acel om era mort. In-
stinctiv, fără să mai judece începu să caute țiga-
reta. Când îl zări pe Denis, fugi îngrozită. Se
îndreptă spre gara Victoria unde spuse lui Balt
că nu găsisse țigareta. Dar nu avu curajul să-i po-
menească ceva de bănuțul cu care se întâlnise.
Balt, amenințându-l cu moartea, sfătuî să tacă.
În același timp, îi porunci ca, în caz de anxietă,
să confirme că trupul mortului era al lui. Îi
mai spuse că la cel mai neînsemnat denunț o
va omori. Dacă Denis n'ar fi ferit-o, banda ar
fi ucis-o chiar în aceea zi. Balt nu știa încă nimic
de întâlnirea dintre cei doi tineri.

— S'o fi speriat teribil, zise malorul, când
a aflat că Denis găsisse țigareta.

— Acest fapt îl silește să fugă. Dealtfel el do-
rea să se întoarcă în rolul noului său personaj:
Julius Balt. Poate că în prima zi a vrut într'a-
devăr să fugă. Dar când a aflat că țigareta
fusese din nou pierdută și-a pus în aplicare pla-
nul cu Scotia. Între timp, și-a făcut cunoștință Belle
Starr.

— Continuă, zise Belle. Lasă-mă pe mine pen-
tru mai la urmă.

Banca din Hyde Park

se interesau. Din acel moment, Balf nu mai avea decât o singură dorință: să îi mai repună pe Luke, să-și asigure el mai întâi liniștea Justiției. N'ai vrut însă să-l lase să plece singur. Apoi, te hotărăști să-l petreci până la Piccadilly Circus. În graba sa și-a uitat țigara. Era pentru prima dată în viața lui că i se întâmpla un astfel de lucru. Întotdeauna când fuma de fumăt își arunca mâna țigări la foc.

— Intocmai! Totul îmi pare foarte înșelător acum. După ce m'a lăsat pe mine la Piccadilly Circus, s'a dus să-și caute complicită pentru a-l trimite la Dane Crescent.

-- Iar datorită lui Denis, complicită de la „Deodars” nu a reușit. Am cerșat, mai târziu, cu multă atenție țigara. Se observa înșelătoria lui dinte. M'am uitat și la țigaretă. Balf s'ar fi prins, decigur, în cursa pe care i-ați întins-o la hotel. Fără Belle însă n'ați fi reușit uclătoarea să puneti mâna și pe ceilalți. Merită o mustrare pentru asta.

Ea puse mâna pe umărul profesorului. Părea iritată. Suferința ei era mult mai mare de când se răzburase. Amarnică răzburare! Numai profesorul își dădea seama de sentimentele care o frământau. De la moartea lui Jason, ninsese orice legătură cu trecutul. Și, Belle Starr nu mai avea acum înaintea ei decât viitorul Isabellei Vane.

Povestii celorlalți, ascultând îndemnul lui Bastion, rolul pe care-l avusese în prinderea banded Starr. Balf se servise de Jason Starr pentru a-și pune în aplicare nelegiuirile sale. Bătrânul, foarte compromis, se temea de mâna lui Gannet. El încinsese pe unii din tovarășii lui la revoltă. Apoi urmă moartea lui Columnis și dispariția lui

Starr. Belle fu înștiințată de acestea printr-o telegramă. Rupsesse de mult orice legătură cu Jason. Totuși nu putea uita că el fusese foarte bun cu ea. Venise așa dar ca să-l ajute și ca să încerce să-l scape dintr-o situație primejdioasă. Avea încă o mare influență asupra multor prieteni ai lui Jason. Cu ajutorul lor, vroia să-l năcălească pe Balt. Se prefăcu că este de partea lui și-l făcu să înțeleagă cât de prețios i-ar fi ajutorul ei. El îi spuse că Starr călătorea pentru el. Balt era convins că ea îl crezuse. Belle însă jură că dacă bătrânul este mort, Gannet va avea aceeași soartă.

Dar Starr nu se mai întoarse niciodată. Când Julius fu omorât, asasinul lui, Beppe, o cunoscu pe Belle. Gannet îl însărcină pe Beppe să-l prindă pe Denis, robind să-i pună anumite întrebări în legătură cu țigărele. Beppe își dădu seama de influența făr-zoului lui Belle. De aceea stăruia ca lănăra femeie să fie aceea care să-i ia interogatoriul lui Luke. Dar Belle, care-și dăduse seama că țigărele reprezenta un argument foarte puternic împotriva lui Balt, insistă să lănceze Denis pentru a obține acel obiect. Trebui însă să renunțe la orice stăruinte, când Denis îi spuse că pierduse țigărele. Isi închină atunci că tubul de iad fusese cășit de Judith. Intoarcerea lui Balt îi întărea bănușile. Trebuia însă să procedeze cu foarte multă băgare de seamă. Si aceasta cu atât mai mult cu cât, după ce-l duse pe Denis la concert, Balt începu s'o bănușească. Portarea ei față de Luke, nu avea de fapt decât un singur scop: să-l înștiințeze pe Burchell că se afla în Anglia. Ea nu putea să intre în legătură directă cu el, căci Balt ar fi aflat.

Puțin după aceea, Belle fu înștiințată că Jason fusese omorât de Balt. Împreună cu Jim, începu atunci să pregătească cursa care avea să predea justiției toată banda. I se spusese că în aceea noaptea, în casa de lângă ponton, se va ține adunarea bandiților. Imediat se dusese la hotelul Prade și închiria o cameră. Descoperirea corpului lui Starr nu făcea decât să mărească dovăința ei de răzbunare. Ceru, pentru aceasta, ajutorul lui Burchell și al poliției. Ea nu știa că Inspectorul nu primise scrisoarea ei. Bănăuia așa dar că poliția făcuse toate pregătirile pentru a prinde banda. Ea vroia însă să intre în stăpânirea țigăreței pe care o credea ascunsă în camera lui Gannet. Jim îi procurase cheia odăii. Belle putu așa dar pătrunde în camera banditului.

Procesul lui Balt cauză multe neplăceri justiției. Burchell însă produse toate informațiile care dovedeau vinovăția lui Gannet. Situația Curții deveni și mai ușoară când trei complici, mai puțin compromiși, se puseră la dispoziția Tribunalului. Datorită lor, se află că Joe Colonnis fusese ucis în casa de pe malul Tamisei, de către Beppe. Întâmplarea aceasta împărți banda în două tabere. Jason Starr, care se împotrivise crimei, fu condamnat.

Starr adusesse nenumărate servicii bandei, dar el trebuia să se supună orbeste șefului. Fu tradus în fața unui consiliu al bandei. Îmbătrânit, slăbit, neurastenizat, tăbărit asupra lui Balt, care-l lovi cu atâta violență încât bătrânul muri numai decât. Dându-și seama că făcuse o mare greșală, Gannet căută, cu ajutorul complicilor, să ascundă crima sa.

Cât despre Julius Balt el fu așteptat de Gannet la gară. În mașina lui Balt se mai aflau doi complici, așa zișii prieteni, veniți să sărbătorească întâlnirea celor doi frați. Julius fu adormit și transportat la Limehouse, într-o casă care se găsea în apropierea băncii din Hyde Park.

Acelaș lucru se întâmplă și cu Philmore Haggitt. Nu s'a putut afla însă niciodată cum a venit în Anglia. El căzu victimă bandiților, pe când se afla în apropierea casei sale dela Richmond.

Beppe fu învinovățit de moartea lui Colonis, a lui Balt și a lui Haggitt. Schimbase până acum atâtea nume încât nimeni nu putea fi sigur de identitatea lui. În cele din urmă fu condamnat sub numele de G. Lite.

Gannet Balt, convins de moartea lui Jason, nu supraviețui mult timp după el.

Ceilalți prizonieri primiră fiecare pedeapsa meritată.

În urmă, odată cu dispariția șefilor bandei, și cea aceasta de netrebnici se împrăștiă.

Judith și Denis respirau însfârșit ușurați. Afacerea Balt era lichidată odată pentru întotdeauna. Cei doi tineri se întoarseră împreună la Amerly Hall. De data aceasta însă Judith Clay își schimbase numele. Devenise doamna Luke.

Peste câteva zile, ziarele vesteau că Isabel Venn, celebra cântăreață va pleca în America după o vizită pe care o făcuse câtorva prieteni din Anglia. În ziua plecării vaporului, Burchell se duse la Southampton.

— Dece ții neapărat să pleci?, o întrebă el.

— Pentru foarte multe motive, Ted. Tu ai o

meserie. Și eu am una... pe care o încep de abia

— Tu atât de mult la glorie?

— Nu. Mai bine zis, puțin îmi pasă de voia ayea succes sau nu. Dar vreau să-mi recapăt încrederea în mine. Trecutul este prea aproape încă.

Văzând aerul lui trist, ea adăugă:

— Răbdare, Ted, poate mă înforc mai curând decât te aștepti!

— S F A R Ș I T —

Tipărit la 2 | 6 | 1943 în

INTREPRINDERILE

„EMINESCU S. A.”

Str. Ing. Anghel Saligay

— B U C U R E Ș T I —

Romanul BANCA din HYDE-PARK a fost
tipărit pe baza Autorizației Serviciului Cenzurii
Militare a Presii